

MỘC
HỆ
NUÔI

TRUYENFULL.UN

BAO LONG

TRUYỆN: NGUYỄN VĂN HẢI

Mục lục

Văn Án

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

BẠO LONG

Mộc HềNương
dtv-ebook.com

Văn Án

BẠO LONG

Tác giả: Mộc HềNương 木兮娘

Edit : Động Bàng Geii

Thể loại : sinh tử, huyền ảo, khoa học viễn tưởng, tình hữu độc chung

Đồng hợp tác : Bá đạo Milo QT công x Lưu manh Ovaltine GG thụ

Số chương : 27 + Chờ PN (nếu có)

RAW + QT : khotangdammy

Văn án

Đỗ Thương bỏ trốn từ chỗ bạo long nhân loại mới tại tân thế giới, trở lại thế giới nguyên sơ lúc ban đầu.

Nhưng bạn đời của y, cũng chính là con bạo long hung tàn khủng bố kia lại từ tân thế giới đuổi theo tới.

Gỡ mình

Đoản văn trong vòng ba vạn chữ.

Cưỡng chế, sinh tử, công là khủng long.

Câu huyết, mặc danh kỳ diệu (Không nói rõ được), phản khoa học, xuyên qua rồi tỉnh rồi mù.

Tập hợp tất cả những sự kỳ quái nảy sinh ra ở trong đầu cá nhân tác giả, rất lung ta lung tung.

Bởi vì xem 《Kỷ Jura 2》 rất có cảm hứng, hự!

Tìm tòi mẫu chốt: Đỗ Thương | phối hợp diễn: | cái khác:

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 1

Chương 1

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Y nhìn con bạo long kia đã ba ngày ba đêm, không dám thả lỏng cho dù là một giây.

Mưa to t ãn tã, khiến y g ãn như không thể mở to mắt ra được. Tiếng sấm chớp vang lên, đại thụ bị bổ đứt, ãn ãn ngã xuống. Một đạo tia chớp kia đột nhiên nện lên mặt đất, ma sát ra cả tia lửa nhỏ. Tia lửa bắn đến bên chân li ãn dừng lại, y cũng không dám động đây.

Một khi nhúc nhích, con bạo long kia nhất định sẽ phát hiện ra.

Bạo long là loài vương giả thống trị khu phía Tây, trên người hắn là tổng hợp tất cả các loại gien hoàn mỹ nhất của các bá vương long, như khủng long Velociraptor, Mosasaurus, Architeuthis, Rhacophorus và... Gien của tân nhân loại.

Ở trong tân thế giới bạo long cấp bậc vương chính là độc nhất vô nhị, không biết bao nhiêu người đều muốn có được một ống gien từ trên người của hắn, hi vọng có thể phục chế ra được một con bạo long càng thêm hoàn mỹ hơn.

Nhưng không có ai có thể lấy được gien từ trên người của hắn, ngoài trừ sở nghiên cứu đào tạo ra bạo long từ thuở mới ban đầu. Sở nghiên cứu giữ một ống nghiệm máu của bạo long, đào tạo mười năm cũng không thể đào tạo ra được một con bạo long cấp bậc vương khác.

Hiện tại, con bạo long đó đang đứng trên lều của kì động dục, các thế lực trên tân thế giới nghe thấy tin tức này liền bắt tay vào hành động, mọi người đều muốn có được dòng dõi của bạo long.

Đỗ Thương tại tân thế giới là một tên buôn lậu gien, trần trọc đi đi về về khắp bốn khu mua đi bán lại các loại gien của sinh vật.

Ở bên trong tân thế giới, sinh mệnh không hề đáng giá, gien mới là thứ đáng giá nhất. Bởi vì sinh mệnh đã cố định, mất đi giá trị phát triển. Còn gien thì ngược lại, có vô vàn tính khả thi, rất có giá trị tiềm ẩn. Các nhà khoa học thông qua hướng dẫn, dung hợp các loại gien khác nhau, sáng tạo ra giống loài mới.

Từ bên trong cơn bão truyền ra một đồng âm thanh hỗn tạp, Đỗ Thương thật cẩn thận ngẩng đầu lên, giọt nước mưa đánh vào mặt y, rất vô cùng. Từ xa xa xuất hiện ánh đèn lập lờ, dần dần hướng về phía này đi đến.

Trong lòng Đỗ Thương biết không ổn, có người liền theo dấu vết tìm thấy chỗ ở của bạo long. Bạo long bị phát hiện chỗ ở, sẽ hoàn toàn bị chọc giận. Như vậy, y có thể sẽ không lấy được gien của bạo long, và chắc chắn sẽ có rất nhiều người bị giết.

Y do dự mãi, bắt đầu lui về phía sau. Bạo long nổi giận quả thật rất khủng bố, y đã từng nhìn thấy một con Mosasaurus nổi giận mà dâng nước biển lên nhấn chìm gần như cả một thành thị. Bạo long được dung hợp gien của Mosasaurus đương nhiên cũng có thể nắm giữ được khả năng dẫn nước đó, nó cũng là một kẻ săn mồi đứng đầu dưới biển rộng.

Gần đây, chính là vách núi, sau đó là tới biển.

Lúc bạo long động dục sẽ xuất hiện ở trên biển, nước biển có thể làm giảm dục vọng của bọn họ. Hoặc là, bọn họ có thể tìm được bạn đời của mình ở cạnh biển.

Đỗ Thương không có niềm tin sau khi chọc giận bạo long xong còn có thể toàn thân trở ra, cho nên y định bụng từ bỏ chuyện lấy gien của bạo long. Vì thế y quay đầu bỏ chạy, bên chân bỗng nhiên có một tia lửa liên

tiếp bắn tới, đó chính là sấm chớp đánh vào thân cây trước đó thông qua nước mưa dẫn điện tới, trên mặt đất cọ sát ra lửa điện.

Y vì tránh né mà hướng sang bên cạnh nhảy vài bước, không cẩn thận mà giẫm phải cục đá, chân trượt theo vách đá mà lăn xuống, cuối cùng cái trán đập trúng vách đá hôn mê bất tỉnh.

Trước khi ngất đi y mơ hồ nghe thấy tiếng gào phẫn nộ của bạo long truyền đến cùng với tiếng mắng chửi khùng hoảng của mọi người.

Lúc Đỗ Thương tỉnh lại, mưa rào vẫn liên miên không dứt. Y bò dậy, cổ chân đau đớn, hẳn là trật khớp rồi. Lúc té xuống túi thuốc hình như cũng rơi mất, y leo lên tìm, bằng không sẽ không có cách nào tìm được chỗ nghỉ ngơi trong cơn mưa to này.

Trong bóng tối y lần theo ký ức mà tìm kiếm, lúc leo lên tới đỉnh cũng không thấy túi thuốc ở đâu nữa.

"Đáng chết!"

Đỗ Thương chửi thầm một tiếng, nhìn mắt cá chân sưng lên một cục, thật sự không còn khí lực để bò nữa. Đặt mông xuống, ôm đầu bứt tóc buồn bực không thôi.

Hôm nay ra trận liên gặp bất lợi, tài khoản ngân hàng bên kia còn thiếu một chút nữa mới có thể mua được dịch gen nguy trang tân nhân loại cấp E. Nghe nói khoản gen đó có thể duy trì nguy trang được mười năm, khiến máu trong người y, từ cọng tóc đến gen đầu được nguy trang hoàn mỹ thành tân nhân loại.

Nghe công dụng cũng thật là ghê gớm, đương nhiên giá cả lại càng ghê gớm hơn.

Đỗ Thương không phải là tân nhân loại.

Cho nên y rõ ràng là một con buôn gen sinh vật, cái nghề mà chỉ cần hai đến ba năm là có thể kiếm được một đồng lãi kếch xù, nhưng cho tới

bây giờ y cũng chỉ có thể miễn cưỡng sống qua ngày. Bởi vì y đem một khoản tiền tiêu phí trên việc mua dịch gien, nguy trang trên người mình.

Trong tân thế giới, tân nhân loại chẳng hề xem người Trung Sinh là đồng loại, bọn họ xem nhân loại không có quá trình tiến hóa gien là động vật cấp thấp. Tựa như việc người Trung Sinh xem con khỉ là động vật cấp thấp vậy, không có người nào sẽ coi con khỉ là đồng loại của mình.

Cái gọi là thời đại Trung Sinh chính là thời đại mà Đỗ Thương vốn đang sinh hoạt, một thời đại chưa từng trải qua lễ rửa tội tiến hóa gien với quy mô lớn. Ở trong sách giáo khoa của tân thế giới, bị coi là thời đại Trung Sinh.

Lịch sử phát triển nhân loại đơn giản bị chia ra làm những thời đại như sau, thời đại mà loài không xương và khủng long xưng bá thiên hạ gọi là thời nguyên thủy, thời đại mà con người làm chủ gọi là Trung Sinh, và hiện tại chính là tân thế giới.

Trong tân thế giới đã sớm không có người Trung Sinh, sau khi Đỗ Thương có ý thức đã ở tân thế giới rồi, y không biết bản thân tại sao lại không phải là tân nhân loại, cũng không biết bản thân mình từ đâu tới.

Bởi vì y không thể có thời gian để tự hỏi, chỉ có thể tận lực nghĩ cách nào để sống tiếp.

Đỗ Thương buồn bực lau đi nước mưa ở trên mặt, thuận tiện chống tay ra bụi cỏ phía sau, phát hiện từ lòng bàn tay truyền đến một ống thủy tinh đựng gì đó. Y đem ống thủy tinh đó cầm lên, là một bình thuốc phun sương.

Trong bóng tối không thấy rõ là cái gì, nhưng nhìn hình dáng có thể là loại thuốc sương chữa ngoại thương, nhìn cách thức còn là đồ từ chỗ quân đội thuộc sở nghiên cứu đưa tới.

"Thứ tốt."

Quân đội của sở nghiên cứu toàn sử dụng những thứ tốt, đây cũng là đồ tốt ra từ trên người của những tên vừa này muốn bắt giữ bạo long.

Đỗ Thương lập tức đem thuốc phun lên vết thương, thứ này không thấm nước. Chỗ sưng trên mắt cá chân rất nhanh liền lặn xuống, không đau không ngứa, hiệu quả tức thời.

"Quả nhiên là đồ tốt."

Đỗ Thương đem thuốc phun lên những chỗ té bị thương, mãi đến khi trị xong những vết thương ở trên người mới chuẩn bị rời đi. Bỗng nhiên y cảm giác được có một tằm mắt khổng lồ khóa chặt trên người mình, y do dự quay đầu lại, ngược mắt lên.

Con người màu đỏ cam nấp trong màn mưa đen tối tựa như một loại sinh vật khổng lồ nào đó không rõ trong truyền thuyết, như hồ rình mồi, gặm da ăn xương.

Đỗ Thương nuốt một ngụm nước bọt, khẽ nhếch môi lên, mưa rào đánh vào mặt y đau nhói, chảy vào trong miệng, nếm được một mùi vị đắng chát. Y cẩn thận từng ly từng tý mà lùi về phía sau hai, ba bước, bạo long đột nhiên phát ra một tiếng gầm rú đến rung trời lở đất, mang theo một cỗ khí lưu hất ngã cả Đỗ Thương.

Đỗ Thương liên tục lăn lộn bỏ trốn, từ con người màu đỏ cùng với tiếng gào điên cuồng kia y liền cho rằng con bạo long này đã bị mất trí rồi. Có lẽ hẳn là vì động dục mà mất trí, cũng có lẽ là bị quân đội vây công mà tức giận, nói chung là y phải chạy, chạy càng xa càng tốt, nhanh bao nhiêu được thì nhanh bấy nhiêu.

Bạo long ở phía sau lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bóng người nhỏ bé đang bỏ trốn, trên thân ảnh kia tràn đầy khí vị câu dẫn hấp dẫn. Một tia lý trí hiếm hoi còn sót lại ở trong đầu khiến bạo long không làm hại đến giống cái, thỏa mãn dục vọng của mình.

Đỗ Thương chạy trốn, trước ngực liền đau nhói, đó là do vận động dữ dội sinh ra cảm giác khó thở tạm thời. Y không thể không chạy chậm lại,

quay đầu lại nhìn cũng không phát hiện ra con bạo long kia. Y thở phào nhẹ nhõm, sau đó đâm phải một vật thể cứng rắn.

Trước mắt chính là cái đầu khổng lồ của bạo long và đôi mắt của hắn, chỉ cần hắn há mồm là có thể đem Đỗ Thương xé đôi.

Đỗ Thương lạnh cả người, run rẩy không ngừng. Sợ đến mức hàm răng không ngừng va chạm vào nhau, y sợ tới cực điểm.

Bạo long không để mặc cho giống cái bỏ chạy nữa, hắn nên dừng thỏa mãn dục vọng của bản thân. Trò chơi rượt bắt đã mất đi hứng thú.

Thế nhưng, giống cái quá nhỏ.

Bạo long lè lưỡi ra, liếm Đỗ Thương, nước miếng lau sạch cả nước mưa, khiến Đỗ Thương đầu trần ngập mùi vị của hắn, tựa như đang đánh dấu lãnh thổ của mình.

Điều này khiến bạo long thỏa mãn về dục vọng chiếm hữu.

Giống cái quá nhỏ, bạo long căn bản không có cách nào cùng y giao phối.

Đỗ Thương có lẽ là quá mức sợ hãi, mãi cho đến khi bạo long chuyển đổi thành bộ dáng hình người mà áp trên người y, cảm giác đầu tiên tự nhiên là mừng thầm vì tránh được một kiếp.

Mưa rào hạ xuống cả đêm, bạo long liên tục lên người y giao phối cả đêm, mãi đến khi Đỗ Thương rơi vào hôn mê.

.....

.....

Đỗ Thương bỗng nhiên tỉnh dậy, phi đến trước cửa sổ kéo màn ra, nghe thấy âm thanh rợn rùng dưới tiểu khu mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Tác giả có lời muốn nói: linh cảm bắt ngu ồn từ , trong đó thích Tyrannosaurus (bạo long aka khủng long bạo chúa) và Mosasaurus (khủng long mõm cá sấu), kỳ thật là thích Mosasaurus nhất, nếu Mosasaurus có trí khôn thì thật là tốt. Cảm thấy rất soái.

BẠO LONG

Mộc HềNương
dtv-ebook.com

Chương 2

Chương 2

Edit : Động Bàng Geii

..o0o..

Đỗ Thương nhét bánh mì vào máy nướng bánh, từ trong tủ lạnh lấy một hộp sữa bò ra rót vào ly thủy tinh, sau đó tiện tay để ở trên bàn. Kế tiếp từ trong một tủ lạnh khác lấy ra một ống thuốc thử, xốc một góc nhỏ của một khối vải bông đặt ở trong phòng ăn lên. Dưới lớp vải bông là một tiểu bạo long nhỏ bằng lòng bàn tay, tiểu bạo long nằm ở trong khoang dinh dưỡng.

Dem thuốc thử rót vào rãnh của khoang dinh dưỡng, để tiểu bạo long có thể hấp thu được dinh dưỡng.

Đỗ Thương giơ ngón tay lên chọc chọc tiểu bạo long đang ngủ say như chết kia, tự nhủ: "Làm sao còn chưa tỉnh? Cục cưng, con ngủ một năm rồi mà một chút động tĩnh cũng không có, nếu không tỉnh lại ba ba sẽ không cần con nữa đâu."

Tiểu bạo long vẫn không có nửa điểm động tĩnh.

Đỗ Thương lẳng lẳng nhìn tiểu bạo long, sau một hồi liên thở dài, lần nữa đem vải bông phủ lên. Ý biết tại sao tiểu bạo long lại không có động tĩnh, cũng biết tại sao tiểu bạo long nằm một năm không có động đậy.

Bởi vì đây là tiểu bạo long mang về từ tận thế giới đến thời đại Trung Sinh, không có dinh dưỡng và hoàn cảnh đặc thù, sẽ dẫn đến tiểu bạo long bị thiếu dinh dưỡng, nở ra được một năm rồi mà vẫn chỉ to bằng một lòng

bàn tay, chỉ có thể nuôi ở bên trong khoang dinh dưỡng, số lần tỉnh lại miễn cưỡng chỉ đếm ở trên đầu ngón tay.

Sau khi Đỗ Thương ở tân giới sinh ra đứa nhỏ nhất, liền khôi phục lại ký ức bị mất mười năm trước.

Y vốn là người của thời đại Trung Sinh, gặp phải dòng chảy thời không mà bị cuốn vào tân thế giới, mất đi ký ức, vì sinh tồn mà trở thành một tên buôn gian. Sau khi khôi phục lại ký ức, y liền nghĩ ra mọi cách để trở lại thời đại Trung Sinh.

Tân thế giới không thuộc về y, cũng không thích hợp cho y sinh tồn.

Quân đội nghiên cứu khoa học ở tân thế giới cũng phát hiện ra bí mật của dòng chảy thời không, cũng từng một lần vọng tưởng có thể khống chế được thời gian mà không ngừng nghiên cứu.

Thời gian là bí mật của thần, bọn họ chọc thẩn giận, vì vậy phải gánh chịu lấy hậu quả.

Ở trong tân thế giới dòng chảy thời không chính là một sự trừng phạt, thời không chảy loạn thường xuyên xuất hiện một cách thành linh, đem tân nhân loại cuốn vào. Một khi đi vào, không tàn phế thì cũng là chết.

Tựa như Đỗ Thương đây gặp phải dòng chảy thời không từ thời đại Trung Sinh đến tân thế giới mà còn có thể sống sót chính là tỉ lệ một trên phần ngàn, phần lớn mọi người đều sẽ trực tiếp bị phân giải thành nguyên tố của dòng chảy thời không.

Cho dù biết đối mặt với dòng chảy thời không là nguy hiểm bị phân giải, Đỗ Thương vẫn dứt khoát kiên trì trốn khỏi người bạn đời của mình.

Keng.

Máy nướng bánh phun ra bánh mì. Đỗ Thương cần lấy cặp công văn và thẻ nhân viên, đầu tiên là hộp một ngum sữa bò trước, sau đó là cần lấy

bánh mì nướng, quay đầu hướng về phía tiểu bạo long ở trong khoang dinh dưỡng nói: "Cục cưng, ba ba đi làm đây. Bái bai."

Y vội vàng mở cửa, từ trong hầm xe lái ra khỏi tiểu khu lên đường cái, sau đó mở điện thoại ra nghe một chút tin tức buổi sáng. Trong lúc đó bạn bè y bỗng nhiên gọi điện thoại tới, nói tối nay có một buổi tụ hội, là tiệc mừng thọ của một ân sư thời đại học.

Ân sư?

Kỳ thực Đỗ Thương không nhớ rõ.

Lúc y bị cuốn vào thời không là khi y vừa mới tốt nghiệp đại học được hai năm, trẻ tuổi nóng tính, phấn chấn bùng bột. Sau khi khôi phục lại ký ức, ấn tượng sâu nhất vẫn là sinh hoạt mười mấy năm ở tân thế giới kia.

Không biết có phải ảnh hưởng từ dòng chảy của thời không hay không, y ở tân thế giới không hề già đi. Cũng may tân nhân loại có thể sống hơn 300 tuổi, không dễ gì già yếu, bốn mươi, năm mươi vẫn được coi là thiếu niên.

Sau khi y trở lại, phát hiện thời gian ở thời đại Trung Sinh, chỉ mới có trôi qua một tháng. Một tháng sau trở về, y vẫn là Đỗ Thương trong mắt của bạn mình. Nhưng đối với Đỗ Thương mà nói, tất cả những người ở thời đại này đều đã rất xa lạ và mơ hồ, trong mắt nhìn thấy, trong đầu hiện ra, tất cả đều rất mơ hồ.

Bạn y thật cẩn thận dò hỏi: "Cậu, cậu... Có định đi không?"

Đỗ Thương hoàn hồn: "Có thể không đi sao?"

Y không có hứng thú đi tham gia tụ hội với những người xa lạ.

Bạn y thở dài: "Cậu vẫn để bụng..."

"Để bụng cái gì?" Đỗ Thương bình tĩnh hỏi.

Bạn y nói: "Vinh Tấn và Tống Niên cũng sẽ tới, nếu cậu đi, nhìn thấy lại khó chịu. Nhưng nếu cậu không đi, bọn họ sẽ cho rằng cậu không dám tới. Ài, đám bạn của Vinh Tấn vẫn luôn xem thường cậu, lời khó nghe nào cũng đều có thể nói ra được."

Vinh Tấn? Tống Niên? Nhớ mang máng hình như là bạn thời đại học, bộ dạng thế nào thì y lại nhớ không rõ cho lắm.

Đỗ Thương: "Được, tôi biết rồi. Cậu gửi địa điểm tới đi."

Nói xong cũng trực tiếp cúp điện thoại, bạn y quả thật rất dong dài, y thiếu kiên nhẫn khi nghe những thứ này.

Đỗ Thương đảm nhiệm chức vụ giám đốc tiêu thụ của một công ty bất động sản, y làm con buôn gien cũng được ba, bốn năm, tiếp xúc với muôn vàn loại người, ánh mắt đặc biệt sắc bén. Tài ăn nói thì khỏi chê, hùng h ồ. Mới có một năm đã trở thành quán quân của phòng tiêu thụ hàng năm, sau đó được đi đầu đến trụ sở chính đảm nhiệm chức vụ giám đốc tiêu thụ.

Sau khi quét thẻ xong, đi đầu đầu tiên mà y làm chính là xem qua kết quả ngày hôm qua. Hiện tại y không cần phải tự mình ra tay nữa, bình thường đầu là b ỉ dưỡng cấp dưới ăn phần trăm hoa hồng. Nhìn thấy kết quả ngày hôm qua không t ỉ, Đỗ Thương rất hài lòng.

Chuyện thứ hai làm chính là nghe tin tức buổi sáng, sáng nay bị cuộc điện thoại của bạn y đánh gãy nên vẫn chưa có nghe xong.

"... Ngày 11 tháng 8, theo miêu tả của Lưu tiên sinh ở thành phố S, ba giờ chiều ngày hôm qua tại Hồ Xanh nhìn thấy một thủy quái rất lớn và cũng chụp lại được vài bức ảnh. Chuyên gia cho rằng bên trong bức ảnh hư thực thực này chính là khủng long thời tiền sử, nhưng cũng có thể là thành quả từ máy tính. Bởi vì bạo long ở bên trong bức ảnh có đặc điểm tựa như khủng long bạo chúa và các bộ phận đặc thù như khủng long Velociraptor, bởi vậy hoài nghi... Khủng long lần thứ hai xuất hiện... Là không thực tế..."

CHOANG!

Cà phê trượt ra khỏi tay, rơi vỡ nát, Đỗ Thương đẩy mặt sợ hãi.

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 3

Chương 3

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Trợ lý nghe thấy tiếng động liền chạy tới nhìn xem: "Đỗ tổng, anh làm sao vậy?"

Đỗ Thương hoàn hồn: "Không có chuyện gì. Dọn giúp tôi một chút đi."

Trợ lý sững sốt một chút mới trả lời: "Dạ."

Đỗ Thương lập tức mở mạng lên tìm tòi những tấm ảnh mà người dân chụp được, nhưng không biết xuất phát từ cái gì, tất cả những tấm ảnh đó trong nháy mắt đều biến mất toàn bộ không tìm thấy. Tựa như có một bàn tay âm thầm đứng sau thao túng, muốn độc chiếm bí mật khủng long tái sinh này.

Y có thể tìm được vài tấm ảnh bằng chứng về khủng long và một vài tấm mô phỏng khung xương của khủng long rất bình thường, lại không tìm thấy tấm ảnh nào giống với bạn đời mình.

Đỗ Thương làm sao cũng không thể yên tâm nổi, y không biết đây là tin bịa đặt hay là do chính phủ nhúng tay vào hòng tiêu diệt hết dấu tích tồn tại của khủng long. Trong lòng y hoang mang, sợ bạn đời của mình đuổi tới đây cưỡng ép mang y trở về tân thế giới. Y không nghi ngờ chút nào về dự vọng chiếm hữu cường liệt của bạn đời nhà mình cùng với ý muốn khống chế, một khi phát hiện ra y biến mất không thấy tăm hơi, bạn đời nhà y khẳng định sẽ nổi giận.

Nhưng dòng chảy của thời không cũng đâu có cách nào khống chế được, bạn đời của y hẳn là không tìm ra được thời đại mà y sống mới đúng.

Hắn là không tìm ra được.

Nếu như tỷ lệ Đỗ Thương thông qua dòng chảy thời không còn sống trở về thời đại Trung Sinh là một phần một ngàn, thì đối với bạn đời của Đỗ Thương mà nói, chính là tỷ lệ một phần một vạn triệu sống còn.

Hai tay Đỗ Thương chống lên bàn, nội tâm hoảng loạn vô cùng, cố gắng thuyết phục bản thân mình. Cho dù bạn đời y phát hiện ra mình biến mất không dấu vết, cũng lắm là chỉ tức giận vì uy nghiêm của hắn bị khiêu khích mà thôi.

Tên bạo long kia nhất định sẽ không lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn, dục vọng chiếm hữu và ý muốn khống chế chỉ là bản tính của hắn, không đại biểu cho bất kì thứ gì. Hắn sẽ không ngu ngốc đến mức đi tìm mình về, tuyệt đối không.

Cho nên hiện tại không cần vì chút tin đồn nhảm này mà sợ đến tinh thần hoảng loạn.

Đỗ Thương dần dần thuyết phục bản thân, y nghĩ bản thân y đã đủ tin mình rồi. Trên thực tế hai tay vẫn còn đang run rẩy, trong đầu đầu là một màn ở tân thế giới bị con bạo long kia mang vệt tầng cao nhất của tòa nhà trung tâm Samael khu phía Tây, bị giam cầm tại tầng cao nhất của tòa nhà.

Tất cả mọi người đều khát khao có thể đứng ở trên tầng cao nhất của tòa nhà trung tâm Samael nhìn xuống thành thị phồn hoa nhất của tân thế giới, cho dù chỉ là một phút đi chẳng nữa. Mà bọn họ cũng đều biết chủ nhân của tòa nhà trung tâm Samael phía Tây chính là hoàng cung của quân vương bạo long, mà ở tầng cao nhất cũng chính là phòng ngủ riêng thuộc về con bạo long này.

Đây là bí mật mà ai ai cũng biết, nhưng lại không biết tại tầng lầu cao nhất đang giam giữ một cự nhân loại.

Quân vương bạo long đem cự nhân loại này coi là bạn đời, mà ở trên người y phát tiết tình dục, sau khi vượt qua kỳ thành niên mỗi tháng đều sẽ có một kỳ động dục. Cho dù sau này có người phát hiện được dòng dõi của quân vương bạo long, cũng chỉ coi đó là do sở nghiên cứu b ỉ dưỡng ra mà thôi.

Đỗ Thương ở tầng cao nhất của tòa chủ thành Samael bảy năm, vật tư ở tầng cao nhất không hề thiếu gì cả. Y không cần phải bận ba kiếm tiền mà ăn gió nằm sương, càng không cần phải lo lắng thân phận bị bại lộ mà lúc nào cũng nhìn chằm chằm dịch gien nguy trang kia, càng không cần phải run sợ lo lắng một ngày nào đó chợ đêm bị vây tóm, sau đó y bị bắt mà bại lộ thân phận.

Y không cần phải lo lắng về thân phận cự nhân loại của mình bị bại lộ nữa, sẽ chẳng có ai vì loại gien thấp kém của vương hậu mà đi phản kháng một vị quân vương bạo long cả.

Nghe thật là tốt đẹp.

Thế nhưng, không có tự do.

Không có bạo long cho phép, Đỗ Thương cũng không có cách nào tự do ra vào tòa nhà trung tâm.

Cho nên Đỗ Thương vừa mới h ỉ phục lại ký ức, liền không nhận được dục vọng chiếm hữu cùng ý muốn khống chế của bạn đời mà cấp thiết muốn bỏ trốn.

Cả ngày hôm nay y đều phờ phạc, sau khi tan t ầm, bạn y liền tới đón y đi tụ hội của ân sư, nhìn thấy bộ dáng phờ phạc này của y liền không nhận được nói: "Đỗ Thương, cậu vẫn rất để ý."

Đỗ Thương hoàn h ần: "Hả? Cái gì?"

Y nhìn đồng hồ, chuẩn bị đem quà tặng xong liền rời đi. Y phải trở về cho tiểu bạo long ăn, nếu không nó sẽ đói.

Nhưng y mất tập trung lại khiến bạn y cảm thấy y đang chột dạ, bạn y thở dài: "Đã một năm rồi, cậu không thể buông xuống sao? Không phải chỉ là hai tên cặn bã thôi sao, cậu cần gì cứ để ý tới như vậy? Tống Niên là đóa bạch liên hoa tiêu chuẩn yêu cấp độ cao, còn thuộc đám con cưng trong giới như Vinh Tấn, trước đây cậu và Vinh Tấn ở bên nhau, không phải bởi vậy nên mới bị đám bạn Vinh Tấn đùa bỡn quá mức sao? Nghe tớ đi, Đỗ Thương, Vinh Tấn không phù hợp với cậu. Tính cách của hắn, cách đối nhân xử thế, bối cảnh gia đình thậm chí là bạn bè của hắn cũng không hợp với bất cứ ai của cậu, cậu và hắn hoàn toàn là người của hai thế giới khác nhau."

Đỗ Thương từ trong miệng bạn mình miễn cưỡng nhớ ra một chút ký ức liên quan đến Vinh Tấn và Tống Niên, lúc còn ở thời đại Trung Sinh, một năm trước y và Vinh Tấn vẫn đang còn là người yêu. Mà Vinh Tấn vượt rào, cùng đóa sen trắng đáng yêu Tống Niên quen nhau.

Gia thế của Vinh Tấn vô cùng tốt, so với người xuất thân từ cô nhi viện ở trên trời rớt xuống như Đỗ Thương đây hoàn toàn nghiêng trời lệch đất. Cho nên khi Vinh Tấn mang Đỗ Thương tiến vào vòng xã giao của hắn, Đỗ Thương liền bị ác ý xa lánh và cười nhạo.

Vinh Tấn không biết là cảm thấy không đáng kể hay là không quan tâm, vẫn chưa bao giờ ra mặt thay Đỗ Thương quát đám bạn kia của mình. Dẫn đến thái độ của đám bạn kia càng ác liệt hơn, Đỗ Thương bị đám bạn kia xa lánh cũng dần dà không muốn tiến vào cái vòng luẩn quẩn của Vinh Tấn nữa. Vinh Tấn cảm thấy bản thân và Đỗ Thương càng ngày càng không có gì để nói, khoảng cách hai người dần sinh ra, lúc này, một Tống Niên có gia thế tương đương hoạt bát sáng sủa như ánh mặt trời dần xuất hiện.

Vinh Tấn vượt rào với Tống Niên, Đỗ Thương và Vinh Tấn chia tay, y còn chưa kịp thương tâm thì đã bị cuốn vào dòng chảy của thời không, mất đi ký ức, vì sống tiếp mà trở thành một tên buồn giens. Ba, bốn năm sau, lại bị ép trở thành bạn đời của một bạo long.

Bảy năm sau, y khôi phục lại ký ức, cũng trở lại thời đại Trung Sinh. Một năm sau, cũng chính là hiện tại, dưới nhắc nhở của bạn mình mà miễn

cưỡng nhớ lại những chuyện này, nhưng vẫn không nhớ nổi mặt của Vinh Tấn và Tống Niên.

Đỗ Thương nói: "Tôi không nhớ bọn họ ra sao hết."

Nghe vậy, ánh mắt bạn y càng đờng tình hơn, phảng phất như đang nói 'đừng tự lừa mình dối người nữa, hãy dũng cảm đối mặt đi.'

Đỗ Thương: "..."

Còn không bằng nghĩ bạn đời nhà y từ tận thế giới dưới theo tới đây là có bao nhiêu khả thi, tuy rằng đi đâu này khiến tâm lý y sinh ra sợ hãi, run lẩy bẩy không ngừng.

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 4

Chương 4

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Ân sư của Đỗ Thương là một người rất nổi tiếng trong ngành tài chính, ông ấy đã bồi dưỡng ra rất nhiều học sinh giỏi. Đỗ Thương cũng là một trong những số đó, Vinh Tấn cũng vậy, nhưng chỉ có Tống Niên là không phải.

Tống Niên là họa sĩ, trong nhà không cần hẳn kế thừa gia nghiệp, cho nên đầu tập trung củng cố đầu hần, đem hần củng như tiểu vương gia vậy. Năm đó hẳn biết rõ Vinh Tấn và Đỗ Thương đang quen nhau, lại vẫn chen ngang vào, nói thẳng: "Nếu như hai người thật sự yêu nhau, thì cũng chẳng có ai phá được hai người."

Đại khái là nghệ thuật gia đều không quá coi trọng đạo đức đi.

Tống Niên là kẻ khác người đầu tiên nhất mà Vinh Tấn gặp, nhiệt tình như lửa, hết sức chân thành ngay thơ, ngay cả khi kiêu căng cũng hết sức đáng yêu. Cho nên dưới sự kiên trì theo đuổi không ngừng của Tống Niên, Vinh Tấn sa đoạ.

Đây là bạn y kể lại cho Đỗ Thương nghe, đương nhiên hẳn cũng không dùng từ ngữ tốt đến như vậy.

Bạn y hỏi y: "Cậu không nhớ thật sao?"

"Không nhớ rõ." Đỗ Thương nhìn về phía trước, nói: "Tốt nhất là cậu nên nói cho tôi biết sau ngã tư này có cần queo hay không."

Bạn y tới đón y, nhưng cuối cùng lại đổi thành y lái xe.

"Queo sang trái. A -- Ngay cả đường đến khách sạn mà cậu cũng không nhớ luôn hả?"

Đỗ Thương: "Tôi đã từng mất trí nhớ."

"Xảy ra chuyện gì?"

Bạn y không hề nghi ngờ chút nào, việc đầu tiên chính là hỏi thăm y khiến trong lòng Đỗ Thương cảm thấy ấm áp hơn. Y chỉ vào đầu: "Nơi này bị va chạm, rất nhiều chuyện không nhớ được. Có chút hơi mơ hồ, gần đây mới nhớ ra một chút."

Y cũng không có nói sai, tuy rằng thời gian một năm đã đủ để y khôi phục lại được một phần lớn ký ức.

Nhưng phải nói như thế nào đây?

Cái loại rác rưởi như bạn trai cũ bắt cá hai tay tiểu tam này, không lý nào qua mười mấy năm còn bắt y phải nhớ?

Bạn y hỏi: "Hiện tại đã nhớ được bao nhiêu rồi?"

"Miễn cưỡng cũng có thể nhớ ra được một ít chuyện của ân sư và chuyện liên quan đến cậu --"

"Vinh Tấn và Tống Niên thì sao?"

Trần mặc trong chốc lát, Đỗ Thương trả lời: "Không nhớ rõ mấy thứ rác rưởi."

Bạn y cười òa một tiếng, vỗ đùi cái bép: "Đỗ Thương con mẹ cậu thật trâu bò! Hồi trước ông đây cũng vì cảm thấy cá tính của cậu quá hợp khẩu vị, mới mặt dày mày dạn làm bạn với cậu. Không trách trước kia cậu phát

hiện Vinh Tấn bắt cả hai tay, liền thẳng thắn dứt khoát chia tay. Bất quá sau đó cậu biến mất một tháng còn đem tới dọa hết hồn." Hấn thật cẩn thận nói: "Một tháng kia... Cậu chạy đi đâu vậy?"

Đỗ Thương dừng một chút, nói: "Kết hôn."

Bạn y thiếu chút nữa cũng bị nước miếng mình sặc chết, hoàn toàn không cho là thật, chỉ xem Đỗ Thương đang nói đùa.

Sau khi đến khách sạn, bạn y đi tới phòng rửa tay trước, đem địa điểm mà ân sư tổ chức tiệc mừng thọ nói cho Đỗ Thương. Một mình Đỗ Thương cần hai phần quà lên lầu, mở cửa ra, bên trong đầu là tiếng cười. Lục Nham nhìn thấy Đỗ Thương, đẩy đẩy người bên cạnh, ra hiệu nhìn ra cửa, người này nối tiếp người kia, rất nhanh liền yên tĩnh lại.

Ân sư không rõ quan hệ của Đỗ Thương với những người khác, cũng không biết y và Vinh Tấn từng có qua lại với nhau, thấy mọi người yên tĩnh liền quay đầu lại nhìn, thấy người tới là Đỗ Thương lập tức tiến tới chào hỏi.

Nhìn thấy ân sư tóc đã bạc phơ, trong đầu Đỗ Thương liền hiện ra một chuyện liên quan với người này, trong lòng liền dâng lên cảm kích. Ân sư là người thầy đã dẫn dắt y, đối với y rất tốt, tựa như cha ruột vậy.

Đỗ Thương xuất thân từ cô nhi viện có thể tìm được sự quan tâm tựa như cha mẹ từ chỗ của ân sư và sư mẫu, chỉ là mới có mười mấy năm trôi qua, rất nhiều chuyện đều đã quên, bao gồm cả cảm kích năm đó. Gặp mặt lại, mới phát hiện loại cảm kích kia đã ngấm sâu vào trong lòng, chưa bao giờ quên.

Đỗ Thương đem quà đưa cho ân sư và sư mẫu: "Thầy à, ngày mừng thọ vui vẻ."

Ân sư cười đến không ngậm miệng được: "Đến là được rồi, còn mang theo quà làm gì?"

Đỗ Thương cười cười, nhìn về phía sư mẫu: "Một năm không gặp, sư mẫu càng trẻ đẹp hơn."

Sư mẫu nghe vậy thật vui vẻ, lại cả giận nói: "Con cũng biết một năm không gặp à, cô còn tưởng con đã sớm quên mất hai ta rồi."

"Quên ai chứ còn lâu mới quên được thầy cô."

Ân sư lôi kéo Đỗ Thương ngồi xuống: "Ngồi xuống nói chuyện, đã ăn cơm chưa?"

Đỗ Thương thay ân sư rót nửa chén đầy, gắp cho ông món cá mà ông thích: "Thầy uống nửa chén rượu là được rồi, đừng mê rượu."

Ân sư nhìn đứa học trò mà mình thích nhất, trong lòng vui vẻ, cũng không có ngăn cản. Chỉ vào Vinh Tấn giới thiệu cho y: "Đây là tổng tài Vinh Tấn của công ty Thân Hoàn, cũng là đàn anh của con. Bên cạnh là bạn của hần Tống Niên, còn có Lục Nham... Đây là đàn anh của con. Vinh Tấn, đây là đàn em của các con đây, Đỗ Thương. Thiên phú không tệ."

Đỗ Thương nhìn về phía Vinh Tấn, cuối cùng cũng tìm được một chút cảm giác quen thuộc từ quá khứ. Tướng mạo của Vinh Tấn cùng khí chất đều thuộc cấp bậc thượng lưu, bởi vậy mới có thể mê đảo tiểu vương tử Tống Niên. Tống Niên cũng không tệ, làn da trắng nõn, tướng mạo đẹp đẽ, là tướng mạo được nữ sinh hiện nay yêu thích.

Vinh Tấn cũng nhìn sang, đối diện với Đỗ Thương, giờ ly lên đường như không quen biết y: "Chào cậu."

Tống Niên lộ ra nụ cười đáng yêu, nhìn về phía Đỗ Thương: "Đỗ Thương? Vừa nãy mới nghe thấy tên cậu, hiện tại gặp mặt quả nhiên lớn lên rất tuấn tú. A Tấn, anh thấy em nói có đúng không?"

Vinh Tấn: "Ừm."

Lục Nham cười nhạo một tiếng, nể mặt mũi của ân sư cũng không có nói lời trào phúng nào. Đỗ Thương cũng không thèm để ý, hướng về Tống

Niên gật đầu, mặt không biến sắc cho tôm hùm vào miệng.

Tổng Niên tự chuốc nhục nhã, liề n không tìm y nói chuyện nữa, mà là quần lấy Vinh Tấn tán gẫu.

Đỗ Thương ăn xong tôm hùm liề n cầ n giấy lên lau miệng, nói với ân sư: "Ngày mai con lại tới thăm thầy, đêm nay con có việc, con đi trước."

Ân sư không thích, ông căn bản không muốn Đỗ Thương về nhà một mình trong đêm, "Con bây giờ bận đến mức không có thời gian cho lão già này có đúng không?"

Sư mẫu vỗ vỗ mu bàn tay chề n mình, ánh mắt có chút khiển trách: "Đỗ Thương, con biến mất một năm, ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi. Cô và thầy đều muốn gọi cho con, nhưng lại không có số. Nếu con đổi số ít nhieu gì cũng phải nói cho chúng ta biết một tiếng chứ, biến mất một năm, chúng ta còn tưởng con gặp bất trắc gì. Nếu không phải nhờ người khác hỏi thăm, thiếu chút nữa chúng ta đã báo cảnh sát rồi."

Trong lòng Đỗ Thương mềm nhũn, thấp giọng nói: "Không phải con cố ý rời đi, thật sự là có việc."

Ân sư trừng mắt: "Có chuyện gì chứ? Về nhà với bà xã sao?!"

Đỗ Thương thở dài ở trong lòng, bất đắc dĩ nói: "Con phải về chăm sóc đứa nhỏ nhà con."

Âm thanh tuy nhỏ, nhưng tất cả mọi người có mặt đều nghe rõ ràng. Vinh Tấn ngược mắt lên trừng trừng nhìn gò má Đỗ Thương, thầ n sắc khó lường.

Lục Nham lại không chút do dự mà phát ra tiếng cười nhạo, một tên đầ n tính luyện ái hám giàu mà cũng có thể trèo lên giường của phụ nữ làm tiểu bạch kiểm ư? Đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra.

"Đứa nhỏ?!" Ân sư kinh ngạc vô cùng, lập tức hòa hoãn lại sắc mặt, trở nên hòa ái hơn: " Bao nhiêu tuổi rồi?"

Thần sắc Đỗ Thương ôn nhu: "Gần một tuổi."

Một tuổi? Đây không phải lúc còn qua lại với Vinh Tấn sao?

Lục Nham quét mắt qua Vinh Tấn, không nhìn được sắc mặt của đối phương. Trong lòng hắn càng thêm khinh bỉ Đỗ Thương, trước kia dứt khoát chia tay như vậy, không có dây dưa gì hết, xem ra hắn phải nhìn Đỗ Thương bằng cặp mắt khác rồi. Hiện tại nhìn xem, tiện nhân vẫn chính là tiện nhân.

Ân sư: "Ngày mai dẫn theo cho thầy nhìn một chút."

Sắc mặt Đỗ Thương hơi khó xử: "Thân thể của nó không được tốt, không thể gặp gió. Chờ nó tốt lên, con lại mang đi gặp thầy."

Ân sư đồng ý.

Lúc này Đỗ Thương mới có thể thoát thân, mở cửa ra liền thấy bạn của y tiến vào, sau đó y giải thích tình huống một chút với hắn rồi rời đi. Bạn y hiểu được, sau đó xoay người lại vừa vặn nhìn thấy Vinh Tấn đang nhìn chằm chằm bóng lưng của Đỗ Thương, ánh mắt kia thâm sâu khó dò, khiến hắn cảm thấy có chút bất an.

Đỗ Thương đón xe về nhà, ngồi ở băng ghế sau mà xoa xoa mi tâm, nhắm mắt nghỉ ngơi, lúc đi ngang qua một cửa hàng tiện lợi liền gọi bác tài dừng xe lại. Y xuống xe mua một chút đồ rồi lên xe, mới vừa mở cửa xe đột nhiên cảm thấy có một cổ tay nắm cực kì khiếp người vững vàng mà khóa trên người mình.

Y cảnh giác nhìn quanh bốn phía, không nhìn thấy nhân vật khả nghi nào. Cổ tay nắm kia cũng biến mất, y cảm thấy có lẽ là ảo giác. Đóng cửa xe, y nói: "Tới đi bác tài."

Đối diện cửa hàng tiện lợi là một tòa nhà trung tâm mua sắm cỡ lớn, trên lầu ba có một cái cửa sổ sát đất với hàng ghế dài cho các du khách nghỉ ngơi và quan sát cảnh đêm. Lúc này, có một người đàn ông cao lớn mặc một thân áo lông quỳ đen đứng ở bên cạnh chỗ nghỉ chân gần cửa sổ,

ngũ quan thâm thúy tuần mỹ, con người màu vàng óng ánh, y hệt như
tướng mạo của một người nước ngoài.

Hắn nhìn chăm chăm chiếc tắc - xi đã đi xa, thấp giọng mô phỏng theo
tiếng của cự nhân loại: "... Tiểu Gina của ta."

Gina, chính là cái tên của vương hậu chủ thành Samael.

Tác giả có lời muốn nói: vai phụ một, vai phụ hai, vai phụ ba đều có
tên, công vẫn chưa có tên.

Bi thương, tạm thời chưa nghĩ ra được cái tên siêu khốc lóa mắt nào
hết.

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 5

Chương 5

Edit : Động Bàng Geii

..o0o..

Đỗ Thương về đến nhà, mở khoang dinh dưỡng ra liền phát hiện thiết bị theo dõi từ bên trong khoang dinh dưỡng liên tục phát ra tiếng chói tai, bên trên là một cuộn sóng thể hiện tần số nhịp tim, sau khi nhìn thấy y lập tức kích động.

Tiểu bạo long ở bên trong khoang dinh dưỡng tựa như đang ngủ say, nhưng thật ra tinh thần của nó đã sớm tỉnh dậy, không chỉ có tỉnh mà còn rất hưng phấn.

Y bất đắc dĩ lấy ba ống dinh dưỡng từ trong tủ lạnh ra, đi tới trước khoang dinh dưỡng hỏi: "Vị dâu tây, vị đào và vị táo tây, con muốn cái nào?"

"Tích! Tích!"

Vang lên hai tiếng.

Đó chính là vị đào.

Đỗ Thương vừa đổ dinh dưỡng vào vừa nói: "Con nha, còn ngủ nữa thì ba ba sẽ không mua nữa ống dinh dưỡng nữa đâu. Con phải chịu khó phấn đấu một chút, tỉnh lại sớm, chúng ta sẽ ăn thịt. Quan trọng nhất là, thịt rẻ hơn nhiều so với ống dinh dưỡng cực kỳ ư à."

Ầm ầm ầm --

Bầu trời bỗng nhiên xuất hiện mây đen dày đặc, gió bão gào thét, rất nhanh liền đổ xuống một trận mưa rào. Đỗ Thương cả kinh, chạy tới ban công lấy quần áo vào, đóng cửa ban công lại. Tay đặt lên tay nắm cửa, ánh mắt nhìn về phía mặt biển xa xôi, động tác lập tức dừng lại.

Mặt biển và bầu trời gần như được nối lại thành một đường thẳng, một mảng tối đen mênh mông, bầu trời âm u tựa như muốn sập xuống, đập vỡ mặt biển, khiến mặt biển trào lên từng đợt sóng cuộn cuộn, nhìn như bình tĩnh, nhưng giây tiếp theo lại như vực dậy được cả một con sóng vĩ đại lật tung cả một tòa nhà bốn mươi lăm. Vô số đàn chim hải âu bay xuyên qua biển khơi cùng tầng mây, hướng đến bờ biển bay tới. Bỗng nhiên, kẻ săn mồi khổng lồ đứng đầu dưới biển sâu chộp thủng mặt biển, mở ra cái miệng thật lớn như chậu máu mà cắn nuốt những con hải âu bay ngang qua nửa bầu trời và mặt biển.

Đỗ Thương sợ đến lão đảo: "Mo, mosasaurus?!"

Định thần nhìn lại, lại phát hiện những con hải âu kia còn đang tránh né sự truy đuổi của sóng biển. Còn con quái vật ấy chẳng qua chỉ là ảo giác của y mà thôi.

Đỗ Thương dụi dụi con mắt, đặt tay lên vị trí nơi tim, nơi đó căng thẳng đập rất nhanh. Y hít sâu một hơi, thả lỏng tâm tình. Xoay người trở về phòng, cầm quần áo lên xếp lại rồi đi vào phòng tắm rửa mặt.

Vòi hoa sen liên tục xối lên mặt, trong nhất thời không có cách nào có thể mở mắt ra được. Đỗ Thương cầm khăn lau khô mặt, đem dầu gội đổ lên, tắm rửa nửa ngày mới phát hiện có gì đó không đúng cho lắm, nhìn theo hướng cánh tay vừa rồi, lại phát hiện là sữa tắm.

Nhanh chóng dội đi, đổi thành dầu gội. Vội vã tắm rửa một lần nữa, kéo khăn khô xuống lau người, kết quả cũng đem áo tắm kéo xuống theo, rớt xuống sàn nhà ướt hơn phân nửa. "Đệt!" Đỗ Thương khẽ mắng một câu, đem khăn tắm và áo tắm ném hết vào máy giặt, còn bản thân thì để thân trần lấy một cái áo sơ mi trắng từ trong tủ quần áo ra mặc vào.

Tâm trạng của y rõ ràng đang bất an, bởi vì nhìn thấy một màn vừa rồi. Hình như trước kia y cũng đã từng được nhìn thấy, vốn bầu trời còn đang xanh thẳm, bỗng nhiên bị một con Mosasaurus nhấc lên một cơn sóng, bao phủ gần như cả một thành thị duyên hải, đem tất cả toàn bộ du khách ở trên bờ biển kéo xuống ăn thịt.

Một màn đó liền trở thành bóng ma trong lòng y.

Mặc dù sau đó con Mosasaurus kia liền bị đánh gục, nhưng nạn đời của y, tên bạo long ấy có ghen của Mosasaurus.

Đỗ Thương vẫn rất là sợ hãi.

Chuông điện thoại vang lên báo đã nhận được tin nhắn, đại ý là đêm nay cơn bão sẽ đổ bộ, hi vọng người dân ra ngoài phải cẩn thận. Ném điện thoại xuống, y rót cho mình một ly rượu đỏ, uống cạn một hơi, rốt cuộc cũng cảm thấy hơi buồn ngủ một chút.

Đêm khuya, Đỗ Thương lẫn lộn qua lại cũng không ngủ được. Không biết có phải là vì cơn bão ảnh hưởng hay không, y cảm thấy rất nóng. Châu mày, cảm thấy có một bàn tay từ chỗ đùi bị lộ ra ngoài của y, chậm rãi trượt xuống, tựa như con rắn mà quấn chặt lấy chân y, thâm nhập đến chỗ thần bí, đi đầu khiến linh hồn y.

Lông mày Đỗ Thương càng ngày càng vắt chặt, đột nhiên mở mắt ra thở dốc, vén chăn lên phát hiện không có gì cả, Phía dưới áo sơ mi chỉ có một cái quần lót tứ giác, hai chân dài bóng loáng không một cọng lông chân (:v), da dẻ dưới drap trải giường màu xám càng được tôn thêm mấy phần trắng nõn.

Y xuống giường đi uống nước, đi đầu tiên sau khi đến phòng khách là kiểm tra tình huống của tiểu bạo long, cần ly nước uống cạn một hơi. Lại rót thêm ly nữa, bỗng nhiên nhìn thấy trên vách tường bóng loáng ở đối diện phản chiếu trên ghế sofa của phòng khách có một người đang ngủ.

"Ai?!" Đỗ Thương xoay người lại, cảnh giác nhìn thân ảnh ở trên ghế sofa, "Người nào đó?"

Thân ảnh kia không hề bị lay động, Đỗ Thương nhân cơ hội mở chốt đèn lên. Trong nháy mắt, đèn phòng khách liền sáng bừng, nhưng sau khi Đỗ Thương nhìn thấy rõ người ngồi ở phòng khách là ai rồi, từ sự cảnh giác liền biến thành sợ hãi, sắc mặt trở nên tái nhợt, nửa ngày cũng không có cách nào mở miệng.

Bạo quân ngồi trên ghế sofa nắm giữ một đôi con người màu vàng óng vô cùng khiếp người mà nhìn cách ăn mặc của vương hậu, trong lòng đang định trừng phạt đối phương lại biến hóa thành thứ cảm xúc khác. Hắn mỉm cười, tựa như đang ngồi ngay ngắn trên vương tọa của tòa thành trung tâm Samael cao tầng nhất, vô số lần ngắm nhìn trân bảo của hắn, vương hậu của hắn, tiểu Gina của hắn.

Dưới tầm mắt chăm chú của đôi con người màu vàng óng kia, toàn thân Đỗ Thương không thể nào nhúc nhích được, ngay cả chân đang run lên cũng chỉ dám run rẩy với biên độ nhỏ, không dám phát ra âm thanh.

Y nhỏ nhẹ dò hỏi: "Anh... Làm sao tới đây được?" Xác suất quá nhỏ, trọng giọng nói của y tràn ngập hi vọng yếu ớt: "Cho nên, anh chỉ là... Hình chiếu thôi đúng không?"

Nụ cười mỉm trên gương mặt của bạo quân hạ xuống một độ cong nhỏ đến mức không dễ gì nhận ra, hắn mở lòng bàn tay phải ra, trên ngón tay cái có mang theo một chiếc nhẫn ru - by, chiếc nhẫn kia chính là tượng trưng cho thân phận của tên bạo long này.

Hắn nói: "Tiểu Gina của ta, tốt nhất là bây giờ em nên ngoan ngoãn đến trước mặt của ta, ngồi vào lòng ta. Tự giải thích với ta, tại sao lại làm trái với chức trách bạn đời của mình, và nghĩ làm cách nào để dập tắt lửa giận trong lòng ta."

Đỗ Thương chậm rì rì di chuyển về phía trước, ngay lúc bạn đời vừa thả lỏng cảnh giác liền xoay người chạy vào phòng đóng cửa lại, rồi hung

hăng mắg: "Cút mẹ anh đi! Cút !!! Anh có bản lĩnh thì đá vắg cái cửa này trước mặt tôi đi, anh dám đá hai chúng ta li ền ly hôn!"

Nụ cười của bạo long trong nháy mắt biến mất, con người màu vàng lập tức dựng thẳng thành con người của khủng long, nhìn chăm chăm cánh cửa đóng chặt kia. Sau một khắc, hắn biến mất trên ghế sofa của phòng khách.

Tiếng mắg trong phòng li ền im bật.

Tác giả có lời muốn nói: Làm sao để dập tắt lửa giận của bạo long?

Ng ồi lên, tự mình động.

(͡° ͜ʖ ͡°) ͡⌢ bị điên à? ! Làm như vậy không ng ầu tý nào hết! ! !

Nói sao thì nói hôm nay cũng không biết công tên là gì a.

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 6

Chương 6

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Bên ngoài không có động tĩnh, không giống với phản ứng mà tên bạo long kia nên có. Đỗ Thương lặng lẽ mở cửa ra, nhìn ra bên ngoài từ khe hở, trong phòng khách đã sớm không còn bóng dáng của bạn đời nhà y. Y đột nhiên kéo cửa ra, kiểm tra bốn phía, xác thật không thấy bóng dáng của hắn đâu hết cả.

Đỗ Thương thở phào nhẹ nhõm, trở về phòng đóng cửa lại. Lúc quay đầu liền nhìn thấy một đôi chân dài xuất hiện dưới mí mắt, y dừng lại hai giây, lập tức xoay người mở cửa. Cửa vừa mở, hai cánh tay từ đằng sau liền duỗi tới đặt lên ván cửa, cách một tiếng cửa đóng. Hơi thở nguy hiểm của bạn đời tiến tới gần, hô hấp của hắn đánh vào chỗ da bị lộ ra của y, khiến y nổi lên một tầng da gà.

Sống lưng Đỗ Thương rất nhanh liền mềm nhũn, dọc theo từ gáy trượt xuống sống lưng, ngay cả chân cũng có chút đứng không vững. Hô hấp dần dập, hai tay khẽ run. Một phần là vì sợ, một phần là bởi vì quá mức quen thuộc.

Y đã không làm chuyện kia một năm rồi. Lúc còn chưa bỏ trốn khỏi chủ thành Samael, dục vọng của bạn đời là thứ khiến y cảm thấy rất mệt mỏi và không thể nào đáp ứng được, nói thẳng ra một chút là quá mức miệt mài. Dưới tình huống miệt mài bảy tám năm như vậy lại đột nhiên ăn chay một năm, cho nên, chỉ cần nhẹ nhàng kích thích một chút thôi cũng tựa như một đốm lửa nhỏ có thể cháy lan cả cánh đèn [1].

[1] Nguyên văn [星火燎原] - [Tinh hỏa liệu nguyên] : ý nói thiếu thận trọng trong những việc nhỏ có thể biến thành tai họa.

Bạn đời lè lưỡi ra, cách một lớp áo sơ mi mà liếm vai của Đỗ Thương, một đường liếm lên, liền liếm tới trên cổ. Không có áo sơ mi ngăn cản, loại xúc cảm rợn rợn kia khiến Đỗ Thương trực tiếp run chân ngã về phía sau, bạn đời thuận thế ôm lấy eo y, dùng sức siết chặt.

"Tiểu vương hậu của ta, chúng ta có rất nhiều thời gian để nói về nguyên nhân tại sao em lại mang theo con của chúng ta trốn khỏi Samael."

Bạo long vốn là sinh vật có dự vọng chiếm hữu rất mạnh mẽ đối với bạn đời của mình, huống chi tên này còn là bạo long cấp bậc vương. Bạn đời ngoan ngoãn của bạo long thừa dịp không ai chú ý liền lén lút bỏ trốn, bỏ trốn đến nơi mà hắn cũng suýt không tìm ra.

Bạo long thiếu chút nữa đã mất đi vương hậu của hắn, phần nộ giết chết lý trí hắn. Nếu không phải trước đó đã nhìn thấy được tiểu vương hậu, dẹp loạn sự phần nộ của trong lòng hắn, nói không chừng hiện tại hắn đã mất lý trí mà đem Đỗ Thương nhốt lại trong tòa thành Samael vĩnh viễn, mặc cho y có khóc lóc xin tha như thế nào cũng sẽ không bao giờ thả y ra.

Càng nghĩ càng thấy tức, bạo long cắn một ngụm lên vai Đỗ Thương. Đỗ Thương bị ăn đau, nhăn mặt kêu một tiếng. Bạo long hừ lạnh: "Hiện tại mới biết đau, sao lúc bỏ chạy không thấy em sợ như vậy."

Hắn cup mắt nhìn trên bả vai Đỗ Thương lưu lại dấu răng của mình, chảy ra tia máu. Hắn cau mày, có chút đau lòng, lè lưỡi liếm sạch sẽ tơ máu: "Đừng chọc giận ta nữa, Tiểu Gina."

Đỗ Thương nín giận nói: "Đừng gọi tôi là Tiểu Gina."

"Không gọi em là Tiểu Gina, vậy phải gọi em là gì?"

Lúc Đỗ Thương mất trí nhớ thì đã có tên là Gina rồi, bất quá cũng chẳng có bao nhiêu người biết đến cái tên này của y. Bởi vì do ghen của cự nhân loại và phải nguy trang ghen, y cũng chẳng dám thân cận với quá

nhieu người. Người duy nhất biết được thân phận thật và cái tên này của y đã chết từ lâu rồi, ngay cả những người thường hay ở trong chợ đêm giao dịch buôn bán giեն với y cũng chẳng ai biết được tên thật của y.

Cho nên cái tên này có thể nói là chỉ thuộc về mỗi mình bạo long, chỉ có hắn mới được gọi, ngay cả mấy đứa nhỏ cũng không thể bắt chước gọi theo, nếu không sẽ bị hắn giáo huấn.

Đỗ Thương giữ bình tĩnh: "Chúng ta nói chuyện đi, Jude."

Tại bên trong tân thế giới, tên của quân vương bạo long vùng phía tây là một ẩn số, không có ai biết. Mà bạo long lại đem ẩn số này nói cho bạn đời của hắn biết, cũng cho phép y dùng phương thức thân mật như vậy gọi tên hắn.

"Anh buông tôi ra đã."

Jude không tin tưởng Đỗ Thương, chỉ hơi buông lỏng ra một chút, vẫn giam giữ y trong lòng ngực của hắn như cũ. Đỗ Thương nhún vai, cũng không cảm thấy gì, rất thẳng thắn quay người lại đối mặt với bạn đời đã một năm không gặp của mình.

Hai người rất gần nhau, bởi vậy Đỗ Thương có thể nhìn thẳng vào gương mặt tuấn mỹ đến làm người khác phải nghẹt thở của Jude và đôi con ngươi máu lạnh khủng bố màu vàng óng ánh dựng thẳng kia. Giեն của tân nhân loại đã gần như chạm tới sự hoàn mỹ, mỗi người đều có dung mạo rất xinh đẹp, cho nên một người nắm giữ địa vị quân vương như Jude đây, lại càng không thể nghi ngờ gì về dung mạo của hắn được. Nếu nhìn thẳng quá lâu, nhất định sẽ trầן luân.

Đỗ Thương cup mắt, ổn định lại tâm tình, sau đó ngược mắt lên. Ôm lấy Jude, hít sâu một cái. Đối với bạn đời của mình, y vừa nhớ lại vừa có chút sợ hãi, sợ hãi sự độc chiếm của hắn, sợ hãi tự do bị cướp mất, mà cũng rất nhớ hắn, không đành lòng. Y cho rằng có thể dùng thời gian để quên đi, không ngờ sau khi gặp lại rồi, y mới phát hiện kỳ thật bản thân nhớ hắn đến tâm cũng đau đầu.

Tiểu vương hậu ngoan ngoãn nằm ở trong lòng, chủ động lấy lòng, cũng khiến cho lửa giận ngập đầu của Jude không có cách nào phát ra. Tựa như núi lửa đang ở trên bờ vực phun trào cuối cùng lại xì xì xì phun ra một đám tro bụi, cô làm ra vẻ nhưng sau đó lại ngừng chiến tranh.

Đông tử dựng thẳng lưng kia cũng trở thành con người màu vàng bình thường của nhân loại, đi đầu này chứng tỏ cho việc lửa giận của bạo long đã lắng xuống.

Đỗ Thương: "Tôi là cự nhân loại."

Jude nhú mày: "Ta biết."

"Tôi gọi là Đỗ Thương --" Đỗ Thương bỗng nhiên ngẩng đầu lên: "Anh biết?"

Jude càng nhú chặt mày hơn: "Em gọi là Đỗ Thương?"

Đỗ Thương: "Anh đã sớm biết tôi không phải là tân nhân loại? Tôi là một tên có gien thấp kém, anh còn để tôi sinh con cho anh?"

Y rất kinh ngạc, ở bên trong tân thế giới các cấp bậc được phân chia theo các thứ hạng gien. Có thể tưởng tượng được, tân nhân loại phân biệt đối xử với các loại gien nghiêm trọng đến mức nào. Đỗ Thương sinh sống ở thời đại Trung Sinh mười mấy năm cũng ít nhiều bị đi đầu đó ảnh hưởng, tuy rằng y sẽ không tự xem thường bản thân mình, nhưng cũng không thể không thừa nhận, so với gien của tân nhân loại mà nói, gien của cự nhân loại xác thật thuộc về cấp bậc thấp.

Không thể phủ nhận, bởi vì gien của bọn họ không ngừng dung hợp theo các công thức mà càng ngày càng ưu tú hơn. Dĩ nhiên không phải là không có trường hợp nào thất bại, những cái đó được gọi là gien dị dạng.

Mà loại gien dị dạng này xuất hiện ở những đứa nhỏ mới được sinh ra lại chiếm một phần tỷ lệ rất là lớn, cái này cũng là một trong những nguyên nhân dẫn đến việc tân nhân loại kỳ thị gien.

"Đương nhiên là ta biết, lúc thằng lớn còn chưa được sinh ra thì ta đã biết rồi." So với việc nói về gien, Jude càng quan tâm đến vấn đề khác hơn: "Hiện tại nói cho ta biết, sao em lại gọi là Đỗ Thương? Tiểu Gina không tốt hơn hay sao?"

Đỗ Thương: "Anh không kỳ thị gien sao?"

"Ta không kỳ thị em." Jude cũng không phủ nhận việc hắn kỳ thị gien thấp kém, dù sao đây cũng là căn bệnh đã cắm rễ sâu vào trong mỗi cá nhân của tân nhân loại rồi. Mà nói chính xác hơn, đây cũng không tính là kỳ thị, mà là sự miệt thị của các loại gien cấp cao đối với gien cấp thấp dễ dàng bị khống chế. Tựa như thần linh miệt thị giun dế, quân vương ra lệnh cho thường dân.

Ngay khi gien trở thành thước đo tối cao quyết định hết tất cả, thì mỗi tân nhân loại trong tân thế giới đã được chú định trước là sẽ bị quân vương thống trị rồi.

Nguyên nhân chính là như vậy, Đỗ Thương vẫn cho rằng Jude không biết y là cựu nhân loại. Lúc trước giao phối với Jude xong, y liền bỏ trốn rồi dùng hết tiền mình tích góp được mua chất lỏng gien mà nghe nói có thể nguy trang được hơn mười năm kia.

Điều này cũng là một trong những nguyên nhân thúc đẩy Đỗ Thương phải bỏ trốn, y sợ sau khi bị vạch trần, Jude sẽ phần nộ mà ăn thịt y.

Jude bất mãn chỉ trích: "Coi như ta là bạo long đi nữa, cũng sẽ không bao giờ ăn bạn đời của mình."

"Anh bắt nhàn trọng điểm rồi!" Đỗ Thương càng bất mãn hơn: "Đừng có đánh trống lảng."

Mấy năm nay tính tình của tiểu vương hậu cũng chẳng phải quá tốt, hình như y đã không còn sợ hãi uy nghiêm của quân vương nữa rồi. Những lúc như vậy thường khiến Jude cảm thấy rất phiền não, nhưng hắn lại không dám ở trước mặt y chỉ trích, bởi vì tiểu vương hậu sẽ chiến tranh lạnh với hắn.

Jude: "Đương nhiên ta biết rõ gien của em, cái thứ chất lỏng có thể ngưng đọng được lưu hành trong chợ đêm kia cũng là từ bên trong quân đội của ta lọt ra bên ngoài mà."

Mà thứ chất lỏng kia có thể lọt ra ngoài như vậy là vì hần mắt nhắm mắt mở cho qua, dù sao cái nơi như chợ đêm này cũng mang lại cho hần một nguồn thu nhập khá. Quân vương bạo long máu lạnh đôi khi cũng cần một ít tiền để nuôi quân đội của hần, dĩ nhiên sau đó còn phải nuôi thêm tiểu vương hậu yêu kiều và mấy đứa nhỏ của hần nữa.

"Cho nên trước khi thằng lớn được sinh ra, ta đã biết em là cự nhân loại rồi. Mà đây không phải điều quan trọng, hiện tại em nên giải thích cho ta biết, tại sao lại bỏ trốn?"

Đỗ Thương đáp ứng, lý do không thể nói ra được.

Jude ôm y lên: "Em còn có rất nhiều thời gian để suy nghĩ ra một cái cớ, nhưng hiện tại chúng ta tiến hành giao lưu trước đi đã."

"A -- A!"

Tác giả có lời muốn nói: có biết tui phải bỏ ra hai tiếng đồng hồ để đặt tên cho công không? Từ tên của quân vương đến tên của chiến thần, vừa muốn ngẫu nhiên lại muốn nó phải có ý nghĩa, đã vậy còn không được tràn lan đại hải như trên phố nữa, cuối cùng còn phải chạy đi lục lọi các minh tinh nam ở nước ngoài nữa (thiếu chút nữa còn bị sa lầy vào sắc đẹp, sắc đẹp thật quá tuyệt, ngũ quan lập thể, mới đầu nhìn hơi thô, nhưng nhìn quai trái tim liền thành thịch)

Sau đó phát hiện lãng phí quá nhiều thời gian, liền tùy tiện lấy đại một cái tên.

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 7

Chương 7

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Trong sinh hoạt hằng ngày Jude tương đối nhường nhịn Đỗ Thương, nhưng ở trên giường thì lại gây sức ép mười phần. Vừa rồi ở bên ngoài nhìn thấy Tiểu Gina của hắn, hắn liền muốn làm một chuyện, dùng sức vỗ cái hông y một cái. Thanh âm trong trẻo, tràn ngập tính co dãn, vỗ xong còn không nhịn được mà dùng sức niết nhẹ hai cái.

Tiểu vương hậu mặc một cái áo sơ mi chưa tới bắp đùi, chỉ cài đến nút thứ ba, bởi vì mới vừa từ trên giường xuống, tóc tai còn có chút ngồn ngộn, quần áo xộc xệch. Nửa bên vai cũng lộ ra, hình dáng của xương quai xanh rất dụ người. Phong cảnh bên trong bắp đùi như ẩn như hiện, hấp dẫn người khác muốn tiến vào khám phá.

Jude tiến tới xương quai xanh của Đỗ Thương hết gặm rồi cắn, tràn đầy tình dục. Tay phải ôm lấy eo của Đỗ Thương, ngón tay trái đã thăm dò vào bên trong thân thể của y, mở ra cái miệng huyết đang đóng chặt kia, cố gắng đem lớp nhẵn nheo kéo phẳng lại. Nhưng ngón tay vừa mới tiến vào lại bị hút chặt lấy không ngừng, miệng huyết rất chặt, còn rất tham ăn. Hắn cười khê: "Em chưa từng thủ dâm qua sao?"

Nghe vậy, Đỗ Thương lườm hắn một cái: "Tôi còn có phía trước."

"Có thể thỏa mãn?"

Câu hỏi này ngược lại như đang chất vấn tôn nghiêm đàn ông của Đỗ Thương, cũng tựa như đang cười nhạo y. Đỗ Thương dùng hai tay đẩy vai Jude ra: "Có thể. Cực kì thỏa mãn. Không cần anh cũng rất sướng, hiện tại anh có thể rút ra ngoài rồi đó. Không cần anh!"

"Bây giờ không cần vội, lần sau sẽ cho em ở trước mặt ta, tự mình làm..." Những lời hạ lưu này rót vào tai của Đỗ Thương, khiến cho gò má của y rất nhanh liền đỏ lên. Mà lúc này, tay phải của Jude buông lỏng eo y ra, ngón tay trái đang ở trong hậu huyệt của y, sau đó tăng thêm một ngón rồi một ngón. Bây giờ đã là ba ngón tay, nhìn dáng vẻ của hắn hình như còn muốn cho vào bốn ngón để khai phá.

Đỗ Thương cau mày, đôi môi run rẩy nói: "Có thể rồi?"

"Em sẽ bị thương."

Đỗ Thương không tin: "Của anh lớn như vậy sao?" Y nhớ đến lần đầu tiên của hai người, tên bạo long động dục này áp lên người y trực tiếp vác súng ra trận, không khuếch trương cũng không có bôi trơn, thiếu chút nữa còn làm y đau chết. Dưới tình huống như vậy còn bị hắn bắt giao phối cả một đêm, để thỏa mãn cho lần đầu tiên động dục của hắn.

Jude khẽ cười nói: "Ngoan, nhịn một chút đi đã. Trước kia em lúc nào cũng ở bên cạnh ta, chưa bao giờ rời đi lâu đến như vậy. Hiện tại đã một năm không giao phối, nếu không tỉ mỉ nhất định sẽ bị thương."

Nghe đến hai chữ giao phối, Đỗ Thương máng nhỏ: "Thô bỉ. A... Ha ưn --" viên thịt trước ngực bị ngậm lấy, nhiều lần bị mút vào gặm cắn, hậu huyệt mãi cảm cũng bị đâm chọt liên tục, khiến eo và chân của y trực tiếp mềm nhũn xuống, toàn thân mãi cảm đến không ra bộ dáng gì.

Đỗ Thương thở hổn hển, nắm lấy tóc của Jude phát ra tiếng rên rỉ động tình. Hạ thân cũng ngẩng đầu lên thật cao, bỗng nhiên giật nảy lên một cái, trực tiếp bắn ra. Jude có chút ngạc nhiên, chẳng qua chỉ là dùng ngón tay vậy mà cũng có thể đến mức độ này. Hắn đột nhiên cười rộ lên: "Tiểu Gina, em đã nhạy cảm đến vậy rồi sao?"

Đỗ Thương phát tiết xong, đẩy mặt thỏa mãn liền trở mặt không nhận người quen. Y uốn éo mông, muốn rời khỏi hông của Jude. Một bên lắc lắc mông một bên nói: "Không phải anh muốn nghe lý do sao? Tôi mệt rồi, tỉnh lại sẽ giải thích với anh sau a --!"

Jude trực tiếp đâm vào, động tác đột nhiên như vậy khiến cho Đỗ Thương cảm thấy có chút đau. Y nhú mày, biểu tình thống khổ, oán giận mà trừng mắt nhìn đối phương, lại cảm thấy thứ trong cơ thể của mình nháy mắt lớn thêm một vòng nữa. Trong cổ họng Jude phát ra một tiếng thở dài sáng khoải, tiến sâu vào bên trong hành lang ẩm áp và căng mịn như vậy, lại được tầng tầng thịt mềm bao lấy, mút chặt, tựa như lạc vào thiên đường vậy.

Hắn để Đỗ Thương nằm xuống giường, đem hai chân của y mở ra bỏ lên trên vai. Động tác này có chút trở ngại cho hành động của hắn, vì thế hắn nắm lấy hai tay của Đỗ Thương, để bản thân y tự cầm lấy chân của mình, còn ra lệnh: "Mở lớn ra một chút, một chút nữa."

Đỗ Thương phát ra tiếng ghen ngào, nhưng vẫn nghe lời. Đây xem như là mười mấy năm trời nuôi ra được cái thói quen này đi, nếu mấy năm về trước Jude mà nói như vậy, y nhất định sẽ vừa sợ hãi vừa chống cự nghe theo. Y không dám phản kháng, mỗi lần đều lo sợ bị thao đến nứt nẻ, ngay cả khóc lớn cũng không dám.

Quả thật khi đó Tiểu Gina rất khả ái.

Jude có chút hoài niệm tiểu khả ái năm đó, bất quá bây giờ Tiểu Gina cũng rất đáng yêu, vừa ngoan ngoãn lại còn mạnh mẽ. Đỗ Thương đẩy đẩy lưng Jude, bất mãn chất vấn: "Anh gốc cái gì vậy?" Nói xong, y lắc lắc cái mông một cái phát ra tiếng rên rỉ: "Anh động đi."

Nhìn xem, thật đáng yêu.

Jude bắt đầu ra vào, tốc độ cùng tần suất không chậm cũng không nhanh, vừa vặn khiến Đỗ Thương cảm thấy thoải mái. Hắn nhìn tiểu vương hậu tự ôm chân của mình mở ra, hơi nheo mắt lại, hiện lên một tầng

nước, khoe mắt ửng đỏ, hai gò má ửng đỏ, đôi môi bị mót đến đỏ au hơi hé, phát ra những tiếng rên rỉ thoải mái.

Jude hơi híp mắt, thích ý nhìn Đỗ Thương như vậy. Sau đó hắn liề nhìn chăm chăm hậu huyết của Đỗ Thương, nơi đó đã là một mảnh nhóp nháp. Bắp đùi đỏ ngầu, miệng huyết còn mền mại bao bọc lấy dục vọng của hắn, quang cảnh thật đẹp biết bao nhiêu.

Lúc Đỗ Thương ngược mắt lên nhìn thấy một màn như vậy, liề ghen ngào bảo hắn đừng nhìn nữa. Tên bạo long này rất thích chơi đùa ở trên giường, còn thích thú nhìn chăm chăm những biến hóa của thân thể y khi đang chìm đắm trong bể tình dục nữa.

Cực kì biến thái.

"Ừm..." Âm thanh của Đỗ Thương và thân thể của y đầu run lên, khóc nước nỏ: "Anh đừng nhìn nữa."

Jude đương nhiên sẽ không nghe theo lời y, tự mình thưởng thức xong còn nắm úp sấp trên người y, đem hai chân y mở lớn nhất có thể, tăng nhanh động tác. Tiếng ba ba vang lên, Đỗ Thương rất nhanh liề mất đi lý trí, khóc lớn vì không chịu nổi nữa: "Chậm, chậm một chút..."

Tốc độ dưới thân của Jude không có chậm đi mà trái lại còn nhanh hơn, cho dù là đang hì hục làm vẫn không quên dò hỏi y, hỏi y có lớn hay không, có thô hay không. Chỉ có vào thời khắc này, hắn mới thật sự vứt bỏ sự tao nhã giả vờ giả vịt của ngày thường, mà bộc lộ ra bản tính thô bạo độc đoán của chính mình. Mãi đến khi Đỗ Thương sắp hỏng mất, bị làm cho tơi bời hoa lá, mới cho y thỏa mãn.

Đêm dài đằng đằng, một màn vui sướng nhất thời này bất quá cũng chỉ mê hoặc được tiểu vương hậu trong một thời gian ngắn ngủi, để y lơ là một chút. Trải qua buổi tối ngày hôm nay, Đỗ Thương cảm thấy bản thân mình tựa như một vị hoàng đế có được cả thiên hạ ở trong tay nhưng nháy mắt lại biến thành một quân vương bị mất nước, y nhìn từng tấc đất lãnh thổ ở trước mặt mình, từng chút từng chút một, bị chính bàn tay mình cắt xén r ồi vứt đi.

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 8

Chương 8

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Đỗ Thương bị tiếng điện thoại gọi đến của bạn mình đánh thức, y ngo ngoay từ trên giường ng ời dậy, lúc nhận điện thoại li ền cảm thấy một trận nhức mủi từ cái eo truyền đến. Y bắt lấy cái gối đè lên trên lưng, ngáp một cái hỏi: "Có việc?"

"Cậu hỏi tôi? Tôi còn muốn hỏi cậu tại sao sáng nay không đi làm nữa kia kìa? Đã chạy đi đâu vậy? Có phải tối qua nhìn thấy hai tên căn bã kia li ền thương tâm quá độ mà chạy đi mượn rượu giải sầu r ồi đi làm trễ hay không? Ai da không đúng, không phải cậu nói vềchăm con sao? À há, tôi biết rồi, cậu gạt bọn họ. Ài, Đỗ Thương --"

"Chiều nay tôi đi làm, không có chuyện gì thì cúp đây." Đỗ Thương nhanh chóng đánh gãy lời của bạn mình, nếu không đối phương nhất định sẽ tự lải nhải một mình đến mấy tiếng đ ồng hồkhông biết nghĩ.

"Đừng đừng đừng, nghe tôi nói đã, gấp như vậy làm chi?"

"Nói trọng điểm." Vừa dứt lời, bỗng nhiên Đỗ Thương nhớ đến còn chưa có cho tiểu bạo long ăn, bảo đảm nó sẽ giận. Đỗ Thương sợ đến mức vội vã đứng dậy, không cẩn thận đụng tới eo, đau đến kêu ra tiếng.

Bạn y: "Đỗ Thương, cậu không sao chứ?"

"A -- Không có chuyện gì. Tôi quên cho thằng nhóc ăn r ồi, cúp trước."

"Không đúng -- Cậu thật sự có con --!"

Sau khi Đỗ Thương cúp điện thoại xong liền kéo dép lê ra khỏi cửa, vội vã chạy tới khoang dinh dưỡng nhưng lại không thấy bóng dáng của tiểu bạo long đâu. Y cho rằng Jude đã ôm tiểu bạo long đi, ép y trở về Nghĩ như vậy y lập tức mặc kệ bản thân còn đang mặc áo ngủ và dép lê liền chạy về phía cửa lớn, vừa mở cửa ra liền nghe thấy tiếng động từ ban công truyền đến.

"Mới xuống giường liền vội vã bỏ trốn?"

Đỗ Thương quay đầu lại, nhìn thấy trong lòng ngực của Jude chính là tiểu bạo long, sắc mặt của hắn rất khó coi. Y lười giải thích với Jude, tâm trí đầu bị tiểu bạo long đang đuổi ra bốn chi rất thoải mái ở trong lòng của Jude hấp dẫn.

Tiểu bạo long tỉnh lại, ngây thơ mười phần, mở to đôi mắt màu vàng óng ánh xoay tròn. Vừa nhìn thấy Đỗ Thương liền giờ ra hai chi trước ngẩn ngẩn gọi bi bô: "Ôm, ôm --"

Đỗ Thương chạy nhanh tới ôm lấy tiểu bạo long vào ngực, tiểu bạo long hài lòng, híp con ngươi màu vàng lại đem hai móng vuốt nhỏ ở phía trước nhét vào trong miệng gặm gặm. Đỗ Thương hôn tiểu bạo long một cái, ngẩng đầu nhìn về phía Jude: "Sao nó tỉnh dậy được vậy?"

Lúc này Jude mới biết Đỗ Thương không phải muốn bỏ trốn, tâm trạng không vui lập tức được an ủi, hơi nheo đôi mắt của mình lại nói: "Nó cần cha của nó."

Đỗ Thương cúi đầu dỗ dành tiểu bạo long, làm bộ như không nghe thấy hắn nói gì. Jude cười lạnh: "Cứ ở đó mà giả bộ đi, cho dù em có làm thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể thay đổi được sự thật là nó không thuộc về thời đại Trung Sinh."

Đỗ Thương ngược lên: "Tôi không thuộc về tân thế giới."

Sắc mặt Jude thay đổi, ánh mắt lạnh xuống: "Em đang phủ nhận mình là bạn đời của bạo long sao?"

"Ý gì?" Đỗ Thương không rõ.

"Em là bạn đời của ta, tân thế giới nhất định sẽ mở rộng cửa nghênh đón em." Jude nói câu này vừa ngạo mạn vừa bá đạo, nhưng cũng không phải nói xạo. Hắn thật sự có quy ền lợi này.

Đỗ Thương: "Anh nghe không hiểu r ồi, ý tôi là tôi không muốn trở v ề đó."

Jude nhú mày, có chút không vui. Hắn tức giận nhìn chằm chằm Đỗ Thương một h ồi lâu, nếu đổi ngược là người khác thì hiện tại đã sớm nơm nớp lo sợ không ngừng run rẩy r ồi. Nhưng Đỗ Thương đã tập mãi thành thói quen, vừa dỗ tiểu bạo long vừa nói: "Chi ều nay tôi phải đi làm, anh không được đi theo."

Jude còn đang tức giận, cũng không thèm để ý đến y nữa. Hắn ôm tay dựa tường, một h ồi lâu mới nói với Đỗ Thương: "Ta đói, em đi làm cơm đi."

Đỗ Thương: "Gọi thức ăn ngoài đi."

Jude: "Em làm."

Đỗ Thương: "Tôi không biết làm."

Đ ồng tử Jude hơi mở lớn: "Tròn chĩnh một năm trời mà em còn chưa học được sao?"

Đỗ Thương hơi nhúc nhích thân thể, đưa lưng v ề phía hắn không nói tiếng nào. Jude cũng tr ầm mặc thật lâu, quả trách y: "Không chịu động tay chân, cái gì cũng không biết làm." Sau đó quen thuộc cửa nẻo đi vào phòng bếp, mở bếp ga lên.

Đỗ Thương nhỏ giọng phản bác: "Quân tử xa nhà bếp."

Một hồi sau, từ trong phòng bếp truyền ra từng đợt mùi thơm. Đỗ Thương nghe mũi lên, lén lút quay đầu lại nhìn, kinh ngạc phát hiện, không ngờ tên bạo long ngang ngược kia lại lấy cái tạp dề hình con vịt bị vứt xó xỉnh từ đời nào ở trong bếp ra mang, đã vậy còn trưng cái bản mặt lãnh khốc mà cần cái môi đảo đảo đồ ăn ở trong chảo.

Đỗ Thương rút cổ lại, ôm chặt tiểu bảo long: "Cực cưng, con thử một chút xem hần có phải là cha của con thật hay không?" Cứ nhiên biết nấu cơm?

Tiểu bảo long nghiêng cổ: "Ngao?"

Đợi đến lúc Đỗ Thương kịp phản ứng lại, thì y đã cần chén và đưa ở trên tay. Y trợn mắt nhìn một bàn đồ ăn đầy đủ hương sắc mà cảm thấy khiếp sợ, những món ăn này đều thuộc về thời đại Trung Sinh, sao một tên bạo long sinh ra ở tân thế giới như Jude lại biết làm những món này?

Đỗ Thương gấp cải thảo cho vào miệng, lập tức tán thưởng: "Ăn ngon!"

Mặt bạo long như sương lạnh, trong con ngươi lại lộ ra một chút sung sướng và đắc ý. Hần ngẩng ở đối diện hai tay giao nhau, dùng mu bàn tay chống cằm tựa như lơ đãng hỏi: "Một năm nay không có ta ở bên cạnh, em giải quyết vấn đề ăn uống như thế nào?"

"Đồ ăn ngoài, căn tin trong công ty, hoặc là nhà hàng."

Sắc mặt Jude không vui.

"Bất quá rất khó ăn, không bằng với đồ do anh làm."

Sắc mặt Jude hơi hòa hoãn: "Nếu đồ ăn ngoài khó ăn đến như vậy, không bằng em về với ta đi."

Đỗ Thương không ngần ngại lên đáp: "Về đó anh cung cấp cho tôi ngày ba bữa hả?"

Jude tức giận: "Chẳng lẽ trước đây không phải là ta cung cấp ngày ba bữa cho em sao?"

Đỗ Thương: "Cái tôi nói chính là đồ ăn do anh tự làm."

Jude càng nhăn mặt hơn, nhìn chằm chằm Đỗ Thương nói: "Tiểu Gina của ta, đừng nói là trí nhớ của em bị gì nha."

"Cái gì?" Đỗ Thương ngẩng đầu lên, nhìn thấy sắc mặt Jude càng lúc càng lạnh, hình như cũng phát hiện được có chỗ không đúng. Trong ký ức của y rất sợ Jude, sợ dục vọng chiếm hữu của hắn, nguyên hình khủng bố của hắn, còn có thủ đoạn tàn nhẫn lãnh khốc của hắn nữa. Nhưng so với những lúc hai người ở chung với nhau, y giống như... Được sung mà kiêu vậy?

Đỗ Thương lắc lắc đầu, phủ nhận ý tứ "Được sung mà kiêu" này, phải nói là lúc ở chung với nhau không chỉ có không sợ, mà ngược lại còn rất tùy ý. Ký ức sẽ lừa người, cảm giác thì không. Lúc đối mặt với Jude, y biết rõ bản thân cũng không hề sợ hắn.

Jude gõ lên bàn nói: "Em nhất định phải mau chóng trở về Samael với ta."

Đỗ Thương theo bản năng lắc đầu: "Không muốn."

"Tại sao?"

"Tôi không phải là tân nhân loại."

"Đây không phải là lý do, Tiểu Gina của ta."

Một hồi sau, Đỗ Thương nói: "Tôi cảm thấy tôi rất sợ anh." Nhưng cụ thể là sợ Jude chỗ nào thì y lại không nói được.

Nghe vậy, ánh mắt của Jude tối đi, á khẩu không nói được câu nào.

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 9

Chương 9

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Lần đầu tiên của bọn họ cũng chẳng phải tốt đẹp gì, mở đầu bằng sự cưỡng ép trong màn mưa tầm tã tối. Jude còn đang điên cuồng phát tiết ngọn lửa dục vọng của hắn, còn Đỗ Thương chỉ cảm thấy vô cùng đau đớn tựa như đang lắc lư giữa bờ vực sinh tử. Điều này khiến Đỗ Thương mấy năm sau vẫn luôn sợ hãi Jude, mà Jude lại vì thân phận, không chịu xuống nước cầu hòa, quan hệ của hai người quả thật rất căng thẳng.

Mãi cho đến mấy năm sau, quan hệ của hai người mới dần hòa hoãn lại, trung gian xảy ra một chút chuyện xúc tiến cho tình cảm của hai người. Vốn Jude cho rằng trong lòng Đỗ Thương luôn có hắn, nếu không sẽ không cam lòng bị hắn đặt ở dưới thân còn vì hắn sinh con. Lúc Đỗ Thương bỏ trốn, Jude cảm thấy trái tim mà mình giao ra nhất thời bị đâm hàng nghìn lỗ, không đau, nhưng lại cực kỳ khó chịu.

Sau đó là phần nộ và chấp nhất muốn tìm y trở về tính cách của bạo long vốn dĩ hung tàn ngang ngược, đối với lãnh thổ của mình, những thứ gì thuộc về mình đều có dục vọng chiếm hữu rất mãnh liệt. Tuy khiến người khác phải sợ hãi kính nể, nhưng ở bọn họ lại có một thứ khiến cho người khác ao ước muốn có được, đó chính là bạo long tuyệt đối trung thành với bạn đời của mình. Tuyệt đối trung thành.

Jude đã từng nghĩ đến rất nhiều nguyên nhân, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ ra nguyên nhân Đỗ Thương bỏ trốn là vì sợ hắn. Điều này

khiến hắn nản lòng không thôi, dĩ nhiên cũng không còn nổi giận truy cứu việc y bỏ trốn nữa.

Đỗ Thương do dự một hồi lâu, trước khi trể làm liền nói: "Tôi đi làm đây. Cục cưng giao cho anh, hi vọng... Hi vọng nó có thể sớm chuyển đổi thành hình thái con người."

Y vừa đi tới cửa liền bị Jude gọi lại, hắn bá đạo tuyên bố: "Em không thể trốn khỏi ta đâu, Tiểu Gina."

Đỗ Thương đưa lưng về phía hắn, sau một đêm phóng túng chính là cả thân đều đau nhức không thoải mái. Y không trả lời, dừng lại vài giây liền mở cửa đi làm. Vừa xuống dưới lầu tiến vào trong xe cần lái, khóe miệng y vẫn không có cách nào kìm chế được mà giương cao, lúc ngược mắt lên nhìn thấy nụ cười ở trên mặt mình, y liền lập tức làm mặt lạnh, nhưng rất nhanh lại vung lên nụ cười.

"Còn lâu mới cao hứng."

Loại tâm tình cao hứng quỷ dị này so với mấy ngày trước vì suy đoán Jude đến thời đại Trung Sinh mà lo lắng liền đổi lập, Đỗ Thương vừa cao hứng đồng thời cũng nhận ra được tình cảm của mình rõ hơn. Hiện tại y có thể khẳng định bản thân đã đánh mất một vài ký ức nào đó, mà phần lớn những ký ức này đều có liên quan đến Jude.

So với ký ức, Đỗ Thương càng tin vào cảm giác của chính mình hơn. Ở bên trong tâm thế giới nhìn thấy những loại công nghệ cao kia, bao quát cả thiết bị bóp méo ký ức, cho nên Đỗ Thương lại càng tín nhiệm vào cảm giác của mình. Vì vậy lúc ở tâm thế giới đột nhiên nhớ lại những ký ức ở thời đại Trung Sinh, thêm cả việc vô cùng sợ hãi Jude mà dẫn đến việc bỏ trốn khỏi tâm thế giới. Nhưng hiện tại nhìn thấy Jude, trong lòng y lại tuôn ra một loại vui sướng nào đó không cách nào làm lơ được, y liền biết mình không hề bài xích Jude.

Jude muốn dẫn y về tâm thế giới, Đỗ Thương lại sinh ra bài xích, cho nên y mới từ chối Jude như vậy.

Bạn y vừa nhìn thấy y tiến vào văn phòng liền tựa như ăn trộm mà chạy tới cười cười: "Cậu có biết tối hôm qua sau khi cậu về, Vinh Tấn và Tống Niên cãi nhau không?"

Đỗ Thương ngược mắt lên: "VẬY HẢ?" Y mở máy tính ra nhìn dữ liệu: "Tình cảm của bọn họ không phải tốt lắm sao?"

"Chắc, ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn. Lúc yêu thì yêu ghê gớm lắm, lúc cãi nhau cũng liền chết không kém." Bạn y lắc đầu liên tục, chặc chặc khen ngợi, một mặt thử cho kẻ bất tài: "Trong vòng này cũng chỉ có Vinh Tấn chịu được Tống Niên."

Đỗ Thương cũng không hề quen biết gì Tống Niên, lúc trước y và Vinh Tấn quen nhau tính cách cũng rất đối lập, so với chuyện yêu đương, công việc lại có sức hấp dẫn lớn hơn nhiều. Y ở công ty Vinh Tấn làm việc, tuy rằng hai người cũng có lúc vui vẻ, nhưng gặp nhau chủ yếu vẫn là vì công việc, khó tránh khỏi cảm giác ham của lạ.

Vinh Tấn là đàn anh của Đỗ Thương, theo đuổi y một năm. Sau đó hai người qua lại với nhau cũng gần được hai năm, khi đó Đỗ Thương đích thật yêu Vinh Tấn, y đã từng nghiêm túc suy nghĩ về tương lai của hai người, cùng với chuyện kết hôn. Nếu không với tính cách của y tuyệt đối sẽ không nhận được chuyện Vinh Tấn mặc kệ đám bạn mình sỉ nhục y, càng sẽ không tại lúc Tống Niên tìm tới tận cửa mà vẫn lựa chọn tin tưởng Vinh Tấn.

Nhưng Đỗ Thương còn chưa kịp từ trong khổ sở bị thất tình thoát ra, thì đã bị cuốn vào dòng chảy của thời không, vì sinh tồn mà phiến não vô cùng. Lúc này nhớ lại cũng không biết nên nói là may mắn hay bất hạnh, chưa kịp chịu thương tổn từ tình yêu thì đã lao vào cuộc sống khổ cực rồi.

Đỗ Thương nở nụ cười: "Cậu cứ để ý đến bọn họ làm gì?"

"Tôi đang chờ đôi tiện phu kia bị quả báo." Bạn y giả vờ ác độc nói.

Đỗ Thương: "Bởi vì tôi, hay là nhìn bọn họ không ưa."

"Một nửa là vì cậu, một nửa là nhìn không ưa."

"Nếu bởi vì tôi, thì tôi ngược lại rất muốn cậu không cần để ý tới bọn họ, miễn cho tâm tình bị khó chịu. Còn nếu là nhìn không ưa, thì tôi cũng không quấy rầy cậu xem kịch, chỉ là nghe cậu miêu tả, một năm qua bọn họ không phải chỉ cãi nhau một lần, lấy tính cách của Vinh Tấn mà đến giờ vẫn chưa chia tay thì không chừng là tình yêu đích thật đấy. Cậu chờ bọn họ bị quả báo, thì vẫn còn sớm lắm." Đỗ Thương bình tĩnh phân tích.

Bạn y nhìn chằm chằm Đỗ Thương, ánh mắt lập tức trở nên khác đi: "Đỗ Thương, trước đây cậu không phải yêu Vinh Tấn sao? Thật sự quên nhanh như vậy à?"

"Cậu cũng nói là trước đây còn gì."

Sắc mặt bạn y nghiêm túc: "Xin đem địa chỉ nơi chữa lành vết thương tình cảm ấy nói cho tôi biết, nếu như có một ngày tôi không muốn treo cổ trước cái hồ tình, tôi liền tìm tới chỗ đó, đắp mộ cuộc tình luôn."

Đỗ Thương bật cười, bạn y là tên đi qua nhiều bụi cây, có tiếng là phong lưu. Người yêu hắn có rất nhiều, nhưng hắn lại chẳng hề yêu ai, yêu nhất là bản thân.

"Tân thế giới."

"Đó là nơi nào?"

"Xuyên qua thời không, đến tương lai. Thế giới tương lai, nếu như cậu đến nơi đó bảo đảm là vui đến quên trời quên đất." Đỗ Thương nghiêm túc kiên nghị, mà bạn y lại coi như đây là chuyện cười. Đỗ Thương nói: "Được rồi, tôi phải làm việc."

Bạn y đang muốn rời đi, bỗng nhiên sắc mặt thoáng thay đổi, nhìn thấy vết hôn ở trên cổ Đỗ Thương liền reu reo: "Nói cái gì mà phải về chăm con, thì ra là đi Happy! Không nghĩ tới nha ông già nghiêm túc, ra ngoài chơi cũng không thèm gọi tôi lấy một tiếng."

Đỗ Thương theo bản năng nhấc tay lên che cổ, phất tay đuổi hẳn ra ngoài: "Cha của thằng nhóc nhà tôi trở về không được sao?"

"Cha của đứa nhỏ?"

"Cha lớn."

"Ha ha ha ha Đỗ Thương cậu đi một chuyến đến tận thế giới không chỉ trị liệu được vết thương tình mà còn sinh ra cả đứa nhỏ nữa hả?"

"Đúng." Nói xong, Đỗ Thương cũng mặc kệ hẳn cười ha ha mà đem hẳn đẩy ra khỏi cửa văn phòng. Y thở ra một hơi, tìm cái gương soi cái cổ, liền hút vào ngum khí lạnh, trên cổ đâu là chỉ chút vết hôn, từ sau tai kéo dài tới dưới cổ, khiến người khác không khỏi tưởng tượng đến một chuyện nào đó. Y chỉ có thể đem cổ áo sơ mi kéo cao và tìm thêm mấy cái băng cá nhân dán dấu hôn lại, lúc đi ra ngoài liền muốn tìm trợ lý hỏi một chút về phấn che, mới miễn cưỡng che lại được.

Sau một ngày công tác y liền ra ngoài ăn với bạn mình, ở trong nhà hàng lại gặp phải Vinh Tấn, Tống Niên, và Lục Nham. Lục Nham nhanh mắt nhìn thấy bọn họ, lập tức gọi Đỗ Thương lại: "Há, lúc nào cũng gặp cậu hết vậy, có phải cậu theo dõi hành tung của Vinh Tấn mà tìm tới không?"

Bạn y là một tên nóng tính, lập tức nói ra lời chanh chua: "Tôi tự hỏi tại sao hoàng lịch lại nói ngày hôm nay không thích hợp để ra ngoài, quả nhiên gặp quý. Nói đi nói lại, Vinh Tấn và Tống Niên ra ngoài hẹn hò với nhau thì tôi còn hiểu, sao Lục Nham anh cũng kè kè theo vậy? Làm kỳ đà cản mũi đến ghen r ấi còn muốn nhân cơ hội thăng lên làm tiểu tam hả?"

Lục Nham nổi giận: "Mày --!"

"Im đi." Vinh Tấn trầm giọng quát, Lục Nham ngượng ngùng không nói nữa. Vinh Tấn ngẩng đầu lên đối diện với Đỗ Thương, một người thì thâm trầm khó dò, một người thì bình thản tựa như nhìn người xa lạ. Vinh Tấn nói: "Bên đây vẫn còn chỗ, ng ấi xuống tâm sự đi."

Cuối cùng cũng có người lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc.

Ánh mắt của Tống Niên và Lục Nham đều không dám tin tưởng, Tống Niên nắm lấy góc áo của Vinh Tấn chất vấn: "Tấn ca, anh biết mình đang nói cái gì không?"

Đỗ Thương hờ hững nhìn hai người, nói: "Không cần, bên đây vẫn còn chỗ." Cũng là câu nói đó, nhưng ý tứ lại khác nhau. Nói xong y liền tiến đến một góc khác rồi xa vị trí này, bạn y đắc ý cười nhạo một tiếng rồi đi theo, tâm tình cực kì khoái trá.

Nửa đường Đỗ Thương đi rửa tay, lúc ở trong phòng rửa tay liền có một người tiến tới đứng bên cạnh y. Y không để ý chút nào, người kia lại càng dựa vào gần hơn, cuối cùng chặn cả đường đi của y, đem y vây lại ở trong góc.

Đỗ Thương nghiêng đầu, Vinh Tấn đang quan sát y, che lấp ánh đèn, không nhìn thấy rõ sắc mặt và cảm xúc trong đáy mắt: "Có việc gì không?"

Vinh Tấn không nói.

Đỗ Thương tắt vòi nước: "Phiền anh tránh ra một chút."

Vinh Tấn: "Chúng ta quay lại đi."

Động tác của Đỗ Thương ngừng lại: "Tống Niên thì sao?"

"Anh sẽ giải quyết."

"Ồ." Đỗ Thương đoán chắc năm đó Tống Niên cũng nghe được những lời tương tự như thế này, dùng hai từ 'giải quyết' này, tựa như cắt đi cái đuôi phiền phức.

"Tôi từ chối, có thể tránh ra được rồi chứ?"

Vinh Tấn: "Tại sao? Em hết yêu anh rồi ư?"

Đỗ Thương thiếu kiên nhẫn nhìn hắn, đem hắn đẩy ra. Sinh hoạt mười mấy năm ở tân thế giới cũng không phải là không có chỗ tốt, các loại gien kỳ quái kia đã cải tạo các phương diện của thân thể y, ví dụ như thể năng, khí lực và ngũ giác cũng dần được thay đổi, đương nhiên là phát triển theo hướng tốt rồi. Cho nên một tên cao mét tám như Vinh Tấn đây liền dễ dàng bị đẩy cho lảo đảo, sau khi hắn vừa hết kinh ngạc liền bắt lấy cánh tay của y chất vấn: "Nếu em không còn tình cảm với anh, tại sao lại xuất hiện ở trước mặt anh, gây sự chú ý với anh?"

Đỗ Thương còn chưa đáp, cửa phòng rửa tay đã bị đẩy ra, Tống Niên đứng ngoài cửa, sắc mặt cực kỳ khó coi, ánh mắt căm phẫn trừng Đỗ Thương: "Đỗ Thương, sao cậu vẫn còn chưa chịu thôi hả? Cậu dẫn đàn ông là thiên tính của cậu đúng không?"

Đỗ Thương mím môi, Đỗ Thương bẻ ngược tay Vinh Tấn dời đi. Vinh Tấn ăn đau, Tống Niên thì rút gào lên đỡ lấy hắn quát Đỗ Thương: "Cậu điên rồi hả?!"

Ánh mắt Đỗ Thương không cảm xúc nhìn hai người, tâm tình của y hiện tại không được tốt. Lúc làm con buôn gien, y thiếu chút nữa còn giết người. Hết cách rồi, làm cái nghề buôn gien đầu là những tổ chức lớn, còn lại đầu là mấy con tôm tép dưới đáy mà thôi. Tôm tép nhỏ thì nhiều, muốn cướp được đồ ăn từ trong miệng của một đàn tôm tép lớn như vậy, thì phải thật tàn nhẫn.

Lúc tay chân bắt đầu rục rịch, tiếng chuông điện thoại liền vang lên trong phòng rửa tay, đánh vỡ sự yên tĩnh. Đỗ Thương thu hồi tâm mắt lại, nhận điện thoại, không cần thận lại ấn phải loa to.

Toàn bộ trong phòng rửa tay đều nghe thấy giọng nói lạnh lẽo và ngạo mạn của Jude, vì mô phỏng theo ngôn ngữ của thời đại Trung Sinh mà có một chút quái lạ, "Gina, vương hậu của ta, chừng nào thì em về vậy? Cục cưng không chịu uống sữa, nó đang chờ em về cho bú này."

Bạo long vừa mới thích ứng với ngôn ngữ của thời đại Trung Sinh vẫn còn đang thắc mắc, uống dịch dinh dưỡng thì uống dịch dinh dưỡng, ăn cơm thì ăn cơm, còn cái từ bú sữa mẹ này, thật kỳ quái.

Đúng lúc này, Lục Nham cùng bạn y cũng đi tới tìm người, vì thế cũng nghe được.

Mọi người theo bản năng nhìn về phía ngực của Đỗ Thương, Đỗ Thương đen mặt đến mức có thể tích ra được cả mực.

Tác giả có đi đâu muốn nói: tui vốn đang suy nghĩ phải sắp xếp lý do như thế nào để Đỗ Thương sợ hãi Jude, sau đó nhìn thấy tờ giấy note ghi "... Bị ngày đó dọa cho sợ", sau đó tui li ền... Hự... Không ngờ lại dùng lý do này... Mau ngăn cản tui. Biểu tình hò hét suy yếu ~ ing.

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 10

Chương 10

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Đỗ Thương: "Tôi biết rồi."

Bạn y: "Đỗ Thương, đừng bảo đây là cha của đứa nhỏ mà cậu nói nha?"

Bà không khí ngưng đọng, mọi người đều trăn mặc, tầm mắt lần thứ hai nhìn về phía bộ ngực của Đỗ Thương. Ánh mắt Đỗ Thương như mang theo dao ném về phía bạn mình, đồng thời nói với Jude ở bên kia đầu điện thoại: "Bây giờ tôi về rồi, anh đỡ cực cực đi."

Jude im lặng nửa ngày, bỗng nhiên nói: "Bạn em à?"

Đỗ Thương dừng một chút, chần chừ nói: "Ừm."

"Đưa điện thoại cho hắn, ta muốn nói với hắn hai câu."

"Anh muốn làm gì?" Đỗ Thương vừa hỏi vừa đưa điện thoại cho bạn mình: "Anh ta muốn nói chuyện với cậu, đừng nói những gì không nên nói, cậu phải biết chừng mực đó."

Bạn y giờ tay làm một cái "OK", vừa cần lấy điện thoại liền lao như một làn gió ra bên ngoài, tốc độ như chạy giặc: "Yên tâm đi Đỗ Thương, tôi tuyệt đối sẽ không nói lung tung, bất quá nói chuyện điện thoại trong phòng vệ sinh thì cũng hơi kỳ nên tôi sẽ ra ngoài trước để cho các cậu nói chuyện."

Lục Nham ác ý cười nhạo Đỗ Thương: "Bán mộng đến nghiện?"

"Xin chú ý cách dùng từ, cảnh cáo lần cuối, đừng để tôi nói lần thứ ba." Ánh mắt lạnh lẽo này của Đỗ Thương là học từ Jude, quả nhiên Lục Nham liệ̀n vô thức cảm thấy lòng bàn chân mình phát lạnh.

Bản năng khiến Lục Nham ngậm miệng, mà xưa nay hắn vẫn luôn khinh thường Đỗ Thương cho nên liệ̀n xem nhẹ loại bản năng này. Tiếp tục nói: "Để đàn ông thao đến nghiện, lúc ở với phụ nữ... Có phải dùng thuốc mới cứng được không? Sinh xong con nối dõi liệ̀n lập tức ra ngoài tìm đàn ông thao đi -- A!"

Đỗ Thương một đấm đánh tới bên mũi của Lục Nham, sau đó là bên tai, rồi bụng, những nơi có thể dễ dàng gây đau đớn liệ̀n đánh mấy cái, kế tiếp túm lấy cổ của hắn, đem hắn kéo tới trước bồn rửa tay, nhấn đầu hắn vào bên trong, mở vòi nước ra xối vào miệng của hắn.

Lục Nham bị sặc mũi và cuống họng, đau đến nửa ngày cũng không nói nên lời. Hai chân đều bám dính lấy mặt đất, nếu không cả người hắn đều sẽ bị nhấn vào bên trong bồn, hai tay của Đỗ Thương tựa như gong kiệ̀m mà tóm chặt cổ họng hắn, hắn liệ̀u mạng giãy dụa.

Tổng Niên sửng sốt một hồi rồi bắt đầu gào lên, mà Vinh Tấn phản ứng nhanh liệ̀n bắt lấy cánh tay đang tóm lấy cổ của Lục Nham, dùng cùi chỏ nhắm về phía giữa tay của Đỗ Thương. Hắn đã từng học qua quyệ̀n anh, một cùi chỏ này có thể trực tiếp đánh gãy cánh tay của Đỗ Thương.

Ánh mắt Đỗ Thương lạnh lẽo, bỗng nhiên buông tay ra nắm ngược lấy tay Vinh Tấn, một phát tháo khớp của hắn ra. Một tiếng lanh lảnh vang lên ở bên trong phòng rửa tay, khiến Vinh Tấn hành động lỗ mãng cũng khôi phục lại bình tĩnh, cúi đầu nhìn Đỗ Thương ở đối diện, lại bị ánh mắt lạnh lẽo của đối phương làm cho đóng băng.

Vừa rồi hắn... Muốn trực tiếp đánh gãy tay của Đỗ Thương?

Vinh Tấn hoàn hồn, ánh mắt oán trách: "Đỗ Thương, Lục Nham chỉ là ăn nói hơi khó nghe, nhưng hắn là người tốt. Em cũng đâu cần phải tóm cổ

hắn nhấn vào bồn rửa mặt như vậy."

Đỗ Thương: "Vừa rồi anh muốn đánh gãy tay của tôi?"

"Anh..." Vinh Tấn nhe răng một hơi, sau đó nói tiếp: "Anh biết chừng mực, sẽ không đánh gãy tay của em thật." Trên thực tế khi hắn nói câu này lại có một chút chột dạ, ngay cả bản thân hắn cũng dám chắc chắn, nếu lúc đó Đỗ Thương không tránh ra được có khi nào sẽ bị hắn đánh gãy tay thật hay không.

Đỗ Thương hơi híp mắt lại: "Có chừng mực hay không là chuyện của anh, nếu như xảy ra một lần nữa, tôi sẽ không chỉ đơn giản tháo khớp của anh ra đâu, mà còn đánh gãy nguyên cánh tay của anh đó." Ngữ khí lạnh nhạt không hề gợn sóng, mà thần sắc này của y lại khiến Vinh Tấn biết rõ y không phải đang nói đùa. Y nói tiếp: "Tôi nói được là làm được, Vinh Tấn."

Nói xong y liền xoay người rời đi, Vinh Tấn cũng chẳng biết tại sao lại bị hoảng sợ một hồi lâu, vội vã muốn kéo Đỗ Thương lại. Nhưng lại bị Tống Niên gọi lại, hắn quay đầu lại nhìn Tống Niên và bộ dáng chật vật của Lục Nham, do dự nửa ngày rốt cuộc cũng để Đỗ Thương rời đi.

Đỗ Thương ôm cánh tay nhìn cái mặt cười đến đề tiện của bạn mình đang đưa tin cho Jude, "Cậu đem hết chuyện của tôi ra nói đã chưa?"

Bạn y liền đem điện thoại trả lại cho y, một mặt trách cứ: "Tôi là người bán bạn cầu vinh sao? Đỗ Thương, chúng ta làm bạn nhiều năm như vậy, trái tim và thân thể của tôi đã sớm thuộc về cậu rồi mà."

Đỗ Thương lạnh lùng cười một tiếng, nói với người ở đầu dây bên kia: "Giờ tôi về nè, cúp." Nói xong liền cúp máy.

Bạn y ưỡn ngực cười ha ha tiến tới, xoa xoa tay lấy lòng: "Tôi muốn ôm con nuôi tôi một cái."

"Con nuôi của cậu?"

Bạn y nghiêm túc nói: "Cha của thằng nhóc đã đồng ý cho tôi làm cha nuôi của nó rồi."

"A, trong nhà tôi làm chủ." Đỗ Thương bảo bạn mình rút đi, nhưng đối phương lại quấn lấy y không buông, ngay cả kỹ năng làm nũng cũng lấy ra. Bất đắc dĩ, Đỗ Thương không thể làm gì hơn là nói: "Mấy ngày nữa rồi hẳn nói, cục cưng đang bị bệnh."

Tác giả có lời muốn nói: hai ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, đặc biệt là ngày hôm nay, cho nên sẽ đổi mới ít lại một chút. Ngày mai tui sẽ tận lực xem có thể đổi mới hay không.

Chương này có thể viết dài thêm chút nữa (cũng có thể trực tiếp sửa nó), nhưng cảm giác khi viết không đúng lắm, càng viết càng loạn, so với ý tưởng ban đầu càng ngày càng không đúng.

Cảm giác bây giờ không được đúng cho lắm, tính cách thiết lập hình như cũng bị trật đi so với ban đầu, cho nên một là tui sẽ trực tiếp thay đổi toàn văn luôn, hai là trực tiếp thay đổi thời gian mà hai người mới gặp chuyện.

Bởi vì mọi người nên phải cố thôi, nhưng cứ tiếp tục như vậy tui sợ không cố được mất. TvT

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 11

Chương 11

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Bep một tiếng, tiểu bạo long lăn lộn thân thể ngáy khò khè, hai móng vuốt mềm mại vẫn rũ xuống như trước. Đỗ Thương ôm tiểu bạo long vào lòng, gãi bụng nhỏ của nó. Tiểu bạo long phát ra tiếng chẹp chẹp hừ hừ thoải mái, Đỗ Thương không nhịn được cười một tiếng, ôm một hồi mới đặt nó vào bên trong khoang dinh dưỡng.

Hai chi trước ngắn ngủn của tiểu bạo long ôm lấy đầu ngón tay của Đỗ Thương, nhẹ nhàng ngáy o o. Đỗ Thương cẩn thận từng chút một mà rút ngón tay ra, đứng dậy rời khỏi khoang dinh dưỡng, lúc ra ngoài phòng khách cũng không thấy bóng Jude đâu. Khi tiến vào phòng ngủ mới phát hiện hắn đang ng ồi ở trên giường, ngón tay gõ nhẹ tủ đầu giường.

Jude ngẩng đầu lên nói: "Ta nghĩ ký ức của em nhất định đã xảy ra vấn đề gì rồi, cho nên bây giờ ta sẽ giúp em nhớ lại quá khứ, chậm rãi khôi phục lại ký ức."

Thân thể của Đỗ Thương khẽ cứng đờ, lập tức từ chối: "Tôi không cho rằng việc hồi phục ký ức đối với tôi là chuyện tốt."

Jude: "Cục cưng không thể ở lại thời đại Trung Sinh mãi mãi được, nếu không nó chỉ có thể ngủ say trong trạng thái ấu tể này mà thôi. Em muốn vĩnh viễn ở lại thời đại Trung Sinh, không muốn nhìn thấy cục cưng nữa sao? Hay em muốn nó ở lại với em, dùng trạng thái ấu tể ngủ say này?"

Cục cưng là uy hiếp duy nhất của Đỗ Thương, lập tức khiến y cảm thấy do dự.

Jude: "Không chỉ có mỗi mình cục cưng, mà còn có Auland, Rosa, bọn nó đều rất nhớ em."

Đỗ Thương theo bản năng hỏi ngược lại: "Bọn nó là ai?"

"Ngay cả con mình mà em cũng quên sao?"

Đỗ Thương sửng sốt một chút, đè lại cơn đau trên trán: "Không hẳn là quên, chỉ là ấn tượng không sâu." Nghe đến hai cái tên Auland và Rosa, tâm lý giống như bị kích thích, cảm giác chua xót, nhưng nhớ tựa như thủy triêu dâng lên nhấn chìm y. Y lắc lắc đầu, nỗ lực dòi đi lực chú ý của mình: "Cục cưng đã có tên chưa?"

"Lúc nó vừa sinh ra, ta còn đang chọn ngày để lựa cho nó một cái tên. Nhưng em lại bỏ trốn, vào trước cái ngày mà ta định chọn cho nó một cái tên." Có thể tưởng tượng được khi đó Jude có bao nhiêu phần nộ.

"Xin lỗi." Đỗ Thương cảm thấy áy náy: "Tôi không nhớ rõ."

Jude: "Lại đây." Thấy Đỗ Thương còn đang do dự, hắn liề n nói tiếp: "Bây giờ ta sẽ giúp em nhớ lại ký ức, cho em tìm về đoạn ký ức mười mấy năm ở tân thế giới kia. Nếu sau khi em nhớ ra rồi mà vẫn khẳng khăng muốn ở lại thời đại Trung Sinh, thì tùy em." Đương nhiên là tùy y, nếu không thể lay chuyển được ý của Đỗ Thương, coi như cưỡng ép cũng phải mang y trở về, dù sao mới bắt đầu hai người cũng chẳng phải tốt đẹp gì cho cam.

Đỗ Thương trầm mặc một hồi lâu, mới đáp: "Được."

Jude đưa tay ra phủ lấy trán của Đỗ Thương, trầm giọng nói: "Nhắm mắt lại, cái gì cũng đừng nghĩ, cũng không cần phải sợ. Tin tưởng ta."

Đỗ Thương: "Àn..."

Khi nhắm mắt lại, liền có vài tia sáng trong suốt xuất hiện vững vàng bám lấy lòng bàn tay của Jude. Bên trong tia sáng đó có chứa vô vàn mảnh ký ức, tựa như những chòm sao lấp lánh chuyển động có quy luật trong vũ trụ. Dùng mắt thường hoàn toàn không nhìn được những mảnh vỡ này, cho nên Jude nhắm mắt lại, một giây sau mở ra, đồng tử liền dựng thẳng, còn mang theo sắc vàng óng ánh động lòng người.

Tất cả mảnh vỡ ký ức dưới cặp con ngươi kia đều bị nhìn rõ mồn một, Jude lẳng lặng nhìn những mảnh ký ức này chồng lên nhau, sau đó rơi xuống mặt Đỗ Thương. Đỗ Thương đánh mất ký ức khiến y không tin tưởng được Jude, nhưng rồi lại theo bản năng ép buộc phải tin tưởng hẳn, đồng thời đem ký ức bày ra trước mặt hẳn.

Có lẽ Đỗ Thương sẽ mất một lúc mới thích ứng được, nhưng loại phản ứng này, chỉ có thể là do bản năng tự tạo ra, không phải nói rõ ý lại và tín nhiệm Jude sao?

Nghĩ thông suốt điểm này, Jude bỏ đi suy nghĩ muốn bóp méo ký ức của Đỗ Thương. Ánh mắt hẳn sâu xa băng lãnh, tràn ngập dự vọng chiếm hữu tựa như biển sâu rộng lớn. Hẳn không ngại bóp méo ký ức của Đỗ Thương nếu cần thiết, để cho y theo hẳn trở về tân thế giới. Đương nhiên hẳn cũng không ngu ngốc đến mức giống trống khua chiêng bóp méo toàn bộ, bất quá còn phải xem tình huống như thế nào nữa, cho nên Jude sẽ không tùy tiện bóp méo ký ức của Đỗ Thương.

Lúc này Đỗ Thương đang trở về cái ngày thứ hai sau khi cùng Jude giao phối, vừa trốn khỏi hiện trường liền trở về ẩn núp ở bên trong khu ổ chuột nhà mình, âm thầm an dưỡng thân thể bị thương tổn.

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 12

Chương 12

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên rất nhịp điệu, mặc dù không có ai ra mở cửa, nhưng người bên ngoài vẫn không ngừng kiên trì gõ. Đỗ Thương hoa mắt choáng đầu rời khỏi giường, lấy cái khăn đang đắp trên trán xuống để sang một bên, thử đo lại nhiệt độ trên trán một chút mới cảm thấy nó đã không còn nóng như trước đó nữa.

Vì thế y liền thuận tay để khăn mặt lên bàn, mở cửa ra. Lập tức có một bóng người nhỏ bé nhanh chóng chui tọt vào, chạy nhanh vào bên trong căn nhà nhỏ chỉ có một phòng khách và một phòng ngủ của Đỗ Thương, xoay người lại nói: "Mày bị cái gì vậy?! Lăn sau mà còn để tao chờ lâu như vậy nữa thì đừng nghĩ đến việc tao mang dịch gien đến cho mày!"

Con người Đỗ Thương hơi rũ xuống, từ vị trí bên hông trở xuống hình như vẫn còn lưu lại cảm giác bị đè ép, mang tới một cảm giác áp bức, mỗi một bước đi đều sẽ gây ra cảm giác đau đớn. Lòng mày y khó chịu nhăn lại, ôm tay dựa vào mặt sau của cánh cửa, nói: "Mày mang dịch gien đến? Là dịch gien cấp E sao?"

Victor dáng người nhỏ bé liền nói: "Phí lời! Hừ, sắc mặt mày rất khó nhìn, giống như bị ép khô vậy."

"Sốt nhẹ mà thôi." Cuống họng Đỗ Thương cũng rất khàn, đây là kết quả cho việc gào to cả đêm. "Dịch gien cấp E này có ti ền cũng c ầu không được, coi như xuất hiện ở trong chợ đêm đi nữa, cũng bị bá chủ nắm giữ ở trong tay. Sao mày có thể chiếm được thứ quý giá này?"

Victor: "Tao có con đường riêng của tao. Gina, rốt cuộc mày có muốn hay không? Mày không muốn thì còn nhiều người khác muốn nó nữa, mày cũng biết thứ này có ti ền cũng c ầu không được mà." Hắn cúi người về phía trước, đ ề thấp giọng, th ần bí nói: "Có tin đ ề ền rằng, thứ này không những có thể duy trì nguy trang hơn mười năm, mà còn có thể tùy ý nguy trang thành tất cả các loại gien, bao g ồm cả gien bạo long."

Nghe đến hai chữ 'Bạo long', lông mày Đỗ Thương nháy lên một cái: "Dịch gien cấp A cũng có thể nguy trang thành gien thần lẫn."

Thần lẫn tự xưng là họ hàng g ần của khủng long, vẫn luôn bị tân thế giới cười nhạo. Lúc dịch gien cấp A ra đời li ền được quảng cáo là có thể nguy trang thành gien của bạo long, một dạo đó nó li ền được mua đến điên cu ồng, mà trên thực tế thứ này chỉ có thể nguy trang thành gien của thần lẫn.

Victor nhún vai, thiếu kiên nhẫn giải thích với Đỗ Thương: "Nếu nó là thứ không có giá trị, thì cũng không c ần phải bán với cái giá trên trời. Gina, mày cũng biết trong chợ đêm chỉ có gien 'Bạo long' mới có khả năng mua được dịch gien cấp E mà."

Đỗ Thương ngược mắt lên, bỗng nhiên cười nói: "Đừng xem tao là thằng đ ần, Victor. Trong chợ đêm đ ồng giá dịch gien 'Bạo long' với cái giá trên trời, một ống gien của 'Bạo long' cũng có thể mua ít nhất được mười dịch gien cấp E."

Nụ cười trên mặt Victor biến mất: "Được thôi, đúng như lời mày nói. Cho nên mày cũng đi săn gien 'Bạo long' sao?" Ánh mắt của hắn lập tức biến thành đôi mắt của chim ưng đang quan sát con m ồi, hung ác tham lam.

Mặt Đỗ Thương không biến sắc nói: "Không có."

Victor: "Tao có hỏi được một tin, buổi tối ngày hôm trước bạo quân Samael thành niên, vốn là đang muốn dọc theo bờ biển tìm bạn đời, nhưng lại bởi vì bị thế lực khắp nơi mà bỏ qua thời gian xuống biển tốt nhất. Không ngờ lại phát tình ngay trên đường, nhưng đến ngày hôm sau hắn mới trở về chủ thành Samael. Gina, mày đoán hắn vượt qua kỳ phát tình như thế nào?"

Victor trừng mắt nhìn chăm chăm Đỗ Thương, không lộ ra một chút cảm xúc nào. Bàn tay giấu trong tay áo của Đỗ Thương khẽ run, trên mặt lại trấn định trả lời: "Có lẽ ở trên đường gặp được một bạn đời phù hợp đi."

"Có lẽ vậy." Victor nhún vai, cười nói: "Nghe nói lúc đó quân đội còn xuất hiện, bọn họ ngu ngốc lợi dụng thuốc phát dục muốn bắt bạo quân Samael, cuối cùng toàn quân đều bị giết. Nhưng nói không chừng còn có người may mắn sống sót, xịt nhàn thuốc ấy lên người rồi bị xem là giống cái... Cũng không chắc lắm."

Đỗ Thương mặt lạnh không đáp.

Victor: "Đúng rồi, không phải tối đó mày cũng có mặt ở hiện trường sao? Có thấy hay không --"

"Không có." Đỗ Thương ngẩng xuống đối diện với Victor, mặt đầy uể oải: "Mày cũng thấy rồi đấy, tao ngã bệnh. Tối hôm đó trời lại mưa to, nhìn thấy quân đội cũng có mặt ở đấy tao liền rời đi. Tao chỉ là một con buôn gien mua đi bán lại, sẽ không ngốc đến mức đối đầu với quân đội."

Victor: "Thật sao? Được rồi, vậy mày không có cách nào mua dịch gien cấp E, đúng không?"

Đỗ Thương: "Cho tao cái giá đi."

Victor: "Một triệu tỉên Saville."

Tiền trên tân thế giới được phân chia rất nghiêm ngặt, dựa theo từng khu vực mà chia ra. Mỗi một khu đều sẽ có một ngân hàng đổi tiền, càng

đến gần chủ thành thì mệnh giá đổi lại càng cao, trong đó tây khu Samael có mệnh giá cao nhất, mà xóm nghèo Gasrid là mệnh giá thấp nhất. Một triệu Saville liền tương đương với một tỷ tiền Gasrid.

Đỗ Thương: "Quá cao."

Victor: "Nếu mày nắm giữ được dịch gien cấp E thì mày có thể nguy trang thành thân phận gien cao cấp, thậm chí có thể tìm được việc ở chủ thành Samael. Càng biến đổi, mày càng được ở trung tâm lâu hơn."

Đỗ Thương trầm mặc hồi lâu, nhắm mắt lại nói: "Tao mua. Thế nhưng trước đó tao nợ tám mươi vạn Saville."

Victor nở nụ cười lạnh, đứng dậy muốn rời đi. Đỗ Thương ngăn hấn lại: "Trong vòng nửa tháng, tao nhất định sẽ xoay sở được một triệu. Victor, dịch gien trong tay mày làm sao có được thì tự mày hiểu rõ. Ngoài trừ tao ra, cũng chẳng có ai muốn mua thứ này từ trong tay của mày đâu."

Victor trầm mặc, cuối cùng gật đầu: "Nửa tháng sau gặp."

Sau khi hấn rời đi, Đỗ Thương liền xúi lơ trên ghế sofa. Vừa rồi y lừa Victor rằng bản thân y không có được gien của tên bạo long kia, nhưng trên thực tế sau khi y tỉnh lại liền lén rút đi nửa ống máu của hấn.

Tên bạo long ấy đem tinh dịch bắn vào bên trong hậu huyết phía sau của y, rót đến mức cả bụng đều bị phồng lên, nhưng sau một tiếng lại tự nhiên biến mất. Lúc đó cả người Đỗ Thương đều đang phát đau, vừa kinh hãi vừa lo lắng, lúc đi đường liền bị chảy ra, cho nên cũng không có nghĩ nhiều.

Tầm mắt của y rơi trên cái tủ lạnh, bên trong đang ẩn giấu một ống máu của bạo long.

Vừa đủ cho y bán được một ngàn vạn tiền Saville.

BẠO LONG

Mộc Hề Nương
dtv-ebook.com

Chương 13

Chương 13

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Khoảng chừng hai tháng sau* thì Đỗ Thương có được dịch gien cấp E, y lập tức tiêm nó vào trong cơ thể mình, khi dịch gien có tác dụng cũng đồng thời khiến y rơi vào hôn mê. Lúc y tỉnh lại thì đã là bốn ngày sau, trong bụng không có lý do mà cảm thấy đói cồn cào.

*Chương trước hẹn nửa tháng sau mà chương này lại thành hai tháng :v tui cũng không biết bà Hề có nhần gì không nữa.

Y đem tất cả dịch dinh dưỡng đầu uống sạch, tổng cộng là bốn gói, tương đương với một bữa ăn ngày thường cộng thêm một phần ăn khuya. Nhưng trong bụng vẫn luôn cảm thấy đói, ngay lúc này, Đỗ Thương ngửi thấy được một mùi thơm. Vì thế liền xuống lầu đi tìm một quán ăn nhỏ gọi một bát mì thịt cộng thêm một bát thịt kho lớn, sau khi ăn sạch mì và thịt kho rồi mới miễn cưỡng cảm thấy no bụng.

Lúc này, Victor không biết từ chỗ nào nhảy vào ngẩng chỗ đối diện y, nhìn chăm chú bát thịt lớn và tô mì, nở nụ cười quái lạ: "Khẩu vị thật tốt."

Đỗ Thương rút khăn giấy ra lau miệng, không để ý tới Victor. Sắc mặt Victor trở nên rất khó nhìn: "Tao nhận được một tin, ông chủ lớn của chợ đêm có được một ống gien bạo long, hiện tại đang chuẩn bị đấu giá."

Đỗ Thương: "Ồ, thật lợi hại."

Victor: "Đừng có mà giả bộ, Gina. Tiền của mày lấy ở đâu ra? Ống gien kia là mày bán có đúng không? Tao giúp mày nhiều năm như vậy, vậy mà nửa chỗ tốt mày cũng không cho tao?!"

Đỗ Thương ngược mắt: "Mày giúp tao? Tao còn nhớ lúc mới đến chưa hiểu chuyện này chuyện nọ, mày liền đem bằng giá của tao ép xuống một nửa."

Victor bị vạch trần sắc mặt không được tự nhiên: "... Gina, mày không có chứng minh nhân dân... Tao thu hàng của mày nhất định sẽ bị nguy hiểm..."

"Chứng minh nhân dân ở trong cái xóm nghèo Gasrid này không quan trọng." Đỗ Thương ngắt lời hắn, sau đó đứng dậy muốn rời đi. Hai tay Victor chống lên mặt bàn, giọng nói cũng trở nên quái lạ và nguy hiểm: "Mày có muốn biết... Ống gien kia rốt cuộc là rơi vào tay của ai không?"

Đỗ Thương: "Không phải còn chưa đấu giá sao?"

Victor: "Đúng thật là chưa có đấu giá, nhưng đã bị cấm đi rồi. Người có được ống gien này chính là chủ nhân cũ của nó -- Bạo quân Samael, bất luận là những ai tiến hành mua bán dịch gien này, đều sẽ đưa tới lửa giận cho bạo quân. Gina, quân đội Samael đã tới Gasrid. Bão táp đã kéo đến."

Bỗng nhiên Đỗ Thương quay đầu trợn mắt giận dữ nhìn Victor, đối phương lộ ra nụ cười đắc ý càn rỡ. Ý thức được Victor không phải đang nói đùa, lão đảo lui về sau mấy bước rồi xoay người bỏ chạy, sắc mặt trắng bệch vô cùng. Trước đó y cũng đã đi dò la tin tức, xác thật đã có một nhánh quân đội đến từ Samael đang đóng đô ở tòa lâu đài chính phủ Gasrid. Tên bạo long kia không nhất định sẽ tới đây, nhưng quân đội đã tới thì không thể nghi ngờ được.

Sau khi Đỗ Thương sợ hãi chạy về nhà xong, liền đơn giản thu dọn hành lý chuẩn bị rời khỏi Gasrid. Y bán ống gien kia thu về được hơn một ngàn vạn Savile, bỏ ra một triệu vẫn còn dư lại chín triệu, dùng những chứng minh nhân dân mà mình nhặt được hoặc mua được mở ra mấy chục

tài khoản ngân hàng, đem số tiền kia chia ra rải rác vào từng tài khoản riêng.

Sau đó thay đổi thẻ căn cước đi đến bến cảng, vừa đem thẻ ra, người bán vé liền ngược mắt lên nhìn chăm chăm y, lại xác nhận một lần nữa. Đỗ Thương cảm thấy rất kỳ quái, trong lòng có dự cảm bất thường, y giục người bán vé nhanh lên một chút đưa y tấm vé đến đô thị.

"Cảm phiền nhanh lên một chút." Đỗ Thương hồi thúc, thỉnh thoảng lại nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy bóng dáng quân đội đang kiểm tra ở phía xa, bóng tối bất an ở trong lòng lập tức bị mở rộng ra thêm. Người bán vé trả lại thẻ căn cước và đưa vé cho y, y cấp tốc nhận lấy rồi vội vàng rời khỏi.

Khi tiến vào miệng khoang tàu nhìn thấy quân đội còn đang kiểm tra, thậm chí còn nhìn thấy Victor. Bước chân của y lập tức dừng lại, xoay người bỏ đi. Thẻ căn cước của y có một nửa là do Victor đặt mua, mà đối phương cũng biết y.

Đỗ Thương một đường đi tới quảng trường liền quay đầu lại nhìn, cùng Victor trực tiếp đối mặt nhau, đối phương cùng quân đội nói cái gì đó còn chỉ chỉ về hướng của y. Đỗ Thương lập tức xoay người chạy trốn chết, đoàn người xuất hiện náo loạn, chỉ huy quân đội ra lệnh bắt giữ y.

Cũng may Đỗ Thương đã sớm quen thuộc khu vực này, nên y liền lợi dụng những con đường tắt mà bỏ lại quân đội ở phía sau. Y chạy đến thiếu chút nữa cũng muốn nôn mửa ra, không khí trong phổi tựa như đầu biển mất sạch, nghẹt thở và đau đớn.

Đỗ Thương thở dốc từng ngụm, vịn tường chậm rì rì đi về phía trước.

Y bỏ trốn đã thành thói quen, loại vận động bình thường này căn bản sẽ không khiến y cảm thấy mệt mỏi đến như vậy. Không hiểu tại sao ngày hôm nay lại bị gì, bụng đau đớn, tứ chi không còn sức lực, khó chịu đến suýt chút nữa cũng nghẹt thở.

Khi y đi tới giữa con hẻm nhỏ bỗng đột nhiên dừng lại, trong con hẻm không có một bóng người tựa như có một sự uy hiếp vô hình chặt chẽ bao phủ lấy người y. Sợ hãi chạy dọc từ trong cơ thể tản mát ra lỗ chân lông, Đỗ Thương bắt đầu không khống chế được mà run rẩy, thiếu chút nữa còn muốn quỳ xuống đất xin tha.

Đây là áp lực đến từ người có gien cấp cao đối với người có gien cấp thấp.

Cái trán Đỗ Thương đầu là m ò hôi lạnh, sợ hãi ngẩng đầu lên, ở trên nóc nhà nhìn thấy một thân ảnh ngược sáng phản chiếu từ một người đàn ông. Thậm chí đối phương còn chưa có dùng hết sức lực đè ép y, chỉ cần vững vàng đứng ở nơi đó thôi cũng đã đủ để khiến người tiêm vào dịch gien cấp E như Đỗ Thương đây sản sinh ra cảm giác ngọt ngào.

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên bạo long cấp bậc vương.

Toàn bộ khu tây chỉ có một tên bạo long cấp bậc vương.

"Ju... Jude."

Ở nơi ngược chiếu ánh sáng, đồng tử dựng thẳng từ đôi mắt màu vàng óng ánh kia phác họa sự sợ hãi trên gương mặt của nhân loại đang đứng ở phía dưới, sau đó chậm rãi dõng xuống bụng của y.

"Vương hậu."

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 14

Chương 14

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Nơi mà chính phủ Gasrid tọa lạc chính là khu vực trung tâm phần hoa nhất khu vực, so với xóm nghèo tựa như một trời một vực vậy. Có một con đường cái rộng lớn đem hai khu vực này tách biệt ra, một bên là địa ngục, một bên là thiên đường.

Trước đây Đỗ Thương ở bên kia con đường cái nhìn tòa lâu xa hoa lẫm phí này, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, nếu có thể y nhất định sẽ mua một tấn thuốc nổ đem cái tòa lâu chính phủ này cùng với tất cả những phủ đệ ở gần đó nổ sạch thành một đồng tro tàn. Sau đó ngồi ở trên đồng phế tích ấy cười nhạo đám người bất tài kia, có lẽ sau đó y chắc chắn sẽ bị trả thù, thế nhưng rất sáng khoái.

Nhưng y tuyệt đối không thể tưởng tượng được sẽ có một ngày mình sẽ ở tầng lâu cao nhất của tòa chính phủ này, mà tầng cao nhất chỉ có một gian phòng, được ngăn trở thành vô số gian phòng nhỏ. Phòng ngủ, phòng nghỉ ngơi ăn chơi, phòng tập thể hình, cực kì xa hoa.

Toàn bộ khu tây có tất cả 274 thành thị, mỗi thành thị sẽ có một tòa nhà chính phủ riêng. Mà tầng cao nhất của tòa nhà chính phủ đầu bỏ không, chỉ dùng để làm 'Hành cung'[1] nghênh đón quân vương khu tây đến. Cho dù Gasrid hủ bại, nghèo nàn, tựa như một cục ung nhọt, nhưng đám quan viên kia cũng sẽ không dám liều lĩnh đi khiêu chiến với sự tôn nghiêm của quân vương mà vào ở tầng cao nhất.

[1] Tựa như cung dinh tạm thời, nơi ở tạm. Có thể hiểu là nơi dừng chân khi quân vương vi hành.

Và một ngày trước đó, t'àng 'Hành cung' này đã được sử dụng để tiếp đón quân vương và... Vương hậu!

"... A ân... Ừm ha!" Tiếng rên rỉ tr'ần thấp từ bên trong đôi môi bị m'út đến rách da chảy máu tràn ra, đó là tiếng than dài bị ép bức đến m'et m'oi không thể làm gì cả. Đỗ Thương nghênh đón sự va chạm ở phía sau, cái trán không ngừng đ'ụng vào vách thủy tinh, y có thể từ mặt thủy tinh này nhìn thấy dáng dấp d'âm loạn của chính mình, cũng có thể nhìn thấy sự khác biệt của khu vực ph'ần hoa này so với xóm nghèo ở phía xa xa kia.

Ph'ần eo bị ch'ặt ch'ẽ ch'ế trụ, hạ thân đã sớm mất đi cảm giác, từ sau khi gặp được Jude sự va chạm thân thể ấy vẫn chưa bao giờ được dừng lại. Tê d'ại lan ra, đã vậy còn có khoái cảm như thủy tri'ều ập tới. Chính vì khoái cảm cu'ồn cuộn không dứt ấy đã khiến cho y lúc này bị v'ây trong sự chết l'ặng.

Tên bạo long đứng ở trước mặt y, tự giới thiệu bản thân, tư thái ngạo mạn. Hắn nói: "Bạo long vào thời kỳ thành niên sẽ không kh'ống ch'ế được phát tình, bọn ta là những sinh vật vĩ đại một lòng trung trinh với bạn đời." (giới thiệu cái kiểu gì thế k' biết :v)

Đỗ Thương nghi hoặc lại sợ hãi, nhìn ch'ằm ch'ằm đôi môi kh'ép mở của bạo long, đầu vang lên ong ong, âm i' không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Sau đó y nghe thấy hắn nói: "... Cho nên em là vương hậu của ta, phụ trách lúc ta phát tình, giao phối với ta."

Trong đ'ầu của y cái gì cũng đ'ầu nghe không hiểu, chỉ còn dư lại sự sợ hãi và khoái cảm mất kh'ống ch'ế vào còn đêm mưa rào bị cu'ỡng ép đặt dưới thân và không ngừng bị xuyên x'ỏ kia, y lập tức xoay người bỏ chạy, nhưng hành động này đã chọc giận đến Jude.

Không ai có thể ở dưới mí mắt của Jude bỏ chạy, ngoại trừ cái l'ần h'ắn hôn mê ng'ắn ngủi sau khi phát tình l'ần đ'ầu ấy và để Đỗ Thương bỏ trốn được. Hiện tại y muốn chạy trốn, căn bản là không có khả năng.

Jude đem y từ trong con hẻm dơ bẩn ấy khiêng vệt ăng cao nhất của tòa nhà chính phủ, không hề làm kinh động đến bất kỳ người nào. Một khắc sau khi hắn đóng cửa lại, đồng tử dựng thẳng liền xuất hiện, khí thế không hề che giấu chút nào cùng với khí tức trấn áp "Giống cái" muốn bỏ trốn, cũng xúc tác cho "Giống cái" động dục, làm cho đối phương trăn mê không có cách nào phản kháng mà giao phối.

Từ ban ngày đến hoàng hôn, từ hoàng hôn đến đêm đen, ánh đèn sáng lên, chưa từng dừng lại. Lúc hoàng hôn còn có thể cố gắng xin tha, giờ phút này ngay cả rên rỉ cũng cảm thấy khó khăn, chỉ có vào những lúc bị khi dễ tiến vào cực sâu mới có thể phát ra âm thanh.

Tốc độ của Jude tăng nhanh, mãnh liệt xuyên xỏ, cuối cùng đâm sâu vào bên trong, phóng thích. Chất lỏng nóng bỏng rót vào nơi sâu nhất của cơ thể, bụng hơi nhô lên, ràng buộc bên hông cũng được nói lỏng ra, Đỗ Thương chậm rãi trượt xuống mặt đất, mở lớn hai chân, không có cách nào khép lại được, bắp chân khẽ run.

Jude ôm y vào buồng tắm, lại ở trong phòng tắm tiến hành thêm lần nữa, mãi đến khi Đỗ Thương triệt để hôn mê mới chịu buông tha cho y.

Buổi chiều ngày hôm sau, Đỗ Thương toàn thân đau nhức tỉnh dậy, nằm ở trên giường nghỉ ngơi mười phút mới miễn cưỡng xuống đất được, y không tìm thấy đồ của mình đâu hết nên chỉ có thể lấy đại trường bào của Jude mặc vào. Trường bào kéo dài trên đất, mỗi một bước đi, cái đuôi trắng nõn của Đỗ Thương đầu sẽ mơ hồ hiện ra, đặc biệt dụ người.

Y rời khỏi phòng ngủ, đi qua một gian phòng khác, mãi đến khi mở ra cánh cửa, nhìn thấy năm sĩ quan ở bên trong, ba viên quan hành chính cao nhất của Gasrid cùng với... Jude đang ngất ở sau bàn.

Đám người kia đồng loạt nhìn về phía y, trong mắt đều là tò mò và nghi hoặc. Đỗ Thương chần chờ hai giây, đem cửa đóng lại rồi trốn vào thư phòng. Ở trong thư phòng mở phim lên xem, trong lúc đó, Jude vẫn chưa từng đến phá rối y.

Mà lại có một người hầu đem một lượng lớn thức ăn đến, vốn Đỗ Thương cũng không cảm thấy đói nhưng bỗng nhiên lại cái bụng lại nổi trống biều tình, đem phần ăn gần như của ba người trưởng thành đều ăn sạch bách, mới tạm thời thấy no.

Người hầu thu dọn mâm đồ ăn, nhìn bụng của Đỗ Thương tràn ngập kính nể.

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 15

Chương 15

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Ký ức lập tức thay đổi, từ tòa nhà chính phủ Gasrid nhảy đến tòa nhà trung tâm Samael, đô thị phồn hoa ngập trong vàng son. Kế đến chính là cái bụng bằng phẳng bỗng nhô lên cao vút, từ bên trong truyền đến nhịp đập mãnh liệt của một sinh mệnh.

Đỗ Thương khó giải thích được cảm thấy sợ hãi mà trọn mắt nhìn cái bụng mình, ngay lúc người hầu vừa bùng đờn vào liềm nắm lấy tay của đối phương dò hỏi: "Tôi bị bệnh sao?"

Biểu tình của người hầu có chút bất đắc dĩ, tựa như đã tập mãi thành thói quen đối với chuyện này: "Chỉ là ngài đang mang thai, có tiêu bảo bảo."

Ánh mắt Đỗ Thương nhìn đối phương tựa như đang nhìn người điên, hoặc là nói y cảm thấy thế giới này càng thêm hư không huyền ảo. Người hầu nói rằng: "Có lẽ ngài nên đến phòng bên cạnh tản bộ, bác sĩ nói ngài mắc phải chứng trầm cảm trước khi sinh."

Đỗ Thương buồm cười hỏi: "Giống đực làm sao có thể mang thai được?"

Người hầu nghiêm túc nói: "Không, ngài đã là giống cái rồi."

Đỗ Thương: "Quả nhiên là tôi đang nằm mơ."

Người hầu: "Yếu tố quyết định là ở chỗ gien, mà không phải là đặc tính."

Đỗ Thương: "Gien mang tính quyết định, biểu hiện cơ bản là đặc tính." Y còn thuận tiện lướt qua cái bụng tròn vo kia, sờ sờ đệ đệ mình một cái. Đây gần như đã trở thành động tác hằng ngày của y, có thể làm cho y cảm thấy an toàn tựa như trở về trong bụng mẹ ấm áp.

Người hầu mặt không cảm xúc nhìn y, một hồi sau mới nói: "Nếu như đi ầu này có thể khiến ngài an tâm, vương hậu, thừa dịp nóng hãy ăn đi. Lát nữa chúng ta còn phải đi tản bộ, bác sĩ nói chuyện này đối với người mang thai rất có lợi."

Đỗ Thương ăn hết phần ăn của bốn người trưởng thành xong, sau đó đứng dậy, vừa đi vừa nói: "Tôi muốn ra ngoài."

Người hầu: "Không được."

Cửa mở, tiến vào một gian phòng khác được mô phỏng thành một công viên ngoài trời, trời xanh mây trắng, cây xanh tỏa bóng, nhân tạo ra cả hoa cỏ thậm chí là những con côn trùng hay bướm bướm. Nhưng mà những thứ này không phải là thật, y vẫn đang ở lầu cao nhất của tòa nhà trung tâm Samael. Đỗ Thương bị giam lỏng ở đây cũng đã được năm tháng, thủ vệ tầng tầng lớp lớp không tìm được đường ra.

Đi được một đoạn, Đỗ Thương cảm thấy mệt mỏi liền muốn ngồi xuống nghỉ ngơi. Người hầu liếc nhìn thiết bị đếm số: "Ngài còn hai ngàn bước chân nữa chưa đi xong."

Đỗ Thương mặt lạnh, có tai như điếc.

Người hầu: "Bác sĩ dặn dò ngài mỗi ngày đều phải hoàn thành bốn ngàn bước chân. Nếu không đạt, rất có thể sẽ tạo ra chứng khó sinh... Đương nhiên sinh mổ cũng không thành vấn đề Nhưng mà vì an toàn vẫn là nên vận động một chút, hướng hời tiếu bảo bảo cũng rất là thích vận động. Nhìn xem, nó đang đạp trong bụng ngài kìa."

Đỗ Thương cắn răng: "Cút!"

Trong bụng chứa một quả cầu, cảm giác có một quả cầu ở trong bụng đập đập cũng chẳng tốt đẹp gì. Đỗ Thương thiếu chút nữa là muốn vò đầu bứt tóc trước mặt người hầu đang hoàng trịnh trọng kia mà gào thét, là phát rồ gào thét, mà hậu quả của chuyện này chính là Jude sẽ theo kè kè bên cạnh y, đồng thời bất cứ lúc nào cũng sẽ xuất hiện một tên bác sĩ thấp bé ồn ào.

Jude tiến vào, bảo người hầu rời đi. Ngồi ở bên cạnh Đỗ Thương nắm lấy bờ vai y, để bạn đời của mình tựa vào trên người mình. Một hồi lâu mới nói: "Còn hai ngàn bước nữa, đứng lên đi một chút đi."

Đỗ Thương không chịu nhúc nhích, Jude lại nói: "Vậy trở về phòng. Dùng vận động khác thay thế cũng tốt."

Cả người Đỗ Thương dựng cả tóc gáy, vội vã đứng lên: "Tôi đi!"

Jude: "Ừm."

Mỗi ngày Jude đều sẽ đến bên cạnh Đỗ Thương nửa tiếng hoặc hai tiếng, buổi sáng Đỗ Thương còn đang ngủ, buổi trưa thì không về được, mà buổi tối nhất định sẽ cùng Đỗ Thương dùng bữa tối. Từ ban ngày đến ban đêm trở về ngủ, có lúc hắn sẽ kéo Đỗ Thương cùng 'vận động', có lúc chỉ lẳng lặng ôm nhau ngủ. Cho dù trong lòng Đỗ Thương cực kỳ không tình nguyện, nhưng không thể không thừa nhận chuyện đưa nhả trong bụng y còn có một người cha khác nữa, khiến y cảm thấy an tâm hơn không ít.

Đỗ Thương nhú mồm nói: "Tôi muốn đi ra ngoài."

Jude mặt không biến sắc nói: "Chân vẫn còn chuột rút sao?"

Đỗ Thương: "Tôi muốn rời khỏi nơi này từ lâu lắm rồi, tôi muốn đến phố đi bộ, tôi muốn đi trung tâm mua sắm, quán bar, tôi muốn trở về Gasrid."

Jude ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Đỗ Thương nửa ngày, nói: "Không được."

Đỗ Thương: "Anh muốn giam cầm tôi sao? Hay là muốn đưa nhỏ này? Sinh xong tôi giao lại cho anh, tôi không muốn, cho nên anh thả tôi đi đi."

Jude: "Không được."

Đỗ Thương: "Tại sao?"

Jude nhìn Đỗ Thương bằng nửa con mắt, dửng dưng ngạo mạn kia còn mang theo một tia cười trào phúng: "Em khuyên ta nên để vương hậu của mình rời đi sao? Có thể được sao?"

Đỗ Thương ghen lời, làm mềm thái độ xuống cầu xin: "Ai cũng có thể làm vương hậu đúng không? Anh đổi người đi, tìm ai cam tâm tình nguyện không tốt hơn sao?"

Jude chậm rãi tới gần Đỗ Thương, ghé tới bên tai của y nhàn nhạt nói: "Vương hậu, bạn đời, ai làm đều là do ta tự quyết định. Không tình nguyện thì đem em nhốt lại tới cam tâm tình nguyện thì thôi."

Đỗ Thương tức giận mắng: "Bệnh thần kinh! Tên điên! Anh có bệnh! Ngạo mạn ích kỷ!"

Jude mặt không cảm xúc: "Vậy nói lý với một tên bạo quân em không thấy em càng ngạo mạn hơn hay sao?"

Đỗ Thương ghen hòng, thở dốc dồn dập. Đột nhiên xông tới trước mặt Jude giẫm mạnh lên chân của hắn một cái, thuận theo chiều kim đồng hồ mà niết qua niết lại hai cái. Sau đó nổi giận dùng dùng ôm cái bụng tròn vo của mình đi tản bộ, hai ngàn bước.

Jude chậm rãi nhe răng, giật giật ngón chân bị giẫm đau.

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 16

Chương 16

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Đỗ Thương bỗng nhiên tỉnh lại, há mồm thở dốc. Quay đầu nhìn Jude ở phía sau, phát hiện mình đang nằm ở trên người hắn. Đỗ Thương vươn hai tay ra sờ soạng cái bụng của mình, bằng phẳng. Y sửng sốt cúi đầu nhìn, nửa ngày sau mới thở phào nhẹ nhõm, từ trong trí nhớ tỉnh táo lại.

Jude: "Tỉnh rồi?"

Cả người Đỗ Thương cứng nhắc.

Jude lại gần, thân mật hỏi: "Nhớ được cái gì rồi?"

Ánh mắt Đỗ Thương lóe qua một tia tàn nhẫn, đột nhiên vớ lấy gạt tàn thuốc ở trên đầu giường ném về phía Jude. Jude nhanh tay nhanh mắt nắm lấy tay của y, không dám tin nói: "Em muốn giết ta?"

Đỗ Thương: "Anh nhốt tôi ở cái tầng lầu cao nhất kia gần một năm trời! Bắt tôi mỗi ngày phải vác cái bụng bầu đi bốn ngàn bước! Anh con mẹ nó càn thú! Có thể cứng được với cả một tên béo?! Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần là không được rồi vậy mà anh còn bảo đó mới là tình thú? Tình thú em gái anh! Mỗi ngày đều có thể động dục được, phập phập phập anh coi anh là cái máy đóng cọc hả?"

Jude đem Đỗ Thương đặt ở dưới thân, thôi miên y để y rơi vào trạng thái ngủ say. Đỗ Thương từ từ nhắm mắt lại, gương mặt yên tĩnh vô hại

nằm ở trên giường. Jude đứng ở đầu giường nhìn chăm chăm gương mặt y nửa ngày, đồng tử vàng óng dựng thẳng nói rõ hiện tại hắn đang rất nổi giận. Một hồi sau, hắn rời khỏi phòng ngủ.

Jude đứng ở trước khoang dinh dưỡng, chấp tay sau lưng nhìn tiểu bạo long mới tỉnh lại mà quả trách Đỗ Thương: "... Ta rõ ràng là muốn tốt cho em ấy. Lời nói trên giường ai sẽ coi là thật chứ? Những lúc như vậy bảo đừng là có thể đừng được à, bộ tưởng là vùi nước hay sao mà nói đóng là đóng?"

Tiểu bạo long bi bô "ngao ngao" hai tiếng, duỗi ra hai chi trước ngăn ngừa muốn ôm ôm. Jude liếc mắt một cái, lấy một ống dinh dưỡng từ trong tủ lạnh ra, chờ nó uống hết rồi mới đem nút vú cao su để vào miệng nó.

Bạo quân một mình bức bối đi lại trong phòng hơn trăm vòng mới miễn cưỡng khôi phục lại tâm tình bình tĩnh cùng với lòng tự trọng bị tổn thương, bây giờ tỉnh táo rồi mới nhớ tới phản ứng vừa nãy của Đỗ Thương tựa như lúc hai người mới quen biết được chừng một năm, khi đó thái độ của y với hắn cũng chính là như vậy.

Lúc ấy Jude nhốt Đỗ Thương lại, không cho y ra ngoài. Dựa vào sự giao hoát của Đỗ Thương lúc đó, nhất định là sau khi rời khỏi tòa nhà trung tâm sẽ vội vã bỏ trốn khỏi Samael, rời khỏi khu tây vĩnh viễn cũng không muốn quay trở về.

Vì đề phòng vạn nhất, Jude liền trực tiếp đem y nhốt lại ở tầng lầu cao nhất của tòa nhà trung tâm.

Lúc đó Jude chỉ là một tên thô bạo không hiểu lãng mạn, chỉ biết đơn giản tìm bạn đời, phát tình, giao phối, mà gien cao cấp cũng không thể khiến phương diện tình cảm của hắn trở nên tài năng xuất chúng được. Trong khi đó hắn lại còn là quân vương của khu tây, làm người kiêu ngạo, nông cu ồng, lãnh khốc nên hắn cũng không cần để ý tới tâm tình của người khác.

Bởi vậy, nhiều lần ở trước mặt Đỗ Thương ăn quả đắng.

Jude lần nữa trở về phòng ngủ đi đầu động ký ức của Đỗ Thương, mặt lạnh tiếp tục theo dõi.

Đỗ Thương cảm thấy bản thân đang ngủ ở một nơi không có ánh sáng nào đó rất thoải mái, bỗng nhiên thân thể rơi xuống. Mất thăng bằng đột ngột như vậy mang đến cho y kinh hoảng và sợ hãi, khiến y lần nữa mở mắt ra.

Ngực có chút bí, tựa như có vật gì đó chặn lại. Y cúi đầu nhìn, phát hiện đó là một cánh tay của một người đàn ông vắt ngang qua ngực mình. Sững sốt vài giây, y nghiêng đầu nhìn sang, phát hiện Jude đang ngủ ở bên cạnh.

Jude sau khi ngủ không còn mang theo vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng như lúc thường, nét mặt nhu hòa đi không ít, thoạt nhìn cũng không hề khó gần cho lắm. Đỗ Thương phát hiện hai người để trần cánh tay, trên người chỉ đắp một lớp chăn mỏng, lặng lẽ xốc chăn lên, may là cả hai đều còn mặc quần cộc.

"Tỉnh rồi?"

Đỗ Thương làm bộ như không có gì xảy ra, nhúc nhích cái cổ: "Ừm. Hôm nay có thể đi ra ngoài hay không?"

Jude xuống giường: "Có thể. Hôm nay là sinh nhật ba tuổi của Auland, ngày hôm nay tân thế giới đầu sẽ biết có một tân bạo long đã ra đời từ lâu. Nó là huyết mạch của ta, em làm mẹ của nó, cũng nên ra ngoài chúc phúc cho nó. Bất quá em cần phải mặc quần áo được làm riêng, làm vương hậu của ta, đứng ở bên cạnh ta."

Đỗ Thương lười biếng ngược mắt: "Quần áo gì?"

Jude dừng một chút, "Cơm nước xong, ta sẽ mang tới." Vẻ mặt của hắn quá đổi bình thường, nên Đỗ Thương cũng không thể phản ứng lại được gì.

Cho nên khi bọn họ dùng xong bữa sáng rồi, Jude liền bảo Auland đem một bộ lễ phục gọi cảm của nữ đến đúng thời biểu thị đây là quần áo của vương hậu, toàn bộ quá trình Đỗ Thương đều là mặt lạnh không cảm xúc.

Đỗ Thương bảo người dẫn Auland rời đi, ôm tay nhìn chăm chăm Jude: "Nói tôi nghe, bộ lễ phục này là do anh! Chỉ định làm riêng! Hay là nhà thiết kế không biết chuyện, làm sai rồi?"

Dục vọng muốn sống khiến Jude lập tức thủ tiêu ý tưởng đen tối không thể để cho người khác biết được ở trong lòng đi, hất tở về: "Nhà thiết kế làm riêng, hiện tại ta cũng mới biết thôi. Nếu em không thích, vậy thì bỏ đi."

Đỗ Thương cười cười, dùng ngón tay chọc chọc Jude: "Đừng để tôi biết đây là chủ ý của anh."

Jude: "Ta không phải loại khủng long đó." (==))

Rốt cuộc khi tham dự tiệc sinh nhật của đứa con lớn Auland, Đỗ Thương xuất hiện với tư cách là người hầu của Jude. Nhưng đêm đó, sau khi uống say rồi Đỗ Thương vẫn là bị cái tên Jude một bụng đầy ý xấu ấy lừa gạt, mặc vào bộ lễ phục đặc biệt gọi cảm được làm riêng kia.

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 17

Chương 17

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Auland hơn bốn tuổi nắm lấy chi trước ngăn ngửa của em gái Rosa mình chạy bịch bịch phía sau Đỗ Thương: "Ba ba."

Đỗ Thương sợ đến xoay người lại, thấy người đến là tụi nó liền ôm lấy Rosa, sau đó nghiêm túc hỏi Auland: "Ba ba phải đi, con có muốn theo ba rời khỏi nơi này không?"

Tròng mắt màu vàng óng ánh của Auland nhìn chăm chăm Đỗ Thương: "Có vương vị cho con kế thừa không?"

Đỗ Thương: "Không có."

Auland: "Vậy con không đi."

Đỗ Thương: "Được thôi, vậy ba đi một mình. Không được nói với bất kỳ ai đâu đó."

Auland: "Dạ."

Đỗ Thương thừa dịp thủ vệ trực ban thay ca ôm lấy Auland, nhét vào trước ngực nó một tài khoản ngân hàng rồi lén lút rời khỏi tòa nhà trung tâm, hướng xuống dưới lầu chạy. Auland đứng tại chỗ cũ nửa ngày, trở về thư phòng cần lấy bình sữa mặt không cảm xúc uống dịch dinh dưỡng.

Sau một tiếng, người hầu phát hiện Đỗ Thương và Rosa đều biến mất không thấy tăm hơi, vì vậy liền bẩm báo cho Jude. Jude vội vã chạy tới, xác thật là không thấy người đâu hết, lập tức phái người đóng kín hết tất cả các cửa lại, không cho ai ra vào.

Hắn trầm mặc hỏi Auland: "Ba ba con bỏ trốn?"

Auland không lên tiếng, nhìn chằm chằm Jude.

Jude lấy ra một loại chất lỏng màu vàng lưu động nào đó rót vào bình sữa của Auland, nó hút một hơi sau đó mới gật đầu.

Jude: "Trốn lúc nào?" Nói xong liền tự giác đem chất lỏng màu vàng kia rót tiếp vào bên trong bình sữa của nó.

Auland nhìn chất lỏng màu vàng càng ngày càng nhiều ở bên trong bình sữa, đôi mắt hơi cong lên, giờ ngón trở lên.

Jude nhíu mày: "Một tiếng trước? Đi hướng nào?"

Hắn đem tất cả chất lỏng đều rót vào bên trong bình sữa, Auland ôm bình sữa nhảy xuống ghế tựa đi tới chỗ lúc này vừa mới đứng, chỉ về hướng mà Đỗ Thương bỏ chạy. Jude căn cứ theo thời gian một tiếng đồng hồ và lộ trình đi xuống tầng trệt của tòa nhà khi Đỗ Thương ôm theo Rosa bỏ trốn, cuối cùng chọn lọc ra được ba chỗ, sai người mau chóng đi chặn lại. Cuối cùng cũng chặn lại được Đỗ Thương ôm theo tiểu bạo long đi trốn ở tầng một, Jude sắc mặt âm trầm đi xuống đón y.

Hai má Auland mập mạp trắng trẻo bởi vì uống dịch dinh dưỡng mà không ngừng phồng lên, đôi mắt biến hóa qua lại giữa màu vàng óng và màu đen, lộ ra sự giảo hoạt.

Jude khiêng Đỗ Thương trở về, người sau không ngừng giãy dụa loạn xạ nháo nhào lên. Lúc nhìn thấy Auland, Jude liền ném Rosa cho nó: "Chăm sóc em gái con." Sau đó khiêng Đỗ Thương quay về phòng, khóa cửa lớn lại, và nguyên ngày hôm sau Auland cũng không hề nhìn thấy hai người cha của mình đâu hết.

Rosa duỗi chi trước ngăn ngùn của mình ra ôm lấy ngón tay của Auland, nghiêng đầu: "Ngao?"

Auland đem núm vú cao su để vào miệng của Rosa, mặt không cảm xúc hỏi: "Như thế này đã hài lòng chưa?"

Rosa hút một ngụm chất lỏng: "Ngao!"

Auland: "Tâm tình của anh cũng rất tốt."

Rosa: "C(— —)D."

...

Đỗ Thương đỡ đầu gối căng đau ng ồi dậy, ng ồi yên nửa ngày mới chậm rãi sắp xếp lại ký ức, sắc mặt từ trời quang chuyển thành âm u, sau đó lại từ âm u chuyển thành trong veo, sau khi qua lại mấy lần như vậy rồi mới thở dài một tiếng. Đứng dậy rửa mặt.

Vẫn là nên đi làm kiếm tiền nuôi gia đình trước đã rồi tính sau.

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 18

Chương 18

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Jude một tay ôm tiểu bạo long đứng ở trước cửa sổ sát đất nhìn xuống thành phố ở phía dưới, tựa như đang đứng ở trên vương tọa quan sát vương triều đế quốc của hắn. Đỗ Thương nghe thấy Jude dạy dỗ tiểu bạo long: "Nhìn thấy thành phố lạc hậu này không? Khoa học kỹ thuật của xóm nghèo chỗ mình còn phát triển hơn chỗ này gấp mấy lần. Thân là con trai của ta, không thể không có chí khí! Càng không thể không có dã tâm!"

Tiểu bạo long: "Ngao!"

Jude: "Ta nắm giữ vương tọa tối cao nhất cùng với tài sản kếch xù không thể đếm xuể được, chẳng qua những thứ này đều thuộc về anh cả Auland của con và chị hai Rosa mà thôi. Nhưng con cũng không cần phải khổ sở, ta đã sớm chọn ra một thành phố giàu nhất, chờ con thành niên là có thể kế thừa. Dựa theo cấp bậc của thời đại nguyên thủy, con chính là vương hầu một cõi."

Tiểu bạo long: "Ngao ngao!"

Jude: "Phấn khích sao? Con chính là bạo long nắm giữ thành phố giàu có nhất."

Tiểu bạo long: "Ngao! C(~~~~)D"

"..." Đỗ Thương đá cái ghế: "Đã làm bữa sáng chưa?"

Jude quay người, trầm giọng nói: "Ở trong phòng bếp ấy."

Đỗ Thương kinh ngạc phát hiện trên mặt hắn đầy vết thương: "Anh bị sao vậy? Đánh nhau với ai hả?"

"Ai có thể thương tổn được ta chứ?" Jude liếc Đỗ Thương một cái.

Đỗ Thương ghen hòng, hình như ngoài y ra thì không ai có thể thương tổn được Jude. Tất cả những người dám đứng lên phản kháng hắn đều bị giết. Y phất tay đi về phía nhà bếp, bùng bửa sáng từ bên trong ra.

Trong suốt quá trình Jude đầu liên tục nhìn chăm chăm y, sau một hồi Jude mới đột nhiên nhếch môi nói: "Trừ em ra thì chẳng có ai có thể thương tổn được ta hết." Về mặt của hắn khá là tự kiêu: "Bởi vì không có ai có thể lên giường của ta được!"

Bỗng nhiên Đỗ Thương cần lấy bánh mì ở trong tay mạnh mẽ ném qua, ánh mắt của tiểu bạo long sáng lên, nhanh chóng ngậm lấy bánh mì hai ba cái liên nuốt sạch, sau khi phát hiện ăn rất ngon liền hướng về phía Đỗ Thương gào lên: "Ngao!" Còn muốn (♡▽♡)!

Đỗ Thương: "... Tôi đi làm."

Jude: "Ân, ta đưa em đi."

Đỗ Thương: "Không cần."

Jude: "Không cho từ chối. Đi làm là phải do ta đưa đón."

Đỗ Thương: "Ha ha. Đi rửa chén đi."

Jude tiến vào nhà bếp rửa chén, Đỗ Thương liền nhân cơ hội lấy chìa khóa xe bỏ chạy. Jude đi ra, đem tiểu bạo long còn đang ở trong phòng khách ôm lên: "Ba nhỏ của con vẫn thật là ngoan, y có trốn ở nơi nào, thì ta cũng đều có thể tìm ra được."

Tiểu bạo long: "Ngao!"

Bạn y hứng trí bưng bưng mà chạy tới phòng làm việc của Đỗ Thương, đầu tiên là nháy mắt với y trước, cười hì hì khúc khích, mãi tới khi Đỗ Thương muốn tấn cho hắn một trận thì hắn mới chịu lên tiếng: "Cậu biết tin Vinh Tấn và Tống Niên đang ồn ào muốn chia tay chưa? Khà khà khà, nghe nói là Vinh Tấn chia tay Tống Niên trước, Tống Niên cắt cổ tay tự sát nhập viện. Ha ha ha ha con mẹ nó đời này có thể nhìn thấy bộ dáng ăn quả đắng của hắn thật sướng khoái! Năm đó hắn tùy ý trêu chọc cậu, sau đó thay lòng đổi dạ bắt cá hai tay mặc kệ cậu, hiện tại Tống Niên cũng không phải là người có thể tùy tiện đuổi đi. Nếu hắn thật sự muốn thoát khỏi Tống Niên, phỏng chừng là phải thay một bộ da khác."

Đỗ Thương: "...Ồ."

Bạn y liếc mắt nhìn y một cái: "Cha đứa nhỏ nhà cậu cũng thật là đẹp trai ha, là quen lúc nào vậy? Tay chân nhanh nhẹn, tác phong lại gọn gàng. Mới chỉ có một năm độc thân mà đã tìm được một thằng chồng ngon như vậy, đã thế còn được khuyến mãi thêm một đứa con! Má, cậu hên thiệt đó nha. Nói nghe một chút đi, là quen nhau lúc nào vậy?"

Đỗ Thương: "Mười mấy năm trước."

Bạn y: "Á à hiểu rồi! Là thanh mai trúc mã?"

Đỗ Thương: "Cưới trước yêu sau."

Bạn y: "Vãi!" Hắn xoa xoa tay, vênh mặt lên cười khà khà: "Lão Đỗ, chúng ta có phải là bạn tốt hay không?"

Đỗ Thương: "Có việc gì thì cứ việc nói thẳng."

Bạn y: "Cái vị trong nhà kia của cậu có anh chị em gì không?"

Ánh mắt Đỗ Thương lộ ra sự kinh ngạc: "Không phải cậu thẳng à?"

Bạn y: "Lớn lên đẹp như vậy thì cần gì phải để ý đến giới tính nữa?"

Quả nhiên trước sau đều không có một chút tiết tháo nào. Đỗ Thương: "Không có." Bạn y thất vọng, Đỗ Thương lại nói tiếp: "Nhưng mà nam nữ lớn lên để nhìn thì tôi biết rất nhiều." Bạn y lập tức hưng phấn.

"Nhớ mang tôi theo đó."

Đỗ Thương cười lạnh: "Chỉ mong cậu đừng hối hận."

Bạn y cười ha ha rồi đi, đã vậy còn đề tiện nói muốn đi thăm Tổng Niên tự sát không thành đang ở trong bệnh viện kia.

Cùng lúc đó, ở một con ngõ hẻm nhỏ của một nơi hoang phế nào đó trong thành phố. Một con chó hoang ngậm ổ bánh mì chạy vào còn đang muốn ăn, chợt phát hiện vách tường trước mặt xuất hiện một vòng xoáy trong suốt. Chó hoang cảnh giác trừng về phía vòng xoáy, phát ra tiếng gâu nhẹ, từng bước lùi về phía sau. Vòng xoáy càng lúc càng lan rộng ra, đem một túi ni lông cuốn vào, túi ni lông lập tức biến thành vô số mảnh vỡ. Chó hoang sợ đến mức cong đuôi bỏ chạy.

Một cánh tay của một đứa trẻ bỗng nhiên xuyên qua vòng xoáy, ở trong hư không tìm tòi mấy lần, kế đó là nửa người, rồi cả toàn thân đều bước ra. Rõ ràng chỉ là một đứa trẻ bảy tám tuổi, nhưng khuôn mặt lại tinh xảo không hề giống với người thường, con ngươi dựng thẳng màu vàng óng đặc biệt lóe sáng trong màn đêm. Tay phải của nó còn ở bên trong vòng xoáy, dùng sức kéo một đứa bé khác ra.

Đứa nhỏ kia thì tầm khoảng bốn tuổi, là bé gái, khuôn mặt cũng tinh xảo tương tự, cũng là đôi con ngươi dựng thẳng màu vàng óng.

Sau khi hai đứa bé xuất hiện ở bên trong thành phố thời đại Trung Sinh xong, mặt không hề cảm xúc mà nhìn nhau.

Rosa: "Có thể tìm được ba ba không?"

Auland: " Dĩ nhiên."

Rosa: "Vậy đi thôi."

Auland: "Cần phải ngủ trang."

Rosa: "? ?"

Auland: "Đôi mắt."

Vì vậy bọn nó liền nhắm mắt lại, khi mở mắt ra trông mắt đã biến thành màu nâu. Bọn nó nắm tay nhau rời khỏi con hẻm nhỏ, sau đó liền đối diện với những ánh mắt hiếu kỳ từ những người qua đường và dòng xe cộ qua lại ở trên đường cái.

Rosa có chút chán ghét: "Thật muốn móc mắt của bọn họ xuống."

Auland: "Bình tĩnh một chút, thời đại Trung Sinh là một thời đại hòa bình, là thời đại được cai trị bằng pháp luật."

Rosa: "Không giết."

Auland: "Cũng không được ầu ẩu."

Rosa: "... Được rồi." Thật sự rất không cam tâm.

Auland: "Không được đánh người dưới tình huống có người thứ ba."

Rosa: "Em hiểu rồi." Nó ngẩng đầu lên, một bộ ngoan ngoãn: "Bây giờ nên tìm ba ba thôi."

Auland chỉ về một phía: "Đi thôi."

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 19

Chương 19

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Lúc Lục Nham xuất hiện trước mặt Đỗ Thương, sắc mặt thật sự rất khó coi, ánh mắt trước sau đều tràn ngập chán ghét, tựa như nhìn thấy rác rưởi bần thủ vậy. Trước đây có mặt Vinh Tấn, gã còn biết che giấu, một khi không có Vinh Tấn, gã sẽ nhìn Đỗ Thương tựa như đang nhìn đồng rác, mang theo cảm giác cao cao tại thượng ưu việt.

Hiện tại gã nhìn qua có chút chật vật.

Lục Nham: "Chúng ta nói chuyện đi."

Đỗ Thương: "Không có gì để nói, không nói. Đừng cản đường."

Lục Nham: "Tổng Niên tự sát, bởi vì cậu, Vinh Tấn muốn chia tay với cậu ấy."

"Cho nên anh ta thay lòng đổi dạ là lỗi của tôi sao?" Đỗ Thương nở nụ cười trào phúng: "Lục Nham, từ trước tới giờ anh đều là kẻ vô dụng. Tự cho là mình vĩ đại, tự cho là mình hi sinh vì người khác rất cảm động, bộ anh vui lắm à?"

"Mày --!" Lục Nham đè nén cơn tức giận: "Nếu mày đã không thích Vinh Tấn, không muốn cậu ta quấn lấy mày, thì mày càng phải nói chuyện với tao."

Đỗ Thương: "Nếu anh ta muốn quấn lấy tôi, tôi sẽ giống như ngày hôm đó mà đánh gãy tay anh ta. Tôi tin gặp lần nào đánh gãy lần đó, thì qua một thời gian anh ta sẽ không quấn lấy tôi nữa đâu. Hoặc là bây giờ anh không chịu nhường đường cho tôi, tôi sẽ đánh anh một trận."

Lục Nham lùi về sau vài bước, âm trầm trầm Đỗ Thương: "Lẽ nào mày không muốn biết một năm trước là ai muốn giết mày sao?"

Bước chân của Đỗ Thương dừng lại, xoay người nhìn chằm chằm Lục Nham: "Anh nói gì?"

...

Gần đây có một tiệm cà phê, Đỗ Thương thu hồi ánh mắt nhìn về phía Lục Nham: "Một năm trước đã xảy ra chuyện gì?" Y không biết tại sao khi đó mình lại gặp phải dòng chảy thời không và tiến vào tân thế giới, bây giờ liền nhớ lại lúc trở về hình như bạn của y cũng đã từng nhắc qua, lực lượng cảnh sát tra ra được y bị tai nạn xe cộ, nếu không phải không tìm được thi thể của y, cũng chỉ sợ đã cho rằng y chết rồi.

"Chuyện tai nạn đó là có người gây ra? Anh, hay là Tống Niên?"

Lục Nham: "Là tao, đáng tiếc mày phúc lớn mạng lớn, không ngờ lại không chết." Ngữ khí của gã tràn ngập oán hận và không cam tâm.

Đỗ Thương ôm cánh tay, đột nhiên hơi nghi hoặc nói: "Sao anh lại hận tôi đến vậy? Nếu nói anh cảm thấy tôi trèo cao bám lấy Vinh Tấn, thì năm đó anh ta thay lòng đổi dạ, mà tôi cũng đã chia tay với anh ta, anh lại còn muốn giết tôi." Y nghiêng người tiến tới ép hỏi Lục Nham: "Rốt cuộc anh thích Tống Niên... Hay là Vinh Tấn? Hoặc là cùng thích cả hai người hả?"

Tâm thần của Lục Nham đầu chấn động, oán độc căm tức y: "Tao căm hận mày, hận không thể khiến mày biến mất khỏi thế gian này. Mày khiến tao buồn nôn, một đũa hèn hạ như mày tại sao còn muốn chạy vào thế giới của tui tao? Tui tao và mày là một trời một vực, giun dế thì nên ở trong cái ổ hôi hám của mày đi, đừng có mà vọng tưởng leo lên được ổ của phượng hoàng!"

Đỗ Thương: "Ha! Thì ra là kỳ thị à."

Lục Nham đề nén, nắm chặt hai tay: "Mày thì biết cái gì? Mày có thể tưởng tượng ra được chuyện một viên kim cương hoàn mỹ nằm úp sấp trong một cái hồ không? Mày chính là cái hồ bu ồn nôn kia, tao không thể chịu được! Mày là cái hồ bu ồn nôn quẩn lầy Vinh Tấn, loại giẻ rách như mày, mặc người dẫm đạp thì dựa vào cái gì tranh với Tống Niên?"

Đỗ Thương: "Cho nên... Anh thật sự yêu cả hai luôn sao?"

Bắp thịt trên mặt Lục Nham đều run rẩy, trên trán cũng nổi gân xanh, mồ hôi lạnh chảy ra, theo gò má trượt xuống cằm, rơi xuống. Tựa như một chai nước ngọt có ga bị xóc lên, bọt nước liền cuồn cuộn dâng trào nổ tung. Gã gắt gao trừng Đỗ Thương, nhưng lại không nói ra được lời phản bác nào, bị chột trúng tim đen, chưa kịp chuẩn bị đã bị phơi bày ra ánh sáng, những mặt xấu xa, dục vọng ích kỷ dơ bẩn, trần trụi bày ra, bị đặt trước ánh mắt khinh rẻ của mọi người.

Đỗ Thương cười nhạo: "Anh lúc nào cũng cao cao tại thượng trước mặt tôi, thì ra cũng chẳng có chỗ nào cao quý cả." Y đứng lên, ngạo mạn nhìn Lục Nham, trong con người tràn ngập đồng tình và cười nhạo: "Kẻ đáng thương."

Lục Nham bị kích thích, sắc mặt thâm trầm khiến người khác phải sợ sệt. Đỗ Thương mặc kệ lướt qua gã, xoay người rời đi. Lục Nham nhìn theo bóng lưng của y, sát ý gần như không hề che giấu chút nào hết.

Rosa: "Hình như gã muốn giết ba ba."

Auland: "Anh cũng thấy vậy."

Rosa: "Cha có nói, nếu có người muốn thương tổn chúng ta, nhất định phải đánh đòn phủ đầu trước."

Auland: "Cho nên?"

Rosa: "Nếu gã muốn giết ba ba, chúng ta phải giết gã trước." Không hề che giấu chút nào sát ý, nhưng bởi vì nó chỉ mới có bốn tuổi lại lớn lên trắng trẻo đáng yêu căn bản là không thể biểu hiện ra sát ý được.

Auland vỗ vỗ đầu Rosa: "Đây là một quốc gia hòa bình." Dừng một chút, nó liền đề thấp giọng nói: "Đừng làm lộ liễu quá."

Rosa gật đầu: "Em biết."

Lúc này, có một người đàn ông trung niên cười híp mắt đi đến trước mặt của bọn nó: "Các bạn nhỏ, ba mẹ của các con đâu?"

Auland và Rosa lẳng lặng nhìn gã, bọn buôn người nghiệp dư.

Người đàn ông trung niên tiếp tục cười thân thiện: "Có phải là đi lạc rồi hay không? Đừng lo, chú mang bọn con đi tìm ba mẹ."

Auland: "Thật sao?"

Ánh mắt của người đàn ông sáng lên, hưng phấn gật đầu. Lúc nhìn thẳng vào cặp mắt của Auland lại tựa như nhìn thấy đồng tử dựng thẳng màu vàng của dã thú, gã giật mình ngẩn ngơ tại chỗ, dụi dụi con mắt nhìn kỹ lại, đúng là một đôi đồng tử dựng thẳng màu vàng óng. Người đàn ông sợ đến gan mật đầu nứt ra, đặt móng ngựa phịch trên mặt đất rít gào, lúc nhìn lại một lần nữa, phát hiện đã là đôi mắt của người bình thường.

Người đàn ông kinh hãi không thôi, bò dậy quan sát tướng mạo tinh xảo của hai anh em. Bọn nó mặt không cảm xúc nhìn lại, người đàn ông nuốt một ngụm nước bọt, hai đứa nhỏ quả thật rất đẹp, gã không nỡ từ bỏ. Vì thế lại muốn tiếp tục dụ dỗ, nhưng còn chưa có mở miệng đã nghe thấy cuộc đối thoại của tụi nó.

Rosa: "Anh, gã muốn dụ dỗ chúng ta."

Auland: "Có mắt không trông."

Rosa: "Gã không biết giá trị thực sự của chúng ta, không ngờ lại chỉ nhìn ở túi da bên ngoài." Nó cảm thấy gien ưu tú của mình bị sỉ nhục.

Auland: "Lũ người hạ đẳng, sự thông minh của bọn họ không đủ để họ có thể nhìn ra được giá trị thực của chúng ta."

Bởi vì bọn buôn người vừa ý túi da mà không phải gien cao cấp khiến Auland và Rosa cảm thấy bản thân bị sỉ nhục, cho nên bọn nó li ền tức giận. Phải biết ở bên trong tân thế giới, thứ chân chính quyết định giá trị của một con người chính là gien. Ở tân thế giới Auland và Rosa chính là tâm điểm được chú ý nhất trong số ấu tể bạo long thế hệ mới, rất nhiều người đều phóng tầm mắt trên gien của bọn nó, mơ ước có thể có được kiểu gien tiến hóa mới của bạo long.

Không nghi ngờ chút nào, Auland và Rosa đều lấy đi ều này làm kiêu hãnh.

Thậm chí trên sàn giao dịch ở chợ đêm còn thổi giá gien của bọn nó lên tới giá trên trời, mà bây giờ gien của bọn nó lại không sánh bằng với một bộ túi da vô dụng!

Kết cục của việc Auland là Rosa cùng tức giận chính là tên buôn người bỗng nhiên phát rồ chạy vọt ra ngoài đường bị mấy chiếc xe đang lao nhanh lần lượt đâm chết, một trong những năng lực của tụi nó chính là ảnh hưởng đến sóng điện não của con người khiến bọn họ sản sinh ra ảo giác.

Hai anh em tinh xảo đẹp đẽ tựa như tiên hạ phàm đứng ở ven đường, lẳng lặng nhìn kết cục của tên buôn người, ngây thơ mà cũng thật tàn nhẫn.

Mosasaurus là bá chủ của đại dương, Tyrannosaurus là quân vương của thời đại Kỷ Phấn Trắng, khủng long Velociraptor là đạo tặc nhanh nhẹn... Dung hợp của tất cả những thứ này chính là một kẻ săn mồi đứng đầu, bản tính hung tàn.

Rosa: "Em cảm giác được khí tức của ba ba."

Auland: "Ba ba đang ở phía sau chúng ta."

Rosa bỗng nhiên xoay người lại, quả nhiên nhìn thấy Đỗ Thương. Đỗ Thương nhìn thấy bóng người nhỏ bé quen thuộc, vốn cho rằng bản thân vì quá mức nhớ nhung cho nên mới sinh ra ảo giác, không nghĩ tới lại là tụi nó thật, kinh ngạc nhất thời đờ đẫn mặt.

Rosa nhanh chóng chạy tới ôm lấy đùi của Đỗ Thương, nâng cao âm lượng lên: "Ba ba!"

Auland thì tương đối thận trọng hơn, đi tới trước mặt Đỗ Thương gọi: "Ba ba."

Đỗ Thương kinh ngạc vô cùng: "Các con... Làm sao tới đây được?"

Vừa mới ra khỏi tiệm cà phê Lục Nham bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía ba cha con trước mặt.

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 20

Chương 20

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Đỗ Thương ôm Rosa lên, nắm lấy tay Auland: "Các con có bị thương không?"

Auland lắc đầu: "Thiếu chút nữa là bị thương, cũng may là không có chuyện gì."

Đỗ Thương trách mắng: "Làm vậy."

Rosa ôm lấy cổ Đỗ Thương, cà cà: "Nhớ ba ba quá."

Trái tim Đỗ Thương lập tức tan ra, mềm mại, ấm áp, "Ba ba cũng nhớ Rosa."

Rosa lén lút ở sau lưng Đỗ Thương giơ một ngón tay cái về phía Auland, Auland cũng làm một ngón cái đáp lại. Đỗ Thương không thấy, một lòng quan tâm hai đứa nhỏ: "Đã ăn gì chưa? Có đói bụng hay không? Muốn ăn ở bên ngoài hay về nhà ăn?"

Rosa: "Về nhà ăn."

Auland: "Không về nhà."

Đỗ Thương: "Hả? Vậy các con tự thương lượng với nhau đi."

Rosa và Auland không hề có tiếng động mà giao tiếp, Rosa: Em muốn ăn cơm ba ba nấu.

Auland: Cha có ở đó, em không ăn được.

Rosa suy nghĩ một chút: Anh nói đúng. Sau đó nó liền ôm lấy Đỗ Thương làm nũng: "Ba ba, chúng ta ăn ở ngoài đi."

Đỗ Thương: "Được, nghe các con."

Rosa: "Ba ba, gã là ai?"

Đỗ Thương nhìn theo hướng mà Rosa chỉ, liền thấy Lục Nham đang đứng ở cách đó không xa nhìn bọn họ, thần sắc không rõ ràng. Lục Nham đi tới, nhìn xem hai đứa nhỏ và Đỗ Thương có quan hệ gì, ý tứ sâu xa không rõ mà cười nói: "Mày còn thay người ta nuôi con nữa à?"

Auland và Rosa nhất thời trợn mắt xuống, bọn nó bị phủ nhận là con ruột của ba ba, đi đâu này chọc giận đến tui nó. Nếu như không có Đỗ Thương ở đây, hai đứa nó nhất định sẽ không để yên cho Lục Nham rời đi.

Đỗ Thương: "Không cần để ý tới gã, là một tên thần kinh thôi. Các con vĩnh viễn là con của ba ba, ba ba thương các con nhất."

Trên gương mặt không cảm xúc của Rosa lộ ra màu hồng phấn ngại ngùng: "Con cũng yêu ba (3)."

Đỗ Thương chọn một nhà hàng gần đây, mang theo hai đứa nhỏ đi ăn. Trong suốt quá trình đó Auland có rời đi một lần, nó nói muốn đi nhà vệ sinh. Đỗ Thương ngẩng đầu lên: "Ba đưa con đi?"

Auland từ chối: "Không cần." Đường đường là thái tử chí tôn không lẽ đi vệ sinh cũng cần ba ba kè kè theo sau sao?

Đỗ Thương biết rõ thằng con lớn nhà mình sĩ diện cao, vì vậy nhìn thấy nó tiến vào phòng vệ sinh rồi mới miễn cưỡng yên tâm. Thật ra năng lực của Auland rất mạnh, nhưng mà bên ngoài có rất nhiều cám dỗ, Đỗ

Thương không nhịn được mà nóng ruột nóng gan. Đối với loại quan tâm lo lắng này của y, Auland rất hưởng thụ, có thể nhận.

Nhưng mà Đỗ Thương không hề biết, đó chính là sau khi Auland vừa vào phòng vệ sinh xong liền biến mất, lần thứ hai xuất hiện là đang ở dưới bãi đỗ xe đồng thời hướng về phía nào đó mà đi. Lục Nham đang gọi điện thoại, nghe ngữ khí hình như là đang dỗ dành ai đó: "...Cậu yên tâm, tất cả những người ngáng đường cậu, tớ đều sẽ thay cậu giải quyết."

Auland đứng ở sau lưng gã, nghe vậy liền lộ ra nụ cười quái dị. Vốn là muốn động thủ liền thay đổi chủ ý, nó muốn nhìn bộ dáng tức giận của cha nó một chút, vì vậy không có giết chết Lục Nham. Chỉ là động tay động chân một chút trên phanh xe của gã, nếu như chết người, thì nhiều lắm là kế hoạch chọc giận cha nó bị thất bại. Còn nếu mạng lớn không chết, vậy thì sẽ chết càng thảm hơn.

Lục Nham bỗng nhiên xoay người lại, sau lưng trống không. Trong một phút chốc nào đó lúc này, gã đột nhiên cảm thấy có một loại cảm giác hoảng sợ vì bị nhìn chằm chằm. Tựa như đứng bên lề của một cái hồ biển không thấy đáy, đằng sau bỗng nhiên xuất hiện một đôi mắt khổng lồ của một con quái vật ẩn sâu trong bóng tối.

"Alo? Lục Nham? Lục Nham cậu đâu rồi?"

Lục Nham một bên nghe điện thoại một bên mở cửa xe: "Tớ sẽ thay cậu giải quyết, đừng lo lắng, không cần sợ."

Tống Niên an tâm cười: "Cảm ơn cậu, Lục Nham."

Auland trở về chỗ ngồi, Rosa nhảy tới dùng ánh mắt nghi hoặc. Auland tiến tới bên tai Rosa nói nhỏ: "Anh đang cứu em, tốt nhất đừng nên biết." Nếu không con bé liền bị giận chó đánh mèo.

Nghe vậy, Rosa cũng từ bỏ lòng hiếu kỳ của mình. Bản năng nói cho nó biết, chuyện nguy hiểm mà không có lợi ích gì thì tốt nhất là sống chết mặc bay, dù sao đến cuối cùng đều có thể nhìn thấy được, còn lòng hiếu

kỳ ấy à, cái này có thể không chế được, không phải thứ quan trọng gì. Vì thế Rosa cũng không có hỏi lại.

Đỗ Thương cười nói: "Hai anh em thì th àm cái gì đó? Có cái gì mà ba ba không thể biết được à?"

Rosa ngoan ngoãn: "Ba ba, cha đâu r ồi?"

Đỗ Thương sờ mũi một cái: "Ở nhà. Khụ, để ba gọi ông tới đây -- Ân, ông phải chăm sóc thằng út, để ba hỏi một chút." Không lâu sau, một người đàn ông suất khí ngồi ngời ngời trên tay ôm thêm một đứa nhỏ li ền xuất hiện ở trước cửa nhà hàng, hướng v ề phía bọn họ đi tới.

Jude phát hiện Auland và Rosa, mặt không cảm xúc, nhưng càng đi tới gần, khí thế trên người lại càng lạnh lẽo khủng bố. Tay Auland và Rosa hơi run lên, càng ôm chặt lấy Đỗ Thương. Đỗ Thương cau mày, trừng Jude: "Anh giận cái gì?"

Jude ng ồi xuống, tr àm giọng nói: "Bọn nó tự ý hành động!"

Đỗ Thương: "Anh có tư cách nói người khác hả?"

Lông mày Jude nhíu lại: "Ta là người trưởng thành, đi tìm bạn đời của mình."

Auland: "Tụi con đi tìm ba ba."

Jude và Auland nhìn nhau trong chốc lát, Auland cúi đầu không nói lời nào. Đỗ Thương lén lút nhéo Jude một cái: "Bình thường một chút."

Jude nhàn nhạt liếc y một cái, thu lại khí thế: "V ề nhà r ồi nói sau."

Ánh mắt của Đỗ Thương rất nhanh li ền bị đứa bé mập mạp trắng nõn trong vòng tay của hắn hấp dẫn: "Cục cưng có thể biến hình r ồi sao?"

Jude: "Chỉ là tạm thời thôi, không thể duy trì lâu được."

"Để tôi ôm một cái." Đỗ Thương ôm lấy cục cưng, hôn nó một cái, thích vô cùng.

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 21

Chương 21

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Tiểu bạo long biến thành cục cứng phun ra bọt nước, gào gào kêu to, trắng trẻo còn có hơi mập mạp. Auland và Rosa lẳng lặng nhìn em trai nhà mình một hồi, sau đó cùng quay đầu nhìn về phía Jude: "Tụi con chào cha."

Jude liếc về phía hai đứa nó: "Không bị thương?"

Auland: "Bọn con lấy cỗ máy ổn định thời không từ sở nghiên cứu --"

"Nếu như sở nghiên cứu đã nghiên cứu ra được cỗ máy ổn định dòng chảy thời không, bọn họ đã sớm thống trị tân thế giới rồi, vương tọa của con cũng đã không còn từ lâu." Jude lạnh lùng đánh gãy lời nói dối của Auland.

Uy hiếp lớn nhất ở trong tân thế giới cũng không có cách nào không chế được dòng chảy thời không, một khi sở nghiên cứu có thể khống chế được dòng chảy này, thì chính quyền ở tân thế giới nhất định sẽ bị rối loạn. Tệ nhất là sở nghiên cứu sẽ nhảy ra một tên trở thành người nắm giữ chính quyền, mà một người khát vọng vương vị như Auland nhất định sẽ không cho phép chuyện này xảy ra như vậy, mặc dù nó chỉ mới có bảy tuổi.

Nhưng đối với bạo long mà nói, bảy tuổi đã đủ để tụi nó trưởng thành rồi.

Auland và Jude nhìn nhau, đầu là đồng tử dựng thẳng màu vàng óng lúc ẩn lúc hiện, cuối cùng là Auland chịu hết nổi trước. Nó thừa nhận: "Cỗ máy kia không ổn định, chỉ có thể sử dụng được một lần."

Nghe vậy, Đỗ Thương ngẩng đầu lên: "Vậy nguy hiểm không?"

Auland: "... Vốn đã nguy hiểm sẵn rồi."

Đỗ Thương tức giận: "Lá gan của mấy đứa cũng quá lớn rồi đó!"

Rosa: "Ba ba, tụi con không có chuyện gì mà."

Đỗ Thương: "Nếu như có chuyện, thì ba cũng chẳng có biết. Lúc đó con cũng không có cơ hội ở đây nói với ba câu này đâu." Ý tức giận, ôm tiêu bạo long vô tri ở trong lòng chặt hơn, đối với bản mặt ngây thơ vô tội của hai đứa nó, căn bản không thể tức giận được. Vì thế chỉ có thể đem hết lửa giận đổ lên đầu của Jude: "Thượng bất chính![1]"

[1] Đây là vế đầu của câu "Thượng bất chính hạ tắc loạn" ý bảo cấp trên/người trên mà làm bậy thì cấp dưới/người dưới không thể nghiêm chỉnh được.

Jude: "..."

Hắn nhìn về phía Auland và Rosa, hai đứa nhỏ ngoan ngoãn nhận sai: "Ba ba, tụi con sai rồi."

Jude: "..."

Đỗ Thương đá Jude ra chỗ khác ngã, để hai đứa nhỏ ngã bên cạnh mình, thỉnh thoảng quở trách tụi nó: "Cha mấy đứa còn chưa có trưởng thành, làm cái gì cũng không có suy nghĩ. Mấy đứa đừng có học ông, nhớ chưa hả?"

Rosa: "Nhớ rồi ạ."

Đỗ Thương: "Auland?"

Auland: "Dạ."

Jude: "Ta mà chưa trưởng thành, thì em có thể sinh ra được ba đứa này hay sao?"

Đỗ Thương bỗng nhiên đá hấn một đá: "Nào khủng long của mấy người chỉ lớn bằng quả hạch đào[2] mà thôi."

[2] quả hạch đào aka quả óc chó :v

Jude cười lạnh: "Cái em nói chính là bọn khủng long cấp thấp của mấy triệu năm về trước, gien của ta so với người bình thường còn cao cấp hơn."

"À. Cho nên anh chạy lung tung vào dòng chảy của thời không là đã trải qua cân nhắc kỹ lưỡng lắm rồi hả?"

Jude: "Đúng."

Đỗ Thương: "Hử?"

Jude chăm chú nhìn y: "Nếu không thì làm sao có thể tìm được em chứ?" Đối với hắn mà nói, tìm bạn đời và đưa đối phương trở về chính là suy nghĩ cực kỳ chín chắn đồng thời là quyết định sáng suốt nhất. Không lẽ mặc kệ bạn đời của mình rong chơi ở thế giới khác à? Không có bạn đời, lúc phát tình thì phải làm sao (cái này là điểm mấu chốt đúng không? :v)? Mấy đứa nhỏ thì tính sao đây? Còn hắn làm sao bây giờ?

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng xong, đây chính là đi đầu mà một khủng long trưởng thành nên làm.

Đỗ Thương: "Anh mất bao lâu để cân nhắc chuyện này?"

Jude trầm mặc trong giây lát, từ chối trả lời vấn đề này. Trên thực tế từ lúc hắn phát hiện Đỗ Thương mất tích đến lúc tìm được hành tung của y, thì hắn cũng chẳng hề tốn bao nhiêu thời gian để lo nghĩ về mức độ nguy

hiềm của dòng chảy thời không, tìm bạn đời chính là lựa chọn của bản năng, tựa như bản năng ăn cơm uống nước vậy.

Có lẽ đôi khi kích thích não bộ của khủng long nhỏ bằng quả hạch đào thật sự ảnh hưởng đến hắc, ngay cả gien cấp cao cũng không thể bù đắp chỗ thiếu sót này.

"Trung thành và yêu duy nhất bạn đời chính là khuyết điểm lớn nhất, nhưng mà cũng không phải là không chịu đựng được." Jude nâng cằm lên, hai mắt thâm thúy nhìn Đỗ Thương. Ngử khí ngạo mạn mà khi nghe vào tai lại càng ngạo mạn hơn, trong nhận thức của bọn họ quả thật là như vậy, đây chính là một khuyết điểm rất lớn. Mà một quân vương bạo long ngạo mạn nông cu ồng như hắc lại chưa từng nghĩ sẽ loại trừ điểm thiếu sót này, trên lưng bọn họ gánh thêm một cục nợ, nhưng lại vui vẻ mà chịu đựng.

Auland và Rosa mặt không cảm xúc: "Ồ đã hiểu!"

Tiểu bạo long: "Ngao?"

Đỗ Thương ho nhẹ vài tiếng: "Ăn cơm đi."

Jude duỗi chân dài ra, ở dưới bàn đá đá cẳng chân Đỗ Thương. Đỗ Thương né tránh, chưa yên tĩnh được bao lâu, Jude liền thuận theo bấp chân của y chậm rãi bò lên phía trên, cọ cọ vào nơi giữa hai chân. Hai má Đỗ Thương nóng lên, đột nhiên kẹp chặt chân lại, phản nộ trừng Jude. Trong mắt hình như còn mang theo ánh nước, sóng sánh vô cùng, hô hấp của Jude có chút nặng nề, chậm rãi đi đều chỉnh lại.

Trên mặt hắc tựa như không có việc gì, dưới chân lại tiếp tục tác oai tác quái, cởi bỏ kìm hãm của Đỗ Thương, đề lên bộ vị quan trọng mà không ngừng trêu chọc. Hô hấp của Đỗ Thương tăng nhanh, hai má càng thêm đỏ bừng. Hai mắt của Jude sáng quắc nhìn chăm chăm y, đang muốn tiến thêm một bước nữa, bỗng nhiên Auland đứng rơi cái nĩa ở trong tay của Rosa.

Auland: "Rosa, đi nhặt đi."

Rosa lạnh lùng nhìn chằm chằm Auland, không có tiếng động mà nhìn nhau.

Đỗ Thương bừng tỉnh, cái nĩa ở trong tay cũng theo phản xạ mà đâm vào cái chân đang làm loạn ở phía dưới. Jude ăn đau, vội vã rút về, lúc này đã không còn cách nào lộn xộn nữa. Bởi vì Đỗ Thương đề phòng hẳn, cho nên bữa cơm này mới thuận lợi kết thúc được.

Nửa chừng, Đỗ Thương đi lấy nước ấm. Jude nhìn về phía Auland và Rosa, ánh mắt thản nhiên mà ý tứ lại sâu xa: "Mấy đứa làm ba nhỏ rất lo lắng, lo mà đi giải thích với y, để y an tâm."

Rosa nhìn về phía Auland, Auland: "Dạ biết." Vì vậy Rosa cũng gạt đầu.

Jude: "Mà mấy đứa mang theo bao nhiêu cái máy ổn định thời không?"

Auland duỗi hai đầu ngón tay ra, Jude cau mày: "Không có cỗ máy trở về?"

Auland lắc đầu.

Jude: "Thêm phiên."

Auland và Rosa nhìn nhau, dõn dập cúi đầu. Bọn nó thừa nhận bọn nó tăng thêm gánh nặng, trên thực tế cũng không có giúp được chuyện gì.

Một hồi sau, Jude thở dài: "Không có chuyện gì là tốt rồi."

Auland và Rosa ngẩng đầu lên, bỗng nhiên nở nụ cười, cùng nhau gọi một tiếng: "Cha."

Jude: "Ừm."

Tiểu bạo long: "Ngao?"

Đỗ Thương cầm theo nước ấm trở về, rót cho mỗi người một ly, đôn đốc bọn họ uống hết.

Tác giả có lời muốn nói: Ân... Cảm giác sắp kết thúc rồi ha ha ha ha ha ha.

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 22

Chương 22

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Căn phòng mà Đỗ Thương thuê bao gồm một phòng ngủ và một phòng khách, vừa vặn để Auland và Rosa ngủ ở phòng còn lại. Cục cưng đang ngủ ã trên xe về nhà thì xì xì một tiếng biến thành tiểu bạo long, mê man gào to hai tiếng, nhìn chăm chăm nóc xe ngờ ngác nửa ngày, xoay người bò đến bên đuôi của Đỗ Thương không chịu nhúc nhích lấy nửa bước.

Đỗ Thương đang lái xe, ở đây chỉ có mình y biết lái xe. Thấy thế liền gọi Jude: "Anh ôm nó lên đi."

Jude vươn tay ra ôm lấy tiểu bạo long, muốn đưa ra đằng sau để Auland và Rosa trông giữ. Nhưng hai đứa nó lại đồng loạt nhìn chăm chăm ra ngoài cửa xe không tiếng động mà phản kháng, Jude không thể làm gì hơn là ôm tiểu bạo long vào ngực.

Tiểu bạo long: "Ngao ngao?"

Đỗ Thương: "Nhớ đừng để nó ngâm ngón tay."

Jude: "Con của ta làm sao có thể ngu như vậy." Một giây sau hắn liền thấy đứa con ngây thơ không có ngu như vậy của mình đem móng vuốt để vào miệng. Jude: "... Đây chính là kết quả của việc thiếu dinh dưỡng."

Đỗ Thương: "Anh trách tôi?"

Jude: "Đâu có. Ý ta là nó cần phải trở về tân thế giới, hiện tại bố dưỡng vẫn còn kịp." Nếu không cứu vớt chỉ số thông minh của nó, thì làm sao có thể thừa kế một tòa thành được?

Đỗ Thương do dự một chút, thấp giọng dò hỏi: "Còn có thể trở lại sao?"

Jude: "Đương nhiên là có thể."

Đỗ Thương: "Bọn nhỏ thì sao? Có thể gặp nguy hiểm không?"

Jude nắm chặt tay y: "Có ta ở đây."

Trong lòng Đỗ Thương khê dao động, nói: "Tôi đang lái xe, anh buông tay ra đi."

Jude ngượng ngùng buông tay: "Cho dù là có tai nạn đi nữa cũng chẳng sao, khủng long đầu da dày thịt béo. Ta sẽ bảo vệ em."

"Cảm ơn, xe của tôi còn chưa mua được một năm." Đỗ Thương đem lời nói của Jude đều chặn lại, dùng kính chiếu hậu nhìn hai đứa nhỏ ở phía sau: "Mấy đứa mệt hả?"

Auland hơi rũ mắt: "Có hơi mệt." Từ trong dòng chảy an toàn trở ra, trên thực tế đã tiêu hao hơn nửa tinh lực của tụi nó. Rosa đã bắt đầu nhắm mắt lại, cái trán dựa vào trên cửa xe ngủ.

Đỗ Thương: "Vậy thì ngủ đi."

Auland kiên trì mở mắt ra, thân là thái tử không thể ngủ gật được, quá mất mặt. Đỗ Thương biết đứa lớn nhà mình mắc bệnh thái tử nặng, tự đặt ra một trăm tám mươi quy củ cho bản thân. Y thở dài: "Nơi này không phải là tân thế giới, không có vương vị kế thừa. Ngủ đi, Auland."

Auland suy nghĩ một chút, thừa nhận ba ba nói rất có lý. Vì thế nó thỏa hiệp: "Dạ ừ ừ."

Jude vừa há miệng, Đỗ Thương đã lập tức bảo hẩn ngậm miệng: "Đừng làm ồn đến tụi nó."

Jude nhìn Auland, Rosa ở phía sau còn có tiểu bạo long đang ở trong lòng ngực mình đánh một giấc khò khò, không có tiếng động mà thở dài. Hắn rất muốn nói với Tiểu Gina, chất lượng giấc ngủ của khùng long rất tốt. Mà nếu nói thẳng ra như vậy, Tiểu Gina nhất định sẽ thẹn quá hóa giận.

Trở về bãi đỗ xe của chung cư, Đỗ Thương ôm Rosa, còn Jude cũng Auland, ôm tiểu bạo long, hai người hướng về phía nhà của mình. Trên đường gặp phải các hộ gia đình cùng chung một tòa nhà, ánh mắt của các hộ gia đình thỉnh thoảng liếc về phía của tiểu bạo long chân thực nằm trong lòng ngực của Đỗ Thương.

Biểu tình của Đỗ Thương và Jude quá mức tự nhiên, cho nên mọi người cũng đều cho rằng đây chỉ là một mô hình chân thực mà thôi. Tiểu bạo long không an phận duỗi chân ra, trong cổ họng còn phát ra tiếng gào nho nhỏ, bi bô, đáng yêu đến nỗi tâm can của Đỗ Thương đều tan ra.

Hộ gia đình: "(☉_☉)"

Hộ gia đình: "?"

Hộ gia đình: " $\Sigma(\text{J})!!$ "

Đinh! Cửa thang máy mở ra, Đỗ Thương đi ra ngoài trước, sau đó Jude cũng ra sau. Cửa thang máy đóng lại, biểu tình của các hộ gia đình vẫn cứ như thế này: $\Sigma(\text{J})!!!$

Đỗ Thương mở cửa vào nhà, sau đó Jude cũng lần lượt đưa Auland và Rosa vào căn phòng nhỏ. Auland và Rosa cố gắng mở mắt ra, mơ mơ màng màng nói: "Ba ba ngủ ngon."

Đỗ Thương hôn tụi nó một cái: "Ngủ ngon."

Bọn nó lại hướng về Jude nói: "Cha ngủ ngon."

Jude thấp giọng: "Ngủ ngon."

Tiểu bạo long cũng được đặt lại vào khoang dinh dưỡng, Đỗ Thương tiến vào phòng ngủ, Jude liền tiện tay đóng cửa lại sau đó ôm lấy Đỗ Thương, đặt y lên ván cửa liếm dái tai của y. Đỗ Thương miễn cưỡng cảm rúc vai lại: "Ngày mai còn phải đi làm."

Jude cười khẽ: "Xin nghỉ."

Đỗ Thương trợn mắt: "Tôi còn phải kiếm tiền, hiện tại tôi đang nuôi anh đó." Y lầm bầm: "Còn phải nuôi thêm hai đứa nhỏ nữa, may là tụi nó không cần phải đi học."

Bàn tay của Jude dọc theo vạt áo của y tiến vào, thừa dịp y còn đang lầm bầm tính toán liền trực tiếp công thành đoạt đất, chờ Đỗ Thương phản ứng lại thì đã sớm tổn thất mấy chục tòa thành rồi.

"Giơ tay lên."

Đỗ Thương vươn tay lên, quần áo đều bị cởi đến dưới nách, sau đó là bị kéo ra ném tới một góc ở trên tủ quần áo. Thất lưng bị rút ra, quần áo rơi ở dưới chân, hô hấp Đỗ Thương dồn dập, bỗng nhiên nắm lấy tay của Jude, nhỏ giọng nói: "Không cho anh vượt quá hai lần."

Phía sau truyền đến tiếng cười khẽ, giọng nói của Jude khàn khàn gọi cảm, cắn dái tai của y nói: "Ta bảo đảm."

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 23

Chương 23

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Đôi mắt của Jude biến thành màu vàng óng, đặc biệt sáng lấp lánh trong màn đêm, cũng hiện lên một chút quỷ dị. Nếu không phải đã sớm quen với nó, Đỗ Thương tuyệt đối sẽ bị đôi mắt này dọa cho một trận, nhưng một khi đã quen với nó rồi thì sẽ phát hiện kỳ thật đôi mắt này rất là đẹp.

Đôi mắt quỷ dị ma mị, vừa đối diện với nó liền sa vào trong giấc mộng ngập tràn sắc thái mỹ lệ. Trái tim của Đỗ Thương khẽ rung lên, cái eo cũng mềm nhũn, phần lưng bị đặt trên ván cửa, tựa vào rất gần với Jude. Hơi thở của hai người quấn quýt lấy nhau, nóng rực phả trên da, mẫn cảm đến da gà cũng nổi lên.

Đỗ Thương hơi co vai lại, ôm đầu của Jude, ngược cái cổ lên, tựa như thiên nga nghển cổ, lại giống như một con cừu non chủ động hiến thân. Con người hơi nheo lại, khóe mắt lại ửng hồng, đôi mắt hơi mở ra, vô tình tràn ra tiếng rên rỉ. Jude vui đầu ở trước lồng ngực y, từ cổ liếm xuống một đường đến ngực, cắn vào cái điểm nhỏ màu đỏ nhô ra, lúc gặm lúc liếm, thay phiên ra trận.

"A... Ừn..." Đỗ Thương nhảy cảm càng ôm chặt đầu của Jude hơn, eo mềm chân cũng mềm, vì thế vỗ vỗ lưng của Jude: "Đừng không được..."

Một tay Jude ôm lấy eo của Đỗ Thương, hàm hồ nói: "Ta ôm." Một bên ôm một bên áp y lên cửa, trọng lượng cả người Đỗ Thương đều rơi trên cánh tay kia, chân còn đang run rẩy, bởi vì quá mức kích thích.

Đỗ Thương nức nở, mắng hấn: "Anh không thể nhanh hơn sao?"

Jude cây ngay không sợ chết đứng: "Ai bảo em nói không thể vượt quá hai lần? Nếu làm nhanh như em nói, không phải vừa mới cho vào miệng đã không còn gì rồi sao?"

Đỗ Thương liền đánh hấn hai cái, Jude trực tiếp liếm y đến không còn khí lực, chỉ có thể há mồm rên ư ư a a. Hai tay Jude đều muốn vuốt ve, nhưng lại rất bất tiện, vì thế liền trực tiếp đặt Đỗ Thương ở trên mặt đất, sau khi để cho y nằm xuống rồi liền nắm lấy cảng chân của y. Chân của Đỗ Thương vừa thon lại vừa dài, trắng mịn, đường cong đặc biệt đẹp gợi cảm, cái mông tròn bóng nhẵn kia là điểm trí mạng nhất. Mông nhiều thịt, mới kéo xuống một chút liền lộ ra, vỗ một cái rồi lại bắt lấy nhào nặn, tràn ngập nhục dục.

Jude cúi người hôn cái chân cùng cái bụng của y, sau đó lè lưỡi ra, tựa như con rắn men theo sào huyết của mình trườn vào, xúc cảm dính ướt từng chút liếm láp da dẻ của Đỗ Thương. Đỗ Thương rung mình một cái, ngửa mặt rên rỉ, hai tay cào cấu lung tung, bắt lấy quần áo bị ném ở dưới đất, siết chặt nó.

Có lúc Jude tựa như một nhân loại bình thường, khoác lên một bộ da người hoàn mỹ đẹp để mê hoặc y, nhưng một khi cởi quần áo rồi, nằm ở trên giường trần mê vào tình dục liền lộ ra nguyên hình. Trần trụi, một tên khủng bố, bạo long hung tàn, cho dù đang trong quá trình giao phối cũng rất nóng lòng muốn công thành đoạt đất, dùng một loại phương thức cường thế cướp đoạt khiến cho người khác phải kinh hãi.

Jude thích nhất là liếm Đỗ Thương đến ướt thành một mảnh, khiến toàn thân y đều tràn đầy khí vị của một mình hấn, chứng tỏ người này đã có chủ, không thể trốn tránh cũng không cho người khác mơ ước tới.

Hai cánh mông y bị bàn tay cường thế của hấn mở ra, từ phần eo trở xuống đều bị nâng lên, nhất là bộ vị tư mật kia lại bị bại lộ dưới đôi mắt vàng óng của Jude. Trong phòng không có mở đèn, nhưng bóng tối đối với Jude mà nói hoàn toàn không có vấn đề gì cả, hấn vẫn có thể nhìn rõ được. Dịch trơn lạnh lẽo đổ giữa khe mông, Đỗ Thương giật mình, sau đó là hai

ngón tiến vào, mới bắt đầu còn có một chút trướng, cũng may đã thành thói quen rồi.

Đỗ Thương nhú mày, mím môi không chống cự. Jude thăm dò ở bên trong, hai ngón tay cố gắng kéo giãn hậu huyệt, sau đó liền mô phỏng theo động tác giao cấu rồi tăng nhanh tốc độ, tiếng nước phốc phốc vang lên. Đỗ Thương càng lúc càng thở dồn dập: "Anh... Anh nhanh lên..."

Jude: "Nhanh cái gì?" Đỗ Thương không nói lời nào, cắn môi nghẹn ngào. Jude cúi người áp ở trên người y, hấn vừa nặng vừa khỏe như thế, ép Đỗ Thương đến nỗi cũng không thể thở được, nhưng hấn vẫn còn muốn hỏi y: "Em không nói, ta làm sao biết em muốn gì."

Chân của Đỗ Thương quấn lấy bên hông của Jude, eo cũng không ngừng vặn vẹo, đuổi theo ngón tay của Jude: "Vào đi, anh vào đi..."

"Vào chỗ nào?" Jude được voi đòi tiên.

Đỗ Thương lập tức đỏ cả mặt, nhắc chân muốn đạp hấn: "Không muốn làm thì rút."

Jude mất lạnh tay lẹ nắm lấy cái chân kia đột nhiên không nói tiếng nào liền thẳng tắp tiến vào, Đỗ Thương hét lên một tiếng, âm thanh gấp gáp ngán ngủi, vì chân mất lập tức đỏ hoe. Jude hôn chân y một cái, để lên bả vai, cúi người xuống điên cuồng tấn công, va chạm, đỉnh đến Đỗ Thương cũng phát ra tiếng nghẹn ngào đứt quãng. Mới đầu còn có thể bắt kịp được nhịp điệu, nhưng thời gian từng lúc trôi qua, Đỗ Thương đầu đã bấn hai lần rồi, vậy mà Jude vẫn còn chưa kết thúc, y bắt đầu cảm thấy hoảng loạn.

"Anh... Nhanh, nhanh lên -- A!" Đỗ Thương ân ân a a gọi, mắt cũng trợn ngược lên, tốc độ của Jude càng lúc càng nhanh, khiến Đỗ Thương cũng không nói nên lời. Chân của Đỗ Thương mở lớn ra, mặc cho Jude nằm úp sấp trên người y muốn làm gì thì làm. Đôi môi khép mở, nước miếng đọng bên khóe miệng, cả người đều bị ngâm ở bên trong dục vọng vô hạn, trong đầu không ngừng nổ tung, khiến toàn thân y đều bay bổng giữa bầu trời, linh hồn bồng bềnh phiêu du, thoải mái đến không nghĩ ra được bất cứ thứ gì.

Vật thô cứng nóng như lửa linh hoạt ra vào trong cơ thể kia, không ngừng đâm chọc, va chạm, hung ác đến mức khiến Đỗ Thương đau muốn vắng ra. Đỗ Thương hơi chênh choáng, khóc hỏi hấn: "Đã đủ chưa?"

Jude ôm lấy y, thay đổi tư thế khác, từ phía sau tiến vào, đi vào càng sâu hơn. Khoái cảm tê dại cả da đầu trực tiếp bùng nổ trong đầu y, Đỗ Thương không ngừng run rẩy, khóc lóc hỏi hấn xong chưa. Đáng tiếc, mãi đến khi y mê man, nói không nên lời khóc không ra tiếng, Jude vẫn còn chưa kết thúc.

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 24

Chương 24

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Lúc bạn y gọi tới, Đỗ Thương còn đang rúc ở trong ổ chăn ngủ ngon lành. Jude lạnh lùng nhấn tắt cái điện thoại không ngừng vang lên kia, quay đầu lại tiếp tục ôm Đỗ Thương ngủ. Đỗ Thương mơ hồ hỏi: "Tiếng gì vậy?"

Jude: "Đừng hồ báo thức."

Đỗ Thương im lặng nửa ngày, đột nhiên tỉnh táo: "Đã tới giờ đi làm rồi hả?"

Jude đề y trở lại: "Không có, trời còn chưa có sáng." Rèm trong phòng đầu bị kéo lại, phòng ngủ tối đen như mực, quả thật không phân biệt được trời đã sáng hay chưa. Đầu óc Đỗ Thương trống rỗng, chậm rãi nhắm mắt lại ngủ tiếp.

"A." Y cọ cọ lồng ngực Jude, uể oải ngủ tiếp.

Bạn y gọi thêm ba bốn lần nữa, Jude trực tiếp kéo hẳn vào danh sách đen luôn. Auland và Rosa mặc đồng ngủ nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt ở trước mặt không nói gì, bọn nó nhớ hôm qua Đỗ Thương còn nói muốn làm bữa sáng cho tụi nó.

Rosa: "Làm sao đây anh?"

Auland: "Về ngủ tiếp đi."

Rosa: "Ngủ tới khi nào?"

Auland trầm ngâm một hồi: "Buổi trưa."

Rosa: "Dạ."

Buổi trưa, bạn y đổi số khác gọi tới. Đỗ Thương bừng tỉnh, vừa nhận điện thoại liền bị hấn hỏi thăm tới tập. Sửng sốt một chập y mới biết thì ra bản thân mình vô cớ bỏ việc nửa ngày, mà trong khoảng thời gian nửa ngày đó Tống Niên còn chạy tới công ty y làm loạn, Vinh Tấn cũng tới công ty. Kết quả hiện tại bạn y liền bị lằm thành người thứ ba, thiếu chút nữa còn khiến hấn tức đến nhập viện.

"Ánh mắt của tôi có thể kém như vậy sao? Tôi thà coi trọng khùng long thì ần sử cũng sẽ không coi trọng tra nam!"

Đỗ Thương mặt không cảm xúc nói: "Tra nam và khùng long không thể nào so sánh được."

Bạn y: "Đỗ Thương, cậu đừng nói với tôi là cậu còn lưu luyến quá khứ nha?"

Đỗ Thương: "Cậu đã từng gặp qua Jude rồi đấy, cậu cảm thấy tôi sẽ lưu luyến quá khứ sao?"

Bạn y ghen lời không trả lời được: "Được rồi, hiện tại mặc kệ cậu đang làm cái gì. Nhanh tới công ty làm việc đi."

"Ừm. Xin lỗi, đã liên lụy cậu."

Bạn y đã không còn giận từ lâu, rống xong một trận cũng không còn cảm giác gì. Cơn giận của hấn chủ yếu là do đôi câu nam nam Tống Niên và Vinh Tấn gây ra, nếu mà phát tiết với Đỗ Thương thì cũng chẳng ra làm sao. "Bỏ đi, cũng chẳng liên quan gì tới cậu."

Đỗ Thương: "Chuyện Tổng Niên và Vinh Tấn tôi sẽ đích thân giải quyết."

"Giải quyết càng sớm càng tốt, thật giống như giẫm phải cứt chó vậy. Cực kì buồn nôn."

Cái trán Đỗ Thương co giật một chút, trước đó là y chủ động giẫm đống cứt chó đó đấy. Sau khi cúp điện thoại, y vén chăn lên xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ, Jude đang ở trong phòng khách dạy dỗ Auland, Rosa và tiểu bạo long.

Auland và Rosa mặt không cảm xúc, chỉ có khi nào nói chuyện liên quan đến vinh quang, vương tọa, và tài sản thì tụi nó mới có thể lộ ra ánh mắt hưng phấn, tiểu bạo long thì lại phát ra những tiếng "Ngao ngao" không có ý nghĩa. Bởi vì có nó hưởng ứng, phối hợp, động viên cho nên liền nhận lại được ánh mắt tán thưởng của Jude, đương nhiên cũng nhận lại được sự ghét bỏ từ anh cả và chị cả nhà mình.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Jude ngẩng đầu lên: "Cơm trưa ở trên bàn, đã hâm nóng lại rồi."

Đỗ Thương hơi ngạc nhiên: "Chuẩn như vậy à?"

Jude đắc ý: "So với em thì ta càng hiểu rõ thân thể của em hơn, ta biết chắc vào khoảng tầm giờ này em nhất định sẽ tỉnh dậy."

Đỗ Thương: "... Câm miệng."

Y rửa mặt xong xuôi liền thay quần áo ăn bữa trưa, lần lượt hôn trán ba đứa nhỏ rồi chuẩn bị rời đi. Jude chặn đường y, nâng cằm lên ngạo mạn nhìn y, không có một tiếng động mà dò hỏi "Của ta đâu?"

Đỗ Thương biết nếu như y không hôn, buổi chiều cũng đừng hòng đi làm. Vì vậy liền hôn cằm Jude một cái, Jude miễn cưỡng chấp nhận: "Về sớm một chút."

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 25

Chương 25

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Bởi vì bỏ việc nửa ngày, cho nên Đỗ Thương phải làm việc đến tám rưỡi mới tan ca. Trong lúc đó Jude có gọi điện thoại đến, nói muốn tới đón y tan t ầm, li ền bị y không n ể mặt mũi mà bác bỏ, h ắn âm th ầm tức giận, không th êm gọi điện thoại cho Đỗ Thương nữa.

Bạn y đã sớm tan làm hòa nhập vào cuộc sống v ềđêm phong phú của h ắn, nhân viên trong bộ phận của y là tan làm tr ể nhất, nhưng cũng đã l ần lượt trở v ềnhà. Mãi cho đến khi người cuối cùng đến tạm biệt với y, Đỗ Thương mới ý thức được thời gian đã rất muộn, vội vàng làm nốt ph ần công việc còn lại r ồi thu dọn đ ồxuống l ầu.

Đi đến bãi đỗ xe yên tĩnh, Đỗ Thương bỗng nhiên dừng bước chân lại, ng ẩng đ ầu lên nhìn Lục Nham đột nhiên xuất hiện ở đối diện. Phía sau truy ền đến tiếng bước chân, y quay đ ầu lại nhìn, phát hiện lối đi ở phía sau cũng đ ầu bị chặn lại.

Đỗ Thương thả lỏng cổ tay: "Bắt cóc? Vậy thì hơi ít người r ồi đấy, Lục Nham."

Lục Nham cười đến dữ tợn: "Bắt lấy nó, chỉ c ần sống... Sống là được." Nói cách khác, còn có ý, chỉ c ần sống là được, bị thương hay tàn phế cũng chẳng sao.

Đôi mắt Đỗ Thương nheo lại nguy hiểm, tính toán giáo huấn Lục Nham một trận. Trước đó còn chưa có ý định là vì Lục Nham còn chưa chân chính chộc giận y, hiện tại Lục Nham rõ ràng muốn thương tổn y, trả thù mà không có một lý do nào. Kỳ thật Đỗ Thương là người có thù tất báo, phía sau có ba bốn người nhào đến bắt lấy y, một mình y cũng có thể chấp được đám người này.

Kinh nghiệm mười mấy năm ở tân thế giới cũng không phải là công cốc!

Đỗ Thương đem mấy tên đó đập bay ra, ra tay rất hiểm, không chút lưu tình mà đem bọn chúng đánh ngã trên mặt đất kêu gào. Sau đó đi tới chỗ Lục Nham, Lục Nham sợ hãi không ngừng lùi lại. Đỗ Thương từng bước tiến tới, trước tiên dọa Lục Nham: "Tôi thật sự chịu anh đủ rồi. Vinh Tấn, Tống Niên, tình yêu hận thù gì đó giữa mấy người một chút cũng không hề liên quan đến tôi. Tôi không có chộc ghẹo gì mấy người, mấy người lại tới chộc giận tôi, tôi không nói lời nào, mấy người liền thấy tôi dễ ăn hiếp có đúng không?"

Lục Nham sợ đến ngã nhào trên mặt đất, Đỗ Thương đi qua đạp gãi mấy đá còn chưa hết giận, dựng đầu Lục Nham dậy cho gã ăn thêm mấy đấm. Lục Nham bỗng nhiên lấy thứ gì đó ra phun lên mặt Đỗ Thương, Đỗ Thương ngửi phải thứ này, đầu óc choáng váng, lúc muốn đánh lại Lục Nham liền cảm thấy tay chân đầu bủn rủn, bóng tối bao phủ bầu trời, khiến y nháy mắt mất đi ý thức.

Lục Nham vừa sợ vừa căm hận nhìn Đỗ Thương, sai người đưa y đi.

Lúc Đỗ Thương tỉnh dậy liền phát hiện bản thân đang ở trong một kho hàng cũ nát, đại khái giống như mấy kho hàng mà bọn bắt cóc dùng trong phim ảnh vậy. Tay chân của y bị trói lại, thử ngọ nguậy mấy lần, dây trói lại càng chặt hơn. Trên bụng và khoe môi đau rát, hẳn là do thẳng nhai Lục Nham kia thừa dịp y hôn mê mà đánh lên.

"Tê --" Đỗ Thương hút vào một ngụm khí lạnh.

Cửa kho hàng đột nhiên mở ra, Lục Nham từ bên ngoài đi vào, Tống Niên đi theo phía sau gã. Tống Niên rất gầy, da dẻ tái nhợt, sắc mặt tiều tụy, thần sắc lại có chút điên cuồng, lúc nhìn thấy Đỗ Thương lại có chút kích động. Bởi vì kích động, trên mặt còn đang bệnh lại hiện ra một vết ửng hồng hưng phấn, ngực hắn không ngừng phập phồng, hắn tiến tới trước mặt Đỗ Thương tát y mấy cái.

"Đỗ Thương! Sao mày không chịu buông tha cho Vinh Tấn? Tại sao còn muốn quấn lấy anh ấy?" Hắn một bên chất vấn một bên đánh Đỗ Thương.

Đỗ Thương dùng đầu gối đỉnh hai bên má đau đến tê dại của mình, ánh mắt thẳng trừng nhìn chằm chằm Tống Niên. Vốn Tống Niên còn đang phát rồ nhìn thấy ánh mắt này đầu bị dọa cho hết hồn, sốt ruột hoảng loạn bắt lấy Lục Nham: "Hủy diệt nó! Khiến Vinh Tấn hoàn toàn từ bỏ nó, chán ghét nó, căm hận nó! Lục Nham, cậu giúp tôi hủy diệt nó đi!"

Lục Nham cũng sợ Đỗ Thương, nhưng lại càng chán ghét y hơn. Gã an ủi Tống Niên, bởi vì ánh mắt ngập tràn sát khí của Đỗ Thương khiến gã thay đổi chủ ý muốn hủy diệt y. So với việc để cho kẻ mình ghét tiếp tục sống trên đời này, thì không bằng trực tiếp giết chết xử lý sạch sẽ càng tốt hơn.

Đỗ Thương cười khê: "Anh muốn giết tôi?"

Lục Nham trầm mặc, thừa nhận. Tống Niên có chút sợ, nhưng nghĩ tới Vinh Tấn, hắn liền trở nên trầm mặc.

Ý cười của Đỗ Thương càng sâu hơn: "Tôi cũng muốn giết hết mấy người."

Lục Nham tóm lấy cổ áo của Đỗ Thương: "Hiện tại mày đang nằm trong tay tao, tao muốn dẫn vật mày như thế nào đều được! Mày đừng có mà chọc giận tao!"

Đỗ Thương gật gật đầu: "Anh muốn dẫn vật tôi, thì phải xem anh còn mạng hay không."

Lục Nham cau mày, vừa định nói cái gì đó liền nghe thấy Đỗ Thương lâm bẩm: "Anh ấy tới rồi..."

Ai tới?

Đỗ Thương nhếch cao khóe môi cười: "Bạo long của tôi."

Bạo long? Lục Nham vừa định cười nhạo liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng kêu thảm thiết, gã quay đầu lại nhìn, cửa kho hàng liền ở trước mặt gã vỡ nát thành một đám tro bụi. Đó là cửa sắt được làm từ vật liệu cứng rắn, cho dù là bom cũng không có cách nào khiến nó nổ tung thành một đám bụi phẫn được.

Cảm giác áp bách mãnh liệt truyền tới khiến Lục Nham gần như không có cách nào đứng thẳng được, Tống Niên sợ hãi đến không ngừng chảy nước mắt, nắm chặt lấy tay của Lục Nham khóc thút thít run rẩy. Trước cửa kho hàng xuất hiện một thân ảnh, phảng phất như đang đứng ở trung tâm vòng xoáy, áp lực cực lớn cùng với khí thế kinh người khiến Tống Niên và Lục Nham đều không dám nhìn thẳng. Bọn họ tựa như nhìn thấy một quái vật khổng lồ đứng ở phía sau y, nhìn xuống nhân loại nhỏ bé như con kiến, bất cứ lúc nào cũng có thể đạp chết bọn họ được.

Đỗ Thương có chuyện, Jude liền là người đầu tiên phát hiện ra, nếu như không phải vì hắn chưa quen thuộc với thời đại Trung Sinh cùng với một số quy tắc ở thế giới này, thì hắn cũng sẽ không đến trễ như bây giờ.

Khi hắn nhìn thấy vết thương trên người của Đỗ Thương, bỗng nhiên thu lại khí tức khủng bố của mình. Nhưng đi đầu này càng khiến cho hắn càng kinh khủng hơn, tựa như một Ma Vương bước ra từ trong địa ngục, mỗi bước đi đều có vô số vật chất bị phân giải. Đi đầu này biểu thị lửa giận của hắn đã đạt đến cực điểm.

Ngay cả Đỗ Thương cũng chưa bao giờ nhìn thấy Jude tức giận đến như vậy.

Jude ôm Đỗ Thương vào lòng, dây trói trên tay y cũng lập tức biến thành vô số mảnh vỡ. Jude nhìn Lục Nham và Tống Niên, tựa như một con

khủng long cao hơn trăm thước nhìn xuống một con côn trùng giun dế.

"Thương tổn vương hậu của ta, vốn là phải xử quyết bằng hình phạt treo cổ. Thế nhưng thương tổn bạn đời của bạo long, hẳn là cần phải ăn --"

Đỗ Thương đột nhiên ngẩng đầu lên trừng Jude, anh dám ăn?! Có thấy bẩn hay không hả?

Jude: "-- Dừng hình phạt thiêu sống!"

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 26

Chương 26

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Đỗ Thương không ngăn cản Jude trả thù Lục Nham và Tống Niên, y cũng không phải thánh mẫu.

Lúc ánh lửa bốc lên, Đỗ Thương đột nhiên nói: "Đừng giết bọn họ."

Jude cup mắt lẳng lặng nhìn y, Đỗ Thương nói tiếp: "Giết họ thì quá tiện nghi cho họ rồi, giữ lại cho họ một cái mạng."

"Được." Trên thực tế Jude cũng không có ý định trực tiếp giết chết Lục Nham và Tống Niên, trực tiếp giết chết kẻ địch là quá nhân từ với chúng rồi. Sống không bằng chết mới là sự trả thù tốt nhất. "Về nhà thôi, hôm nay Auland và Rosa không ăn được bữa tối của em, rất giận dữ."

Đỗ Thương ôm cổ Jude, hai má cà cà vào lồng ngực của hắn, giọng nói cũng trầm hơn: "Trở về sẽ nói rõ với anh sau."

Jude đi về phía trước, đạp lên ánh trăng, bước chậm trên con đường yên tĩnh, cảm giác có chút lãng mạn. Đỗ Thương im lặng nửa ngày lại đột nhiên nói: "Lúc nào thì trở về Samael đây?"

"Em muốn về lúc nào thì về lúc ấy." Jude bỗng nhiên dừng lại, đứng từ cũng thu nhỏ lại: "Em muốn trở lại?"

Đỗ Thương: "Ừm."

Jude nghi hoặc, rồi lại nghĩ thông suốt: "Em nhớ lại hết rồi sao?"

Đỗ Thương: "Trước đó đã bắt đầu nhớ ra rồi, chỉ là có chút hỗn loạn không có tổ chức mà kết hợp lại. Vừa rồi nhìn thấy anh xuất hiện, bỗng nhiên liền nhớ ra được hết tất cả." Y càng siết chặt tay, ôm càng chặt hơn, "Xin lỗi, đã quên mất em yêu anh."

Khóe môi Jude lẳng lặng nhếch lên, liều mạng kiêu nén bản thân sau đó làm ra một hình tượng phù hợp với một quân vương lãnh khốc tàn bạo. Giọng của hắn hơi run lên, thế nhưng lại rất đắc ý kiêu ngạo. Hắn tận lực duy trì bộ dáng lãnh khốc vô tình của mình: "Ta không thể tha thứ cho em được, em dám đem tình yêu của một quân vương chê bai đến không ra gì hết, đem sự sùng ái và dung túng của hắn đối với em ném xuống đất giẫm đạp, cũng y vào hắn chỉ ầu chuộng em mà không làm tròn chức trách của một vương hậu, tùy ý tổn thương hắn, sỉ nhục hắn. Ta không có cách nào tha thứ cho em được."

Hắn nói đến hứng khởi, lại có chút kích động.

Mặt của Đỗ Thương chôn ở trong ngực Jude, bóng tối che đậy không thể nhìn thấy rõ biểu tình của y được. Giọng của y bình tĩnh đến mức không nghe ra được cảm tình gì mà dò hỏi Jude: "Vậy anh muốn em bồi thường như thế nào?"

"Có bồi thường nhiều đến cỡ nào cũng không thể bù đắp cho thương tổn của ta, trừ phi mỗi ngày em đều nói yêu ta..."

Đỗ Thương: "Được."

"Mỗi ngày hôn ta, không cự tuyệt yêu cầu giao phối của ta, không thể cự tuyệt yêu cầu khác của ta, không cần phải chạy ra ngoài chợ đêm buôn bán nữa. Thật sự là chẳng quan tâm đến chồng con gì hết, nhất là chồng của em!" Jude nói tới hăng say, tựa như là đem hết tất cả những chỗ mà mình bất mãn từ trước tới giờ đều nói ra: "Em biết bản thân mình quá trốn đến cỡ nào không? Giao phối không phải là nghĩa vụ của bạn đời hay sao? Mỗi ngày không giao phối thì đã đành, vậy mà cứ hễ tới lúc đó thì em lại nói mệt, sau đó liều từ chối. Nhưng chỉ cần em không đem hết tinh lực đặt

lên cái chợ đêm kia, thì hoàn toàn có thể giao phối mỗi ngày được luôn đó. Được rồi, ta thông cảm cho em, vậy còn chuyện cách hai ngày một đêm, một đêm còn chưa tới hai lần kia nữa! Ta cũng không thể ra ngoài nói với đám cầu tặc của ba khu kia, khủng long mà không có làm mỗi đêm cũng có thể gọi là khủng long sao?"

Đỗ Thương: "Trước kia thật khổ cực cho anh. Nhưng cái chuyện buổi tối không thể làm quá hai lần kia, có lần nào anh nghe không?"

Jude cười lạnh: "Lúc em ở chợ đêm nghe thấy người khác cò kè mặc cả không lẽ không cảm thấy mất hứng hả?"

Đỗ Thương xa xôi nói: "Há, nếu oán khí lớn như vậy, không bằng cắt đứt hứng thú luôn, như vậy sẽ không còn bị mất hứng nữa."

Jude trầm mặc chốc lát, cố gắng đánh trống lảng sang chuyện khác: "Auland nói nếu em có chuyện, nó liền lập một vương quốc bạo long tại thế giới này luôn." Cho dù mục đích là trả thù, Auland vẫn luôn kiên trì với giấc mộng kế thừa vương vị của nó.

Tiểu bạo long từ trong bụng của mình đẻ ra, Đỗ Thương đương nhiên biết Auland nói được là làm được.

"Nhanh về nhà thôi."

Jude đáp một tiếng ôm chặt lấy Đỗ Thương, để y nhắm mắt lại sau đó tầm sáu, bảy giây, liền xuất hiện ở một con phố gần nhà. Lúc tiến vào tòa nhà, Jude hỏi Đỗ Thương: "Trước kia mất trí em nói em sợ ta... Có thật không?"

Đỗ Thương: "Có hơi hơi."

Trái tim Jude chìm xuống: "Bởi vì mới đầu ta giam giữ em? Em liền sợ ta bảy năm?"

Đỗ Thương: "Không phải."

Jude: "Vậy thì là gì?"

Đỗ Thương đột nhiên véo cổ Jude một cái: "Em chỉ là một người bình thường, vậy mà anh còn kéo em lên giường cày cấy cả đêm, anh nói em có sợ hay không?! Người khác một tuần chỉ có hai, ba lần mà một lần thì đúng là một lần, còn anh thì hai ngày một lần, một lần liền cả đêm, cái bụng cũng sắp bị chột tới hư thối bảo anh dừng thì anh càng hưng phấn hơn! Vậy mà bây giờ anh còn dám hỏi tại sao em thấy sợ hả?!"

Jude đực ra nửa ngày, phần nộ trùng Đỗ Thương một hồi, dòi tằm mắt đi suy nghĩ trong chốc lát, nhẹ nhàng nói: "Vậy thì em cứ ở đó mà tiếp tục sợ đi."

Đỗ Thương: "..."

Vẫn là ly hôn thôi.

Loại khủng long này không có cũng được.

Tác giả có lời muốn nói: vừa mới bắt đầu tui đã đắp nặn ra một khủng long công rất lạnh khốc, trời mới biết lúc viết liền không có cách nào khống chế mà trở nên trung nhị, quan trọng là còn cảm thấy rất đáng yêu. Nín cười, Jude là một tên trung nhị rất nghiêm túc.

BẠO LONG

Mộc Hồ Nương
dtv-ebook.com

Chương 27

Chương 27

Edit : Động Bàng Geii

..oOo..

Đỗ Thương bởi vì bị thương, sau khi trở về chỉ có thể hứa mang Auland và Rosa đi chơi lần sau. Auland và Rosa ở trước mặt y ngoan ngoãn đáp ứng, nhưng sau lưng lại âm thầm mài dao xòen xuyệt.

Jude nhìn bọn nó một cái, chỉ để lại một câu: "Đừng giết chết."

Auland và Rosa mặt không cảm xúc, gật đầu đáp ứng.

Ngày hôm sau Đỗ Thương mới nhận được tin của Lục Nham và Tống Niên, bọn họ không có chết, nhưng bị thương tàn phế và hủy dung. Chân của Lục Nham bị đập gãy, Tống Niên bị hủy dung cũng tổn thương luôn một con mắt. Vinh Tấn bận bịu chăm sóc hai người họ, không kịp truy cứu những người khác.

Đỗ Thương b ả dưỡng thân thể tốt lại xong liền xin nghỉ phép với bạn mình, cùng Jude và ba đứa nhỏ đi chơi. Chơi đến cực kì vui vẻ, nhưng vừa mới trở về bãi đậu xe liền bị Vinh Tấn chặn lại.

Vinh Tấn đỏ mặt, phần nộ chất vẫn tại sao Đỗ Thương lại tàn nhẫn trả thù Lục Nham và Tống Niên đến như vậy. Đỗ Thương hơi nhú mày, lúc bấy giờ mới biết thì ra Lục Nham và Tống Niên đem hết lỗi lần đổ lên đầu y đồng thời che giấu chuyện bắt cóc kia.

Đỗ Thương mỉm cười: "Bọn họ... Sống không bằng chết có đúng không?"

Vinh Tấn đầy mặt khiếp sợ đau đớn: "Em thật sự hận anh đến như vậy sao?"

Đỗ Thương lười đáp lại gã, chỉ dùng một nụ cười càng xán lạn. Y nói: "Bọn họ là vì anh nên mới bắt cóc tôi -- a, bọn họ không có nói cho anh biết chuyện bọn họ bắt cóc tôi, muốn hủy diệt tôi, giết tôi đúng không? Tự làm tự chịu mới nhận lại kết quả như thế, quả thật là thảm hại, cho nên mới không có mặt mũi để nói. Bất quá bọn họ cũng là vì anh, cho nên anh phải có trách nhiệm nha, tuyệt đối đừng trốn tránh."

Vinh Tấn chau mày, không rõ nhìn Đỗ Thương. Nụ cười của Đỗ Thương càng lúc càng tươi hơn, ngừng đầu lên nói với Jude: "Đi thôi." Vinh Tấn còn muốn chặn y lại, nhưng dưới ánh mắt của Jude lại không thể nhúc nhích, trơ mắt nhìn bọn họ đi xa.

Mà Auland và Rosa đột nhiên ngừng đầu lên, thu lại nguy trang lộ ra đôi đồng tử dựng thẳng màu vàng óng mặt không cảm xúc mà nhìn Vinh Tấn, đem gã dọa cho một thân mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Jude có chút khó chịu: "Ánh mắt trước kia của em thật kém."

Đỗ Thương cười: "Hiện tại cũng đâu có khác gì đâu."

Jude cau mày, rất không vui mà nhìn Đỗ Thương. Mãi đến khi vào nhà rồi mà vẫn còn nhìn y, không nói lời nào. Lúc Đỗ Thương tiến vào phòng tắm liền thấy hắn đang đứng ở trước cửa chờ, lúc y đi ra hắn vẫn còn đứng ở ngoài nhìn chăm chăm. Đỗ Thương sắp xếp cho mấy đứa nhỏ ngủ, hắn liền ở phòng khách chờ, thẳng cho đến khi Đỗ Thương tiến vào phòng ngủ, Jude liền ở bên giường nhìn chòng chọc y.

Đôi đồng tử dựng thẳng màu vàng óng kia, tựa như đôi mắt lạnh băng của con rắn, bất kể là ai bị loại ánh mắt này nhìn chăm chú cũng không thể ngủ được. Đỗ Thương thở dài, nói: "Vừa nãy chọc anh thôi, thật ra sau khi

thích ứng với tân thế giới thì gien cũng được tiến hóa, cho nên ánh mắt cũng tốt hơn không ít. Nếu không thì làm sao có thể để ý anh được?"

Đường nét căng thẳng trên mặt Jude rốt cuộc cũng dần dần nhu hòa đi, Đỗ Thương tiếp tục nói: "Ánh mắt này của em, từ chỉ cần nhìn một đồng cứt là thỏa mãn, hiện tại phải nhìn thấy anh mới có thể thỏa mãn được. Anh là bạo long anh tuấn nhất."

Jude nín cười, nâng cái cằm kiêu căng ngạo mạn lên nói: "Ví dụ thật kém sang. Nhưng mà vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận được."

Đỗ Thương không có tiếng động mà thở dài: "Lên giường ngủ đi."

Lúc này Jude mới cởi dép ra lên giường ôm Đỗ Thương ngủ, lúc nửa đêm, hắn đột nhiên mở mắt nhìn về phía cửa phòng ngủ. Đèn tử dưng thẳng màu vàng óng ở trong màn đêm thật quý dị mà cũng thật mê hoặc, một hồi sau hắn nhắm mắt lại lần nữa, đem Đỗ Thương càng ôm chặt hơn.

Auland và Rosa lén lút chuồn ra khỏi nhà, hai thân ảnh nhỏ bé lướt nhanh qua lại trong thành phố, những tên say rượu và người đàn ông lang thang nhìn thấy một màn này đều cho là hoa mắt. Bọn nó lần theo vào mùi vị của Vinh Tấn mà xuất hiện ở trên mái của bệnh viện, sau đó tìm được nơi gã đang ở.

Vinh Tấn ở trong phòng bệnh làm bạn với Tống Niên và Lục Nham, gần đây gã vì hai người này mà sút đầu mẻ trán, buồn bực không thôi. Trên mặt Tống Niên đều là những vết tích khủng bố, mà một con mắt, lại bởi vì đi đầu này mà càng trở nên điên rồ hơn, cả ngày quẩn lầy Vinh Tấn.

Bởi vì Tống Niên bị hủy dung, người nhà họ Tống lại càng ý vào Vinh Tấn hơn, không cho phép gã vứt bỏ Tống Niên vào lúc này. Quan hệ của Vinh Tấn và Tống Niên ở trong vòng này là công khai, cho nên bây giờ gã cũng không thể tách ra được, mặc dù trước đó gã đã đưa ra lời chia tay. Nhưng Lục Nham, Lục Nham là vì cứu Tống Niên nên mới bị gãy chân tàn phế, cũng trở thành trách nhiệm mà Vinh Tấn không thể vứt bỏ được.

Trên thực tế so với một Tống Niên kiên cường điên cuồng, thì Vinh Tấn càng muốn ở chung một chỗ với một Lục Nham yên tĩnh yếu ớt hơn nhiều, ít nhất Lục Nham không có bệnh tâm thần.

Auland và Rosa xuất hiện ở hành lang, Lục Nham ngồi xe lăn ở bên ngoài phòng điều trị. Lục Nham nắm lấy nắm cửa đang muốn mở ra, bỗng nhiên nghe thấy ở bên trong truyền ra tiếng mắng chửi điên cuồng của Tống Niên: "Anh thương hại ai vậy?! Thương hại Lục Nham? Giả mù sa mưa cái đó! Vinh Tấn, lúc đó em và Lục Nham được đưa đến bệnh viện là anh lựa chọn bảo bác sĩ cứu em trước cho nên chân của Lục Nham mới không kịp cứu chữa, nên hắn mới bị phế một chân! Vậy mà ngày nào anh cũng chạy tới trước mặt hắn, anh có lương tâm hay không?"

Sắc mặt Lục Nham bỗng nhiên dữ tợn.

Giọng nói thiếu kiên nhẫn của Vinh Tấn truyền tới: "Được rồi Tống Niên, em có thể bình thường một chút không?"

"Bình thường? Mặt của em còn có thể hồi phục sao? Mắt của em còn có thể cứu sao? Vinh Tấn, anh đừng tưởng có thể vứt bỏ được em!" Tống Niên điên cuồng cầm lấy tay Vinh Tấn, không cho gã rời đi.

Vinh Tấn hét hấn ra, nổi giận dùng dùng mở cửa ra, nhìn thấy Lục Nham đứng ở trước cửa lập tức cứng ngắc: "Lục, Lục Nham..."

Lục Nham đỏ vành mắt: "Thì ra chân của tôi là bị phế như vậy." Hắn nhìn Vinh Tấn, vừa nhìn về phía Tống Niên, vừa khóc vừa cười, đột nhiên điên cuồng lao vào Vinh Tấn, bản thân bị rút ra khỏi xe lăn, nhìn thấy con dao gọt hoa quả ở trên bàn liền rút ra đâm vào bụng của Vinh Tấn.

Tống Niên gào lên, ôm lấy Vinh Tấn liền mang hô cứu mạng, nhấn chuông cấp cứu, nhưng lại vì Auland và Rosa, âm thanh không thể truyền ra ngoài được. Bác sĩ và y tá qua lại, không có ai phát hiện ra điểm khác thường.

Tống Niên đoạt lấy con dao gọt trái cây trong tay Lục Nham cắm vào chân gã mấy chục nhát, Lục Nham cũng đỏ mắt, đem con mắt còn lại của

hắn cũng hủy luôn. Trong phòng bệnh rối tung cả lên, pha tạp giữa tiếng tiếng rít gào điên cuồng và tuyệt vọng, tựa như một bài diễn tấu u ám.

Auland và Rosa nở nụ cười, đồng thời rời khỏi bệnh viện.

Bọn nó vừa rời đi, thanh âm trong phòng cũng được truyền ra, y tá tiến vào liền phát hiện ba người đang thoi thóp, vội vàng tiến hành cấp cứu.

Ba người họ sẽ không chết, không dễ như vậy. Cừu hận và oán hận sẽ khiến bọn họ tiếp tục dây dưa thống khổ.

Đỗ Thương hướng về phía bạn mình từ chức, bạn y tìm mọi cách giữ y lại nhưng không có kết quả, cuối cùng hỏi y tại sao muốn rời đi. Đỗ Thương mặt không biến sắc nói: "Bạn đời của tôi và mấy đứa nhỏ đều ở bên nước ngoài, tôi muốn chuyển ra đó với bọn họ."

Bạn y chợt cảm thấy bị phản bội, phần nộ chỉ vào mũi của Đỗ Thương mắng, mắng xong liền hỏi y: "Trước kia cậu nói cậu quen với rất nhiều người tuấn mỹ xinh đẹp như Jude, còn nói giới thiệu cho tôi nữa, hiện tại có còn tính hay không?"

Đỗ Thương hơi híp mắt lại, cười nói: "Tính."

Bạn y xoa xoa tay, nóng lòng: "Vừa khéo tôi cũng được nghỉ phép, tôi đi chung với cậu nha."

Đỗ Thương gật đầu: "Được thôi."

Nhưng lúc rời khỏi thời đại Trung Sinh trở về tân thế giới, y cũng không có nói với bạn mình một tiếng nào. Bạn y thở phà phò chạy tới nhà của y lại phát hiện nhà trống không, gọi điện thoại đầu bị báo rằng ngoài vùng phủ sóng. Hắn chỉ có thể bất đắc dĩ quay về, lúc xuống lầu bỗng nhiên nhìn thấy giữa không trung xuất hiện một vòng xoáy vặn vẹo, hắn thiếu chút nữa còn nghĩ mình bị hoa mắt.

Hắn đi tới, vươn tay chạm vào một cái đột nhiên bị hút vào bên trong. Sau một hồi trời đất quay cuồng rồi rơi xuống, ối mưa tới gần chết. Thật

vất vả từ trong cơn mê man tỉnh táo lại thì bên tai liền nghe thấy một tiếng gào thét khủng bố, hấn ngẩng đầu lên, nhìn thấy một cái đầu khổng lồ như một con Mosasaurus nổi trên mặt nước, ngửa mắt rộng lên trời, tựa như muốn nuốt trọn cả mặt trời, che phủ cả bầu trời như muốn tuyên cáo ngày tận thế của thế giới đã đến -- Quái vật!

Ánh mắt của Mosasaurus chậm rãi khóa chặt trên người bạn y đang đứng trên mặt đất, cơ mặt của bạn y đầu sợ đến run rẩy, lập tức gào lên.

Tác giả có lời muốn nói: Kết thúc rồi.